

攻玉

รัตติกาล
แห่งนางอัน

8

มากกว่ารัก

ทดลองอ่าน

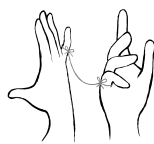
มากกว่ารัก

ทดลองอ่าน

หิ้งหล่ง 凝陇 เจียน
จินจูไห่ฉ่า เปา
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แถมใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

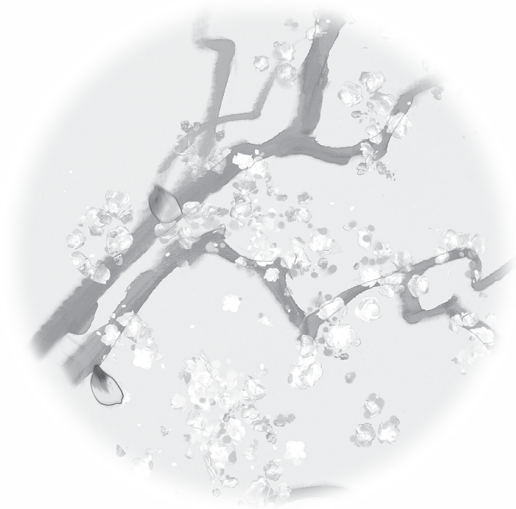
ในที่สุดปริศนาความโกลาหลวุ่นวายทั้งหมดก็ดำเนินมาถึงบทสรุป!

'หยกัรตติกาลแห่งฉางอัน' เล่มแปด ผลงานของนักเขียนชื่อดังอย่าง หึงหล่ง และนักแปลของเรา คุณเจินจุไห่ฉา ในที่สุดก็เดินทางมาถึงเล่มจบแล้วนะคะนักอ่านทุกท่าน เล่มนี้ 'เถิงอวี้อี้' ก็ได้เผชิญหน้ากับผู้ที่ เป็นเหตุให้นางต้องตกตายในชีวิตก่อน รวมถึงใครเป็นผู้ที่ใช้วิชายม ดวงชะตาช่วยนาง ก็ถึงคราวที่จะเปิดเผยแล้ว ความจริงเหล่านี้ยิ่งทำให้ เถิงอวี้อี้ตื่นตระหนกจนแทบคุมสติไว้ไม่อยู่ เมืองฉางอันเองก็กลับกลายเป็น สับสนอลหม่านมากกว่าเดิม ท้ายที่สุดแล้วผู้ใดจะเป็นฝ่ายปราชัย ผู้ใด จะได้เซยชมชัยชนะอันหอมหวาน ก็ไม่อาจคาดเดาได้จริงๆ ค่ะ

บทสรุปของเรื่องราวที่พัวพันมาตั้งแต่ชีวิตก่อนของเถิงอวี้อี้ใกล้ ได้รับการเฉลยทั้งหมด ความรักใคร่ผูกพันของนางกับลั่นเจิงโย่วและคน ในครอบครัวนางจะลงเอยเช่นไร ความสงบสุขที่แท้จริงจะบังเกิด แก่นางได้หรือไม่ เชิญทุกท่านพลิกหน้ากระดาษร่วมติดตามส่งท้ายใน 'หยกัรตติกาลแห่งฉางอัน' เล่มที่แปดได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

ลีนเจียงโยวรับฟังแล้วยิ้มแย้มพยักหน้าตอบ "จะว่าได้ก็ได้ อยู่แต่เจ้า
ไม่กลัวว่าถึงตอนนั้นวังชิงหยวนอาจจะกลายเป็นสวนดอกไม้ขนาดใหญ่หรือ"

"เช่นนั้นข้าถึงจะทำขนมกลีบบุปผาให้ท่านได้ทั้งสี่ฤดูกาล จริง
หรือไม่เล่า"

ลีนเจียงโยวไม่พูดไม่จาเสียแล้ว

"เป็นอะไรไป"

"ข้าอยากจูบเจ้าสักหน"

มีแต่คนร่ายล้อมอยู่รอบข้าง เถิงอวี่อ้อพลันหน้าแดงก่ำ "เหตุใด
ท่านถึงเป็นเช่นนี้เล่า ข้ากำลังพูดเรื่องจริงจึ่งกับท่านอยู่นะ"

"ประโยคใดของข้าไม่จริงจึ่งบ้าง"

•

แนะนำตัวละคร

* เถิงอวี๊อ๊

บุตรสาวแม่ทัพสกุลเถิงแห่งหยางโจว สาธุฉลาด
มีไหวพริบ รักครอบครัวโดยเฉพาะป้าและญาติ
ผู้พี่ของตนเป็นอย่างมาก

* ลิ่นเจิงโย่ว

เจิงอ๋องชื่อจื่อ รูปงาม ฉลาดเฉลียว เจ้าเล่ห์
มีความสามารถด้านวิชาอาคมแต่ในการปราบ
ปีศาจที่ร้ายกาจ เอาแต่ใจตนเองเป็นอย่างมาก

* เถิงเซ่า

บิดาของเถิงอวี๊อ๊ หล่อเหลาองอาจ บุคลิก
น่าเกรงขามประสาแม่ทัพผู้ปกป้องชายแดน
เพิ่งปรับความเข้าใจกับบุตรสาวได้ไม่นานก็มีอัน
ให้ต้องห่างไกลกันไปทำศึก

* นักพรตชิงชวีจื่อ

เจ้าอารามชิงอวีน อาจารย์ตาของลิ่นเจิงโย่ว
เป็นนักพรตทำทางใจดีทว่าเข้มงวดเหลือแสน
ปากหนัก มีตบะแก่กล้าเป็นที่สุด

* เถิงหยวนเฮ่า

บิดาของเถิงเซ่า ปู่ของเถิงอวี๊อ๊ เดิมทีรับตำแหน่ง
แม่ทัพใหญ่หน่วยทหารองครักษ์ฝ่ายซ้ายใน
เมืองหลวง แต่ถูกลดชั้นย้ายไปอยู่เขตเหอหนาน
เพราะล่วงเกินขุนนางใหญ่ผู้มีอำนาจ

123

ผู้มารายงานคือหลิวซิวหลิน แม่ทัพใหญ่ผู้มีชื่อเสียงเลื่องลือของ กองทัพเงินไห่ คนผู้นี้กับลู่เหียนต่างเป็นคนสนิทที่มีความสามารถของ เติ้งเซ่า ได้รับความไว้วางใจจากเติงเซ่าอย่างมากมาโดยตลอด

คำพูดของเขายังทำให้คนเชื่อถือได้ยิ่งกว่าหนังสือราชการฉบับหนึ่ง จากกองทัพเงินไห่เสียอีก

บรรดาทหารนอกกระโจมได้ยืนยันว่าเติงเซ่าบาดเจ็บต่างก็อดตกใจจน หน้าถอดสีไม่ได้ ทว่าหลิวซิวหลินมีสีหน้าร่อนใจก็จริงอยู่ แต่ยามเอ่ยวาจา กลับลอบขยิบตาส่งสัญญาณให้ลันเจิงไย่ว

ลันเจิงไย่วแสร้งทำเป็นตกใจ "เหตุใดอยู่ๆ ก็ถูกคนถ่อยลอบทำร้าย ได้เล่า แล้วแม่ทัพถึงบาดเจ็บหนักหรือไม่"

"เพราะแม่ทัพถึงเร่งรีบมุ่งหน้ามารวมทัพ ตั้งใจใช้เส้นทางลัดจาก หุบเขาชิงเฟิงนอกเมืองไซ้โจวโดยเฉพาะ แต่ไม่คาดคิดว่าบนหุบเขาจะมี

ผู้รู้วิชาที่ฝังเงินชุบเลี้ยงไว้ดักข่มอยู่ไม่น้อย ไม่รู้ว่าคนกลุ่มนั้นใช้วิชาอะไรทั่วทั้งหุบเขาจึงเต็มไปด้วยทหารภูตผี โชคดีที่ศิษย์เอกสองคนของเจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยเข้าช่วยเหลือ ไม่นานทหารภูตผีก็ถูกฝ่ายเราตีแตกพ่ายไป แต่แม่ทัพเถิงพลาดพลั้งโดนอาวุธลับเข้า หมอในค่ายทหารบอกว่าบนอาวุธลับอาบยาพิษร้ายแรง หากยังไม่หาหนทางแก้ไขเกรงว่า จะต้องกัฏกร่อนชีพจรหัวใจเป็นแน่ ชื่อจื่อสามารถทำลายวิชาमारได้ ขอให้ชื่อจื่อตามข้าน้อยไปช่วยเหลือทันทีด้วยเถิด"

ลื่นเจิงโย่วส่งคนจูงม้ามาโดยไม่รีรอ เขาขึ้นหลังม้าแล้วสั่งกำชับเงินเหวินสยงรองแม่ทัพของตนเอง "เจ้านำเหล่าทหารบุกเมืองต่อไป ข้าจะไปปรับแม่ทัพเถิงด้วยตัวเอง"

จนกระทั่งศึกตื่นค่อนคืนพวกลื่นเจิงโย่วก็ยังไม่กลับมา

เมื่อขาดการบัญชาการของแม่ทัพใหญ่ การโจมตีของกองทัพเสินเซอก็ไม่รวดเร็วดุจันเหมือนก่อนหน้านี้ แม้บันไดเมฆทั้งหลายจะพาดขึ้นไปถึงเชิงเทิน แต่ฝังเงินสั่งการทหารให้วางกลยุทธ์รับมือบนกำแพงเมืองตั้งแต่นั้นๆ แล้ว ไม่รอให้ทหารของเสินเซอบุกเมืองกระโดดขึ้นมาถึงสันกำแพงได้ ทหารรักษาเมืองก็ยื่นหอกยาวออกไปตามรูโหว่ที่ชุดเขาไว้ล่วงหน้า ร่วมแรงกันสกัดกันบันไดเมฆ ปลายหอกไม่เพียงผูกกับตะขอเท่านั้น ยังจุดไฟลูกธนูร้อนแรงด้วย เหล่าทหารของเสินเซอจนปัญญาจะป้องกันได้ จำต้องยกบันไดเมฆล่าถอยออกไปอย่างทุลักทุเล

เงินเหวินสยงส่งทหารราบชั้นเยี่ยมหนึ่งพันนายออกไปโดยพลัน บังคับรุดศึกกว่าสี่สิบคืบเข้าโจมตีเมืองอย่างฮึกเหิมห้าวหาญ

รุดศึกด้านนอกห่มคลุมด้วยหนังวัวชุ่มน้ำฝืนหนา สามารถป้องกันได้ ทั้งลูกธนูและเปลวไฟ เมื่อเคลื่อนกำลังเข้าโจมตีก็เทียบได้กับป้อมปราการเหล็ก

เคลื่อนที่สูดแข็งแกร่งหาใดเปรียบเลยทีเดียว

ไหนเลยจะรู้ว่าฝั่งเงินยังสั่งคนให้ราดทองแดงเหลวร้อนระอุลงมาจาก
สันกำแพงเมือง ชั่วจิตใจเดียวก็ร้อนจนทะลุหนังวัวที่คลุมรถศึก ทหารใน
รถศึกหวาดกลัวว่าจะโดนทองแดงเหลวราดใส่จนบาดเจ็บสาหัสจึงรีบร้อน
บังคับรถศึกให้ถอยห่างจากกำแพงเมือง

หลังเผชิญอุปสรรคอย่างต่อเนื่อง กองทัพเส้นเชือกก็รู้สึกไร้หนทางสู้
ขึ้นมาเป็นครั้งแรก

สองพ่อลูกสกุลเผิงสร้างชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่วจนหยวนได้มิใช่เพียง
คำเล่าลือเกินความเป็นจริงแต่อย่างใด เทียบกับการทำศึกบนพื้นที่ราบ
แล้วสกุลเผิงเชี่ยวชาญการทำศึกรักษาเมืองมากกว่า แต่ทางราชสำนัก
ให้เวลากองทัพเส้นเชือกปราบกบฏอย่างจำกัดเพียงสองเดือน คืบนี้ก็จะ
ถึงเวลาที่กำหนดไว้แล้ว

บุกยึดเมืองไม่สำเร็จ พวกเขาก็ต้องสู้รบยืดเยื้อต่อไปอีก

หากใช้เวลานานเกินไป ความน่าเกรงขามด้านกำลังทหารของ
ราชสำนักจะถูกบั่นทอนไปมากอย่างเลี่ยงไม่ได้ เขตตะวันออกขานหนาน
กับเมืองจือชิงที่อยู่ใกล้เคียงเดิมที่ก็สมคบคิดกับฝั่งเงินอยู่แล้ว หากครั้งนี้
กองทัพเส้นเชือกไม่อาศัยการปราบกบฏสยบพวกที่แข็งข้อทั่วสารทิศ
หัวเมืองชายแดนทั้งสองก็จะมีใจคิดดูแคลนราชสำนัก จะต้องเก็บกวาด
เขตไหวซีได้อย่างสบายๆ เท่านั้นจึงจะสามารถนำกำลังทหารของหัวเมือง
ทั้งสองกลับคืนสู่ราชสำนักโดยไร้ข้อโต้แย้ง

ทหารในกองทัพเส้นเชือกต่างเชื่อมั่นว่าพวกเขาจะต้องชนะแน่นอน
ทว่าหลังจากบุกเมืองแต่ละครั้งก็ถูกโต้กลับทุกครั้งไป เมื่อเป็นเช่นนี้ซ้ำๆ
หลายครั้งเข้า ต่อให้เป็นทหารจิตใจเหี้ยมหาญก็อดร้อนใจขึ้นมาไม่ได้

เงินเหวินสยงเห็นสถานการณ์ทำท่าจะไม่ดีจึงจำต้องมีคำสั่งให้ยับยั้งการบุกเมืองเอาไว้ชั่วคราว กำชับเหล่าทหารให้ถอยกลับค่าย หยุดพักผ่อนจัดเตรียมทัพพลางเผ้ารอลุ้นเจียงโยวกลับมา

บนกำแพงเมืองไซโจว ด้านหลังเชิงเทินสีดำสนิทมืดงตาไม่รู้ที่คู่จับจ้องไปยังค่ายทหารนอกเมือง

ก่อนหน้านี้คลังอาวุธในเมืองเกิดเหตุเพลิงไหม้ ความจริงแล้วเป็นโอกาสทองในการบุกเมือง ทว่าเจียงอ๋องซื้อจ๊อกกลับทั้งผู้ได้บังคับบัญชาแล้วจากไปอย่างรวดเร็ว นี่หมายความว่าอาการของเจียงเซ้าสาหัสแน่แล้ว

สิ่งที่ทำให้พวกเขาพอใจยิ่งกว่านั้นคือหลังแม่ทัพใหญ่จากไป ไม่นานทหารกองทัพเสนเซ่อก็ไม่คิดจะบุกเมืองแล้วด้วยซ้ำ เห็นได้ชัดว่าทหารเหล่านี้เปลี่ยนอกคู่มือกำลังเข้มแข็ง ทว่าความจริงกลับเป็นดังเม็ดทรายกระจัดกระจาย

พวกเขาต่างเผ้ารออย่างอดทน

เมื่อล่วงเลยเวลาเที่ยงคืนนอกเมืองก็มีความเคลื่อนไหวอีกครั้ง มองเห็นฝุ่นควันฟุ้งตลบ กำลังทหารกองหนึ่งกลับมาแล้ว ทว่ามีเพียงทหารสี่ห้าพันนาย ผู้นำทหารก็มีไซลั่นเจียงโยว แต่เป็นหลิวชีวหลินก่อนหน้านี้ที่เร่งมาแจ้งข่าว

สี่หน้าหลิวชีวหลินย่ำแย่ราวกับปกคลุมด้วยฝุ่นซี้เถาสีเหลือง ทันทีที่มาถึงก็ตะคอกใส่ว่า "เหตุใดพวกเจ้าถึงไม่บุกเมืองเล่า!"

เดิมทีเงินเหวินสยงออกมาต้อนรับทหารกองหนุนด้วยความดีใจ พอได้ยินเช่นนั้นก็ชักไม่สบอารมณ์ขึ้นมาแล้ว เขาเป็นผู้บัญชาการระดับสูงของกองทัพเสนเซ่อ มิใช่พลทหารในกองทัพเจิ้นไห่ของอีกฝ่าย หลิวชีวหลินมีสิทธิ์อะไรมาตะโกนโวยวายใส่หน้าเขาเช่นนี้ ขณะเดินเข้าไปทักทายเป็น

มีท่าที่เฉยชา "ชื่อจื่อเล่า"

"แม่ทัพถึง...เราไม่สามารถช่วยชีวิตเขาไว้ได้ ชื่อจื่ออยู่อยู่กับการจัดการเรื่องทุกอย่างหลังแม่ทัพถึงจากไป สิ่งการให้ข้าผู้แซ่หลิวนำทหารกองหนุนส่วนหนึ่งรุดหน้ามาช่วยบุกเมืองก่อน"

เหล่าทหารได้ยืนข่าวร้ายของแม่ทัพถึงอย่างกะทันหันเช่นนี้ต่างก็พากันตกตะลึงทำอะไรไม่ถูก

เฉินเหวินสงยทั้งตกใจทั้งโศกเศร้า "เหตุใดถึงเป็นเช่นนี้เล่า แม่แต่ชื่อจื่อก็ช่วยแม่ทัพถึงกลับมาไม่ได้?"

"ไปไม่ทันการณ์แล้ว" หลิวซิวหลินจ้องมองเมืองไซโจวเขม็งด้วยดวงตาแดงก่ำ "คืนนี้ข้าขอสาบานว่าจะต้องตัดศีรษะของเผิงเจิ้นให้ได้ มัวยืนป้ออะไรอยู่ ไม่มีแม่ทัพใหญ่ ไม่มีกองหนุนก็สู้รบไม่เป็นแล้วหรือยังไม่รีบตามเข้าไปบุกเมืองอีก!"

ทหารกองทัพเส้นเชือกถูกหลิวซิวหลินตะคอกใส่ซ้ำแล้วซ้ำเล่าจึงรู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่ "แม่ทัพหลิว ดูเหมือนท่านยังไม่มีสิทธิ์มาบัญชาการกองทัพเส้นเชือกกระมัง!"

หลิวซิวหลินถืบทหารผู้นั้นจนล้มคว่ำกับพื้น "ใส่หัวมารดาเจ้าไปสิ! ตอนข้าสร้างความดีความชอบในสนามรบ เจ้ายังกินนมในอ้อมอกมารดาอยู่เลย! พวกเจ้าทำอะไรไม่ได้ ประเดี๋ยวกองทัพเจิ้นไ่เราจะจัดการเอง!"

ชั่วพริบตาเดียวเหล่าทหารผู้ที่ตะโกนด่าก็ตะโกนด่าไป ผู้ที่คอยห้ามทัพก็ห้ามทัพไป สถานการณ์โกลาหลวุ่นวายไปหมด

ทหารหลายนายบนกำแพงเมืองไซโจววิ่งกลับเข้าเมืองชั้นในไปรายงานเผิงเจิ้น

"ท่านแม่ทัพ กองทัพเส้นเชือกกับกองหนุนจากกองทัพเจิ้นไ่ทะเลาะ

วิวาทกันแล้วขอรับ"

เผิงเจิ้นกลับไม่มีแววยินดีเลยสักนิด "เจิงอ๋องซื้อจื่อยังไม่กลับมาหรือ"

"ยังขอรับ เจิงอ๋องซื้อจื่อลั่นวากาไว้แต่แรกแล้วว่าคืบนี้ต้องบุกยึดเมืองไซโจวให้ได้ หากไม่มีฐานะติดพันจริงๆ ไม่มีทางถ่วงเวลามาจนปานนี้ก็ไมื่อยอมกลับ ดูท่าเงิเข้าคงหมดลมหายใจไปแล้ว"

บรรดาที่ปรึกษาจิตใจอีกเหิมขึ้นมาเป็นแถว "ท่านแม่ทัพญาณหยั่งรู้แม่นยำนัก โชคดีที่ให้ผู้รู้วิชาอาคมของสำนักจู้จี้ดักข่มอยู่ระหว่างทาง หากไม่ทำเช่นนั้นหรือจะลอบโจมตีเงิเข้าได้สำเร็จ"

"ท่านแม่ทัพ หากจะออกจากเมือง ตอนนี้เป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมที่สุด รอให้ลิ้นเจิงโยวนำกองทัพเงินไห่เร่งเดินทางมาถึงเกรงว่าคงออกไปได้ยากแล้ว ท่านแม่ทัพยังมีทหารใต้บัญชาการสองหมื่นนาย หากถอนกำลังได้ทันการณ์ ไม่ช้าก็เร็วจะต้องมีโอกาสหวนกลับมาเอาคืนอีกครั้งแน่ หากยังติดอยู่ที่นั่นต่อไปก็ไม่ต่างอะไรกับมังกรแหวกว่ายธารน้ำตื้น จะต้องถูกราชสำนักดัดทอนกำลังจนหมดสิ้นเป็นแน่"

ขณะผู้ใต้บังคับบัญชาพยายามเกลี้ยกล่อมให้เผิงเจิ้นฉวยโอกาสหลบหนีอย่างเต็มที่ ตรงหน้าบันไดห้องโถงประชุมหารีกลับมีนักพรตรูปร่างสูงอวบอ้วนผู้หนึ่งที่เอาแต่มองสำรวจปรากฏการณ์บนท้องฟ้า

มีคนเอ่ยถามนักพรตผู้นั้นว่า "นักพรตอิน ท่านก็ช่วยออกความเห็นบ้างเถอะ"

เผิงเจิ้นกลับถามขึ้น "ผู้บัญชาการกองหนุนที่กองทัพเงินไห่ส่งมาคือใคร"

"หลิวซิวหลิน เขาตะโกนบอกปาวๆ อยู่ตรงกำแพงเมืองว่าคืบนี้จะตัดศีรษะท่านแม่ทัพให้ได้ ทั้งยังทำท่าทางคล้ายคนเสียสติ พอมาถึง

ก็มีปากเสียงกับพวกเงินเหวินสยง ดูจากรูปการณีกองทัพเงินให้กับ กองทัพเส้นเชือกต่างคนต่างแยกกันโจมตีแล้ว"

เผิงเจิ้นเอ๋อด้วยสีหน้านิ่งขรึม "หลิวซิวหลินติดตามถึงเช้ามา หลายปี ไม่ใช่พวกอ่อนหัดที่บ้าบิ่นไร้หัวคิด ถึงเขาจะเสียใจเพียงใดก็ ไม่มีทางเป็นถึงขั้นนี้ เป็นไปได้สูงว่าจงใจออกอุบายตบตาเพื่อจะบุกโจมตี เมือง พวกเราอย่าเพิ่งผล็ลลามเคลื่อนไหว รอดูท่าที่อยู่เฉยๆ ไปก่อนเถอะ"

เผิงเจิ้นคาดการณืแม่นยำยิ่งนัก ครึ่งชั่วยามต่อมากองทัพทั้งสอง ฉากหน้าอาศัยการด่าทอกันและกันดึงความสนใจของทหารรักษาเมือง ลับหลังกลับส่งทหารชั้นเยี่ยมกองหนึ่งอ้อมไปทางหน้าประตูเมืองทิศตะวันตก อย่างเงียบงัน วางบันไดเมฆพาดขึ้นไปถึงบนกำแพงเมือง เริ่มเคลื่อนไหว เพื่อจู่โจมจับพลันโดยไร้ผู้มเสีย

หารู้ไม่ว่าเผิงเจิ้นเตรียมการเอาไว้ล่วงหน้า เหล่าทหารได้บังคับบัญชา ของหลิวซิวหลินกำลังจะลงมือโจมตี บนกำแพงเมืองก็มีทวนยาวยื่นออกมา แทงใส่พวกเขาอย่างต่อเนื่อง ทหารกองทัพเงินให้ยังไม่สำแดงความ อดอาจห้าวหาญต่อหน้าทหารกองทัพเส้นเชือกก็ต้องเสียเปรียบครั้งใหญ่ เช่นนี้เสียแล้ว

เงินเหวินสยงต้องทนกับความไม่เอาไหนของหลิวซิวหลินมาทั้งคืน เห็นดังนั้นจึงอดไม่ได้ที่จะเอ่ยเยาะเย้ยสองสามประโยค หลิวซิวหลิน ระวังอารมณ์ไม่อยู่ ทางหนึ่งสั่งการทหารกองหนุนจากกองทัพเงินให้ ร่วมหลายพันนายบุกโจมตีประตูเมืองทิศตะวันตกสุดกำลัง ทางหนึ่ง ประมือกับเงินเหวินสยงเป็นการใหญ่อีกครั้ง

ในขณะที่ประตูเมืองทิศใต้กับทิศตะวันตกไกลาหล่นวายเป็นอัน นั้น เผิงเจิ้นก็ออกคำสั่งเฉียบขาดให้ถอนกำลัง เปิดประตูเมืองทิศเหนือ

หลบออกไปเงียบๆ เตรียมมุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือตาม
เส้นทางที่วางแผนเอาไว้ก่อนหน้านี้

เพื่อไม่ให้ทหารศัตรูที่อยู่ทางด้านหลังเมืองรู้ตัว พวกเขาจึงไม่ได้
จุดคบเพลิงด้วยซ้ำ

โชคดีว่ามีดาวดวงหนึ่งส่องแสงพราวระยับ ชี้นำทิศทางที่พวกเขา
มุ่งหน้าไป

แม้ว่าเป็นการทิ้งเมืองหลบหนี กองทัพสกุลเผิงก็ยังคงรักษาวินัย
เคร่งครัดเช่นเคย

ถึงจะประสบความล้มเหลวทั้งที่ใกล้ทำสำเร็จตั้งใจหมาย เผิงเจิ้นก็
ยังคงรักษามาตรฐานงามและศักดิ์ศรีเชกเซ่นที่เจ็ดผู้สืบทอดหนึ่งพึงมี

ระหว่างที่คนเหล่านี้ก่อนทัพออกมาอย่างระมัดระวัง จู่ๆ บริเวณ
โดยรอบก็สว่างไสวด้วยคบเพลิงจำนวนนับไม่ถ้วน ตามมาด้วยห่าธนู
ปกคลุมทั่วฟ้ากับเสียงโห่ร้องดังสนั่นหวั่นไหว ทหารมากมายเหลือคณานับ
หลังไหลเข้ามาจากทุกทิศทุกทางประหนึ่งกระแสน้ำหลาก

ทหารกองทัพสกุลเผิงไม่ทันตั้งตัว ส่วนใหญ่ทยอยพลัดตกจาก
หลังม้าเพราะถูกธนูยิง

ผู้บัญชาการทหารสองคนที่นำหน้ามาก็คือถึงเข้ากับลินเจิงโย่ว
นั่นเอง

รังสีโกรธเกรี้ยวดำทะมึนปรากฏบนใบหน้าเผิงเจิ้น การศึกไม่หนาย
กลอุบาย สุดท้ายก็หลงกลเจ้าเด็กผู้นี้จนได้

ลินเจิงโย่วควมม้าเข้าประชิด สิ้นน้ำลายชัดถึงความมั่นใจในแผนที่
เตรียมพร้อมมา คล้ายกำลังเอ่ยว่า 'ข้าบอกว่าจะบุกยึดเมืองไซโจวให้ได้
ก่อนฟ้าสาง ก็หมายถึงก่อนฟ้าสางจริงดังว่า'

ทหารทั้งหลายตกใจหน้าถอดสีรีบคุ้มกันเผิงเจิ้นมุ่งหน้าไปยังคูเมือง
"ปิดประตูเมือง!"

ลั่นเจิงโยวหิบบลูกธนูพาดสาย โกงคันธนู จากนั้นก็ยิงที่ปรีक्षा
ท่าทางเหมือนนักพรตข้างกายเผิงเจิ้นจนล้มลงคนหนึ่ง แล้วเอ่ยปาก
ตะโกนปลุกเร้า "ใครจับเป็นเผิงเจิ้นได้ จะตกรางวัลอย่างงาม!"

"รับทราบ!" เหล่าทหารม้าขานรับเสียงดังสะท้อนฟ้า

ก่อนหน้านี้เพื่อหลอกล่อให้กองทัพเดินเชือกกับกองทัพเจิ้นให้สับสน
กำลังทหารในเมืองกระจายออกไปรวมตัวอยู่ทางประตูทิศตะวันตกและ
ทิศใต้ ยามนี้ประตูทิศเหนือเหลือทหารน้อยนิดเพียงไม่กี่สิบนายอยู่
รักษาการณ์ ไม่รอให้พวกเผิงเจิ้นหลบหนีเข้าเมืองได้ ลูกธนูก็พุ่งฉิวมา
กลางอากาศปานลมพายุ ทหารบนกำแพงถูกธนูยิงร่วงลงมาที่ละนาย
ไหนเลยจะมีแรงเหลือปล่อยสะพานเหล็กลงมาได้

เวลาผ่านไปเพียงครู่เดียวประตูเมืองก็ถูกตีแตกแล้ว

ทหารสองกองทัพร้องยินดีจุฬาคำราม เวลาล่วงเลยมาร่วม
สองเดือน ผ่านสมรภูมิมาทุกหัวเมืองในเขตไหวซี รบแพ้ก็เคย สูญเสีย
กำลังทหารก็เคย เมื่อเมืองไซโจวถูกตีแตกพ่าย การยกทัพปราบกบฏ
ในที่สุดก็มาถึงปลายทาง

ขวัญกำลังใจทหารกองทัพสกุลเผิงกระเจิดกระเจิงอย่างสิ้นเชิง
ประตูทิศใต้ก็เปราะบางเกินต้านทานไหว ฉินเหวินสงกับหลิวชีวหลิน
โจมตีประตูเมืองได้อย่างราบรื่น นำทหารทั้งหลายบุกทะลุเข้าไปในเมือง

คนสกุลเผิงต่อสู้สุดชีวิตในสภาพอัปจน สู้อีกอดยหนีไป ไม่นาน
ก็ถอยเข้าไปถึงเขตเมืองชั้นใน

ภายในช่วงเวลาอันสั้นใจกลางเมืองอาวรุโหละเข้าปะทะพัวพัน

ส่งเสียงดังลั่นชวนตื่นตระหนก

พวกกลุ่มเหียนเร่งรุดเข้าจับกุมเผิงเจิ้น ลิ่นเจิงโยวยุ่งกับการต่อกรกับ บรรดานักพรตลัทธิมารในเมือง

แต่แรกนั้นเพื่อป้องกันการโจมตีด้วยเปลวเพลิงจากนอกเมือง ท้องฟ้าเหนือเมืองไซโจวอยู่ๆ มีลูกเห็บตกลงมาระลอกหนึ่ง เห็นได้ชัดว่า ในเมืองมียอดฝีมือผู้วิเศษไม่น้อย หากพวกเขาเรียกทหารภูตฝึกกลุ่มใหญ่ มาได้ การฆ่าล้างเมืองไม่เหลือปากว่าแรงเลย ลิ่นเจิงโยวโง่คณธูลาง ควบม้าเร็ววิเศษถูกพุงเข้าเป้าหมายแม่นยำราวจับวาง พบเห็นศัตรูเท่าใด ก็รวบตัวไว้หมด

จับกumnักพรตกลุ่มใหญ่ได้เรียบร้อย ลิ่นเจิงโยวกับศิษย์เอกสองคน ของเจ้าอาวาสหวนเวเจียยังตรวจสอบดูว่ากลางเมืองมีค่ายกลแฝงอยู่ หรือไม่ เพียงไม่นานก็พบค่ายกลปรารถนาพิฆาตอยู่ในซอกมุมลับตาคนจริง ดังคาด เมื่อมีค่ายกลนี้แล้ววิญญาณที่ตั้งดูตมจะมีโชครรมดาเลย เพื่อ ความปลอดภัยของราษฎรในเมือง ลิ่นเจิงโยวกับฝ่าซือทั้งสองจึงร่วมมือกัน ทำลายค่ายกลแห่งนี้

ภายใต้การประสานกำลังโจมตีราวกับพายุฝนกระหน่ำ ทหาร ที่เหลืออยู่ในเมืองของสกุลเผิงกลายเป็นเม็ดทรายกระจัดกระจายไปอย่าง รวดเร็ว นักรบหน่วยกล้าตายกว่าพันคนเหล่านั้นข้างกายเผิงเจิ้นบ้างก็ พ่ายแพ้ บ้างก็ยอมจำนน ชั่วพริบตานั้นเผิงเจิ้นก็โดดเดี่ยวไร้ผู้คุ้มกัน ขณะที่ เหล่าทหารจะเข้ามัดร่างเขาไว้ เถึงเข้ากับลิ่นเจิงโยวพลันดับกันมั่ว หือตะบึงตรงไปทางประตูทิศเหนือพร้อมกัน ทุกคนต่างคิดว่าเผิงเจิ้น เป็นตะพานในไห* ไปแล้ว ไม่มีใครสนใจคนกลุ่มหนึ่งที่ฉวยโอกาส

* ตะพานในไห หมายถึงสิ่งที่อยู่ภายใต้การควบคุม หนีไปไหนไม่รอด คล้ายกับสำนวนไทยที่ว่า 'ลูกไก่ในกำมือ'

ยามโกลาหลมาถึงประตูกุศเหนือ ผู้ที่นำหน้าเป็นบุรุษสวมหมวกผ้าสักหลาด พวกเขาใกล้จะหนีออกจากประตูเมืองไปได้แล้ว ทว่าม้าศึกของเงิงเช่า กลับวิ่งหือเต็มเหยียดปานสายฟ้า ส่วนลิ้นเจิงโยวเหวี่ยงโซ่สีเงินออกไป ฟุ้งฉวัดไถ่ดังธนูวาววับ โจมตีเข้าที่เท้าสองข้างของบุรุษผู้นั้น

บุรุษสวมหมวกผ้าสักหลาดถูกโซ่สีเงินรัดตัวไว้ชั่วอึดใจ ม้าของเงิงเช่าก็มาขวางหน้าไว้พอดี

ในตอนนี้องเหล่าพลทหารทางฝั่งนั้นก็จับเป็นเผิงเงินได้เช่นกัน แต่พอพวกเขาพิจารณาอย่างละเอียดแล้วก็อดอุทานด้วยความตกใจไม่ได้ "ท่านแม่ทัพ! คนผู้นี้เป็นตัวปลอม"

เงิงเช่าสั่งคนให้กระชากหน้ากากหนังของบุรุษสวมหมวกผ้าสักหลาดออก จึงพบว่าคนทางฝั่งนี้เป็นเผิงเงินอย่างที่คิดไว้จริงๆ

พวกหลูเหยียนถอนหายใจเลื่อมใส "สมแล้วที่เป็นขุนพลอันดับหนึ่ง แห่งกวนจง ยามทหารบุกประชิดเมืองสามารถวางอุบายโดยไม่ตื่นตระหนก จิตใจหนักแน่นเช่นนี้ของแม่ทัพเผิงทำให้ผู้คนยากจะป้องกันได้จริงๆ"

การอำพรางตัวขั้นสุดท้ายของเผิงเงินถูกกระชากออกไปแล้ว ทำได้เพียงยอมจำนนแต่โดยดี ถึงกระนั้นเรือนกายเขามั่นคงดุจขุนเขา ไม่มีที่ท่าหวาดกลัวแต่อย่างใด เพียงเหลือบมองเงิงเช่าอย่างดูแคลน "การศึกแพ้ชนะไม่แน่นอน ตั้งแต่ข้าเผิงเจิ้นยกทัพออกบฏก็คาดการณ์ไว้แล้วว่าจะต้องมีวันนี้ พ่ายแพ้หาใช่เรื่องน่ากลัว เทียบกับคนถ่อยเช่นเจ้าเงิงเช่า ดีชัวย่างไรข้าเผิงเจิ้นก็เคยพยายามอย่างสุดความสามารถ ข้าอยากถามเจ้าสักหน่อย เงิงเช่า เจ้าจะอายุแก่ใจบ้างหรือไม่ เจ้ากับข้าต่างเป็นใหญ่ในเขตปกครองของตนเอง เดิมทีน้ำบ่อไม่ยุงน้ำคลอง* แต่เจ้า

* น้ำบ่อไม่ยุงน้ำคลอง หมายถึงต่างคนต่างอยู่ ไม่เกี่ยวข้องกัน

ลอบสอดแนมเขตไหวซี เป็นฝ่ายแจ้งข่าวว่าข้ามีเจตนาจะอภิเษกกับราชสำนัก เพื่อเอาความดีความชอบ หากไม่เป็นเช่นนั้น มีหรือทางราชสำนักจะปราบข้าได้"

"ละอายใจ?" ดวงตาถึงเข้าประหนึ่งสระน้ำเย็นเยือก "เวลานี้ทั่วหล้าสงบสุข ฝ่าบาทมีพระทัยเปิดกว้างเปี่ยมด้วยเมตตา ทางราชสำนักดีกับเจ้าและข้าไม่น้อย เสด็จอาหารกับเบียร์เลี้ยงของทหารกองทัพจงออกมาจากราชสำนักทั้งนั้น ฝ่าบาทมีพระบัญชาแต่งตั้งเจ้าให้ดำรงตำแหน่งเจ็ดผู้สืบทอดประจำเขตไหวซี เจ้ากินเบียร์หวัดจากพระองค์ สมควรเจียมตัวสำนึกรู้คุณ กลับเคลื่อนไหวก่อกบฏโดยพลการเพราะเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวตน เรียกว่าไม่จงรักภักดี ก่อสงครามไม่หยุดหย่อน สร้างความเดือดร้อนแก่ราษฎร เรียกว่าไม่มีใจเมตตา พวกที่ไร้ความภักดีขาดความเมตตาอย่างเจ้ายังกล้าตะคอกถามข้าผู้แซ่ถึงเยี่ยงนี้?"

ในตอนนั้นเองลิ้นเฉิงโยวก็นำตัวคนข้างกายฝังเงินทั้งหมดมามัดเอาไว้ หลังจากตรวจค้นได้สักพักก็ได้ของวิเศษกับยันต์จากตัวคนเหล่านี้ไม่น้อยตามคาด แต่ยังไม่พบคนร่างเล็กผอมบางเป็นพิเศษในหมู่พวกเขา

สายตาลิ้นเฉิงโยวค่อยๆ กวาดมองจากซ้ายไปขวารอบหนึ่ง อยู่ๆ ก็คว้าหมับเข้าที่ลำคอนักพรตลัทธิมารหน้าตาโหดชั่วอย่างกับโจรผู้หนึ่ง "เหวินซิงसानเหรินซ่อนตัวอยู่ที่ใด"

นักพรตผู้นั้นใบหน้าเป็นสีม่วงคล้ำ เปล่งเสียงอย่างยากลำบาก

"เขาไม่ได้อยู่กับเฮ่าเยวี่सानเหรินหรือ พวกเรากับเหวินซิงसानเหรินไม่ใช่พวกเดียวกัน..." ยังกล่าวไม่จบประโยค ไม่รู้วาลิ้นเฉิงโยวใช้เล่ห์อุบายใดกับเขา ร่างกายพลันสั่นสะท้าน สีหน้าก็แปรเปลี่ยนไปเป็นดูรายน่าสะพรึงกลัว "ข้า...ข้าพูดความจริงนะ เหวินซิงसानเหรินตัวเล็กเตี้ย

เพียงใดกัน ราชสำนักไซ่ว่าจะไม่รู้เรื่องนี้ ถึงแม้เจ้าค้นหาทุกซอกทุกมุม ในเมืองก็ไม่แน่ว่าจะตามหาบุรุษวัยกลางคนรูปร่างเช่นนั้นเจอ ตามที่ พวกเรารู้มา ในปีนั้นเหวินชิงसानเหรินกับเฮาเยวี่सानเหรินไม่ได้หลบหนี ออกจากซางอันเลย"

สีหน้าลึนเฉิงโย่วแสดงความหนักใจ สั่งการให้นำตัวทหารศัตรู ที่ยอมแพ้ไปยังรถคุมขังนักโทษ ส่วนตนเองก็คิดใคร่ครวญพลางพลิกตัว ขึ้นหลังม้า กล่าวกับเบิงเซ่าว่า "แม่ทัพเบิง เฝิงเจิ้นรวมถึงโจรกบฏคนอื่นๆ เข้าปักหลักอยู่ที่เมืองไซโจวมาเป็นเวลานาน บางทีในเมืองอาจวาง ค่ายกลอะไรเอาไว้ ขณะนี้บุกยึดเมืองสำเร็จแล้ว ไม่สู้มอบหมายงาน ที่เหลือให้แม่ทัพพลีกับแม่ทัพผู้จัดการดูแล หลังฟ้าสว่างพวกเราค่อย เข้ามารับการยอมจำนนก็ยังไม่สาย"

"ก็ดี" เบิงเซ่าตกปากรับคำอย่างรวดเร็ว

เมื่อเดินออกนอกประตูเมืองทิศเหนือ ท้องฟ้าเบื้องบนพลันมืดลง เมฆสีดำครึ้มลอยลมมาถึง เหล่าทหารยังไม่ทันตั้งตัวว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น คบเพลิงในมือก็มอดดับไปพร้อมกัน สายลมหนาวพัดโชยมาเป็นระลอก ผืนดินใต้ฝ่าเท้าส่งเสียงกรอบแกรบชวนขนลุก

"ทหารภูตผี!" พลทหารร้องด้วยความตกใจ ทอยชักดาบออกจากฝัก แยกแยะความเคลื่อนไหวรอบกายอย่างตื่นกลัว

ลึนเฉิงโย่วควบม้ามาคู้กันอยู่หน้าเบิงเซ่า ยกมือสะบัดยันต์ออกมา หลายแผ่น พอยันต์ร่วงหล่นท่ามกลางความมืด กระแสลมนำพิศวงนั้นก็ หยุดชะงักไปทันที

ภิกษุหึงชินกับภิกษุเจี้ยนชิงสองรูปใช้ประจำในมือตอบโต้เงาผีร้าย ที่พุ่งเข้าโจมตี

บางสิ่งแปลกประหลาดโผล่ขึ้นมาจากใต้ดินมิใช่แค่ตนสองตน แต่กระจายออกไปเป็นวงกว้าง สองมือแข็งที่อภพนั้นคว้าข้อเท้าของ เหล่าทหารเอาไว้ ทำให้พวกเขาตกใจเสียขวัญ ทหารหลายนายเริ่ม ร้องโวยวายด้วยความหวาดผวาล้วนแล้วถอยหลังกรูดอย่างลนลาน

ในความสับสนอลหม่านนั้นเอง จู่ๆ บนท้องฟ้าก็ปรากฏรัศมีสีทอง นุ่มนวลวงหนึ่ง ตาข่ายสีทองผืนใหญ่ร่วงหล่นลงมากลางอากาศ มันเบาหวิว คล้ายขนนก แผ่ปกคลุมพื้นดินเอาไว้มิดชิด

ขณะเดียวกันนั้นยันต์ที่ลื่นเชิงไวย่ส่งออกมากลายเป็นมังกร พอมังกรเหาะลงสู่เบื้องล่างก็แบ่งออกเป็นสองสาย เปลวเพลิงร้อนแรงลุกโชนแผดเผาเหล่าทหารภูตผีที่เพิ่งโผล่ขึ้นมาจนบาดเจ็บสาหัส ภิกษุหมิงชินกับภิกษุเจี้ยนชิงต่างช่วยกันเหวี่ยงตาข่ายทองคำวนล้อมอีกครึ่งหนึ่ง เพื่อกำราบสิ่งชั่วร้ายที่อยู่ใต้ดินต่อไป

ลื่นเชิงไวย่ใช้สายตามองหาตาค่ายกลพลางตะโกนบอกถึงเชื่อว่า "แม่ทัพเถิง! ข้ากับฝ่ามือทั้งสองคอยสกัดอยู่ด้านหลัง ท่านกับแม่ทัพทุกท่านรีบไปก่อนเถิด"

เถิงเข้าเข้าใจความหนักเบาของเรื่องนี้เป็นอย่างดี เขาขานรับคำหนึ่งว่า "ได้"

จากนั้นอาศัยแสงสว่างของมังกรไฟนำพาผู้ได้บังคับบัญชาทั้งหลาย มุ่งหน้าห่อตะบึงไป ได้แต่ชิงชิงว่านอกประตูเมืองมีภูตผีร้ายทะเล่กลั่น ขึ้นมานับไม่หวาดไม่ไหว ชั่วพริบตาเดียวก็ขวางทางจนพวกเขาไปไม่ได้

ทหารสกุลเผิงในรถคุมขังนักโทษหวั่นระอย่างสาสมใจ "นักพรตอินทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้าได้จริงด้วย นอกเมืองไม่สามารถฝังค่ายกลได้ แต่กลางเมืองกลับแสดงฝีมือได้เต็มที่ พวกเจ้ากล้าดีเมืองแตกก็ต้อง

เตรียมใจรับความเสียเปรียบเอาไว้ด้วย ทหารภูตผีพวกนี้มาได้จังหวะเลย ก่อนพวกเราจะตาย อย่างน้อยก็มีคนถูกฝังร่างร่วมกันเพิ่มขึ้น"

กล่าวยังไม่จบประโยค ลินเจียวก็หันไปยิงธนูใส่ยังจุดหนึ่งได้ ประตูเมืองอย่างรวดเร็ว ตรงนั้นเป็นหลุมตื้นๆ สีดำสนิท พอธนูพุ่งลงไปใน หลุมไฟก็พุ่งตัวปะทุออกมา

เผิงเจิ้นกับนักพรตอินยิมไม่ออกแล้ว เพราะนั่นเป็นตาข่ายกลปรานพิฆาต ข้างใต้ฝังร่างของผู้ที่ตายอย่างไม่เป็นธรรมเอาไว้ร่างหนึ่ง สภาพศพของผู้ตายน่าสลดใจอย่างยิ่ง แรงอาฆาตแผ่ซ่านออกมาไม่สิ้นสุด เมื่อประตูเมืองถูกตีแตก ตาข่ายจะเริ่มทำงานในบัดดล เวลาผ่านไปไม่ถึงหนึ่งเค่อศพพยาบาลร่างนี้ก็จะต้องสิ่งชั่วร้ายทั้งหมดในรัศมีหนึ่งร้อยหลี่เข้ามา ไม่คิดว่าลินเจียวจะหาตำแหน่งตาข่ายกลเจอเร็วปานนี้

ตาข่ายกลถูกเผาไหม้แล้ว บรรดาผีร้ายจึงสลายกลายเป็นกลุ่มควันสีดำไปทันใด

คบเพลิงสว่างไสวขึ้นอีกครั้ง เหล่าทหารรีบร้อนมองตรวจสอบโดยรอบ ผีร้ายหายลับไปแล้ว ลมหนาวก็สงบลงเช่นกัน

ภายในช่วงเวลาอันสั้นกองทัพทั้งสองกลับคืนสู่ความเป็นระเบียบเรียบร้อย พวกพลีชีพพลีชีวกำลังชื่นชมความสามารถอันโดดเด่นของลินเจียว ลูเหยียนก็ร้องลั่นด้วยความตกใจ "แม่ทัพเถิง!"

ลินเจียวหมุนตัวกลับไปมอง จึงเห็นเลือดสดๆ ไหลอาบแขนซ้ายของเถิงเซ่า

สีหน้าลินเจียวแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย รีบควมำไปข้างหน้า คืบนี้ตอนเพิ่งพบหน้าแม่ทัพเถิงก็สังเกตเห็นอีกฝ่ายจุดอื่นถึงดำคล้ำ เพื่อ

ป้องกันมิให้เกิดเรื่องเขาจึงคู้มกันข้างกายอีกฝ่ายไม่ห่างแม้แต่ก้าวเดียว แต่เมื่อครู่หากไม่หาตาค่ายกลให้เจอจะต้องมีพลทหารกับราษฎรรับเคราะห์มากกว่านี้ อย่างไรก็ตามเขาจะสาวยตาไปชั่วขณะเท่านั้น แม่ทัพเถิงก็ถูกผีร้ายที่มีแรงอาฆาตเข้มนั่นหาได้เปรียบชวนแขนเข้าจนได้

เถิงเข้าใบหน้าซีดอมเทา ไม่นานก็ร่วงลงจากหลังม้าท่ามกลางเสียงร้องแตกตื่นของทุกคน

พวกผู้เหี้ยนกับหลิวซิวหลินกระวีกระวาดเข้าไปประคองร่างเขาให้นอนราบบนพื้นดิน

ลินเจิงโยวสกดจุดชีพจรสำคัญหลายแห่งของเถิงเข้าเอาไว้ แล้วป้อนยาลูกกลอนชำระจิตให้อีกฝ่ายกินเม็ดหนึ่ง "แม่ทัพเถิง!"

เถิงเข้าพยายามเอ่ยปาก "ออกจากเมื่อก่อนค่อยว่ากัน"

ลินเจิงโยวสั่งคนให้ยกร่างเถิงเข้าขึ้นรถม้า ตนเองก็ตามขึ้นมาตรวจบาดแผลของเถิงเข้า พอฉีกแขนเสื้อข้างที่ ได้รับบาดเจ็บออกดู หัวใจพลันหนักอึ้งกว่าเดิม

ดูจากบาดแผลแล้วสิ่งที่ลอบทำร้ายแม่ทัพเถิงในความมืดมิดคือ ศพพยาบาลในตาค่ายกลต่อนั้น ศพพยาบาลมีพลังอินสูงเทียมฟ้า อีกทั้งเคลื่อนไหวว่องไวยิ่ง อย่าวว่าแต่ในความมืด ถึงมีแสงโคมไฟส่องสว่างก็ยากจะหลบเลี่ยงได้ เวลานี้ตาค่ายกลถูกเผาทำลาย ศพพยาบาลสลายเป็นขี้เถ้ากองหนึ่งไปแล้ว ทว่าพิษที่มันทิ้งเอาไว้มิใช่ธรรมดาเลย

โชคดีที่สกดจุดชีพจรสำคัญหลายแห่งแล้วจึงควบคุมพิษได้ทันทั้งที่ ลินเจิงโยวสะบัดไซ้เงินออกมา ร่ายคาถาให้เจ้าหนอนตัวนี้กลับคืนร่างเดิม

หนอนล่ำมวิญญานรังเกียจการขจัดพิษให้ผู้อื่นที่สุด แต่บางทีคงสัมผัสได้ถึงความร้อนใจของเจ้านาย คราวนี้มันรัดแขนข้างที่บาดเจ็บของ

ถึงเช้าโดยไม่รีรอ คอยดูกลิ่นพิษที่ยังตกค้างออกมา

ทุกครั้งที่ดูพิษศพออกมาได้ส่วนหนึ่งจะต้องสูญเสียพลังของร่างเดิมกับเจ้านายไปส่วนหนึ่ง ผ่านไปโดยไม่รู้ว่าเนื้อรู้ตัวเกลียดสีเงินบนร่างนอนล่ำมวิญญานก็เริ่มเปลี่ยนเป็นสีเขียวอมเทา บนศีรษะลื่นเงาโย่วมีหยาดเหงื่อผุดพราย

ถึงเช้ายกแขนข้างหนึ่งขึ้นมาอย่างอ่อนแรง คิดจะยับยั้งลื่นเงาโย่ว "ซื้อจ้ออย่าทำให้ตนเองเจ็บไปด้วย"

"ท่านแม่ทัพไม่ต้องกังวล เพียงถูกพิษศพเล็กน้อยเท่านั้น ขจัดพิษออกไปก็ดีขึ้นแล้ว" แม้พูดออกมาอย่างสบายๆ แต่ในใจลื่นเงาโย่วรู้ดี หากไม่เร่งขจัดพิษศพในร่างถึงเช้าให้เร็วที่สุด บาดแผลนั้นจะเน่าเปื่อยลุกลามไปทั่วร่างกาย ไม่เกินสิบวันถึงเช้าจะต้องพิษกำเริบจนตาย อารามชิงอินเก็บสมุนไพรวิเศษเอาไว้หลายอย่าง เอามาใช้ถอนพิษศพเห็นผลชะงัดนัก ทว่าเพราะมันหายากหนักหนาจึงไม่อาจหาได้จากที่อื่นทั่วไป

แผนการชั่วคราวในตอนนี้มีเพียงเร่งคุ้มกันถึงเช้ากลับฉางอันเพื่ออาบน้ำยาสมุนไพรเท่านั้น ลื่นเงาโย่วยังคงคิดยั้งวิตกกังวล เขาทั้งหนอนล่ำมวิญญานให้ดูพิษศพจากร่างถึงเช้าต่อ ส่วนตนเองลงจากรถม้าไปเตรียมการ

การยกทัพปราบกบฏว่าชั้ยชนะอย่างยิ่งใหญ่ เหล่าทหารต่างร้อนใจอยากพุ่งกลับบ้านดุงลูกธนู ลื่นเงาโย่วให้แม่ทัพใหญ่อย่างหลิวชิวหลินกับเจินเหวินสยงรั้งอยู่ต่อจัดการเรื่องราวที่เหลือ ทั้งยังสั่งกำชับพวกเขาให้ปลอดภัยรักษาเมืองไซโจวให้ดี จากนั้นทำตามแผนการเดิม นำทหารสองกองทัพมุ่งหน้ากลับเมืองหลวงไปรับรางวัล

เมื่อตระเตรียมทุกอย่างเสร็จลื่นเงาโย่วก็เลือกทหารเร่งเดินทัพ

กองหนึ่งและม้าผีให้ทัพหนีสี่ตัวร่วมคุ่มกันส่งถึงเซากลัษฉางอันไปรักษา พร้อมกับบลู่เหยียน

บนรถม้าถึงเขานับว่ายังมีสติรับรู้แจ่มใสไม่เลว แต่สีหน้าอย่าแย้ลงไปอีกหลายส่วน ลิ่นเจียวัวเข้าไปตรวจดูใกล้ๆ กลับตัวแข็งทื่อไปอย่างห้ามไม่อยู่

ตอนเขาไม่อยู่บนรถม้าถึงเซาคงเผละพลิกตะแคงร่างโดยไม่รู้ตัว การขยับเขยื้อนครั้งนี้จึงเผยให้เห็นเลือดตัวในบริเวณسابเลือดและคอเลือด

แม้เผยออกมาเพียงมุมเดียว แต่มองเห็นยันต์ที่เขียนอักษรเอาไว้เป็นพืดได้อย่างชัดเจน

ลิ่นเจียวัวประหนึ่งตกลงไปในถ้ำน้ำแข็ง รีบถลกแขนเสื้ออีกข้างของเถิงเซา เขามองไม่ผิด นั่นเป็นคัมภีร์เกราะคุ้มกายา จะแปลกก็ตรงที่อักษรบนนั้นล้วนเขียนกลับด้าน

นี่เป็นวิชาลงทัณฑ์ตนเองที่หาได้ยากชนิดหนึ่ง ผู้ใดสวมเสื้อตัวนี้ตายไปแล้ววิญญาณจะแตกสลาย ไม่มีวันได้กลับมาเกิดใหม่ตลอดกาล

ลิ่นเจียวัวมองเถิงเซาอย่างตะลึงงัน

"ชื่อจื่อไม่ต้องตกใจไป ข้าผู้แช่ถึงเต็มใจสวมมันเอง ข้า...คาดเดาได้แต่แรกแล้วว่าตนเองจะเกิดเรื่อง"

"แม่ทัพเถิง..."

เถิงเซาผืนขยับมุมปาก "ชื่อจื่อกังวลอยู่เช่นกันว่าข้าผู้แช่เถิงจะเกิดเรื่องใช่หรือไม่ แต่เรื่องในคืนนี้ชื่อจื่อก็เห็นแล้ว ต่อให้ข้าผู้แช่เถิงเองหลบเลี่ยงอันตรายสุดกำลัง เรื่องที่จะเกิดขึ้นยังคงเกิดขึ้นอยู่ดี อาการบาดเจ็บไม่ใช่เรื่องล้อเล่น บางทีข้าอาจเอาชีวิตไม่รอด เรื่องนี้ข้าเตรียมใจเอาไว้มานานแล้ว ดังนั้นจึงสวมเสื้อตัวนี้เอาไว้ล่วงหน้า"

"แม่ทัพถึง ท่านรู้หรือไม่ว่านี่เป็นคัมภีร์เกราะคุ้มกายาเขียนย้อนกลับ!"

ถึงเข้าหาลับตาลง "ข้าผู้แช่ถึง...รู้อยู่แล้ว จะต้องทำเช่นนี้ อวีเออร์
ของข้าถึงจะมีโอกาสรอด"

ลำคอลินเจียวฝืดเฟื่อนขึ้นมากะทันหัน

ถึงเข้าคดียึดบางๆ "ชื่อคือเป็นห่วงความปลอดภัยข้าผู้แช่ถึงเช่นนี้
คงเพราะคาดเดาความจริงได้นานแล้ว อวีเออร์นางก็โดนคำสาปสลับแค้น
เหมือนกับข้า ตอนที่ถูกคนลงคำสาปข้าอายุสี่ขวบ ด้วยเหตุนี้จึงโชคดี
มีชีวิตรอดจนเติบโตใหญ่ ส่วนอวีเออร์เพราะโดนคำสาปนี้ตั้งแต่อยู่ใน
ครรภ์มารดา จึงมีชีวิตรอดไม่ถึงสิบหกปีแน่นอน..."

ลินเจียวรู้สึกลำคอตบตันอย่างมาก แม้จะรู้ความจริงมา
ล่วงหน้า แต่ความลึกลับคล้ำยจมอยู่ในหุบเหวลึกจากนัยน์ตาถึงเข้า
ยังทำให้ในอกเขาปวดร้าวขึ้นมาอย่างประหลาด

หลังชะงักไปชั่วครู่เขาถึงเอ่ยเสียงแหบพร่าว่า "เป็นเพราะศึก
เมืองหนานหยางใช่หรือไม่"

ประโยคนั้นเป็นนามแหลมทิ่มแทงถึงเข้าอย่างแรง เขาสิ้นสะท้าน
น้อยๆ แล้วหาลับตาลง

ความทรงจำแสนเจ็บปวดเหล่านั้นฉายชัดขึ้นมาในความคิดอีกครั้ง

สามสิบกว่าปีก่อนพวกโจรถ่อยชาวหนูเคสี่อนไหวก่อกบฏอย่าง
ไม่คาดคิด อาศัยความกล้าแกร่งหมายกำจัดศัตรูให้สิ้นซาก บุกรุกเข้ายึด
ทุกเขตทุกอำเภอในเหอเป่ย์อย่างต่อเนื่องรวมถึงเมืองลั่วหยาง

เพียงชั่วข้ามคืนก็สร้างแรงสั่นสะเทือนไปทั่วแผ่นดิน ไฟสงคราม
ปะทุขึ้นทั่วสารทิศ

หลังบุกยึดเมืองฉัวหยางกองทัพกบฏเร่งรุกตีบมาถึงเมืองหลิงซางต่อ
ปลายดาบพุ่งตรงไปยังป้อมปราการสำคัญของเขตเหอหนาน...เมืองฉินหลิว
เส้นทางผ่านเหอหนานตลอดทั้งสายรายงานขอความช่วยเหลืออย่าง
เร่งด่วน

เถิงหยวนเฮ่าบิดาของเถิงเซ่าเดิมที่รับตำแหน่งแม่ทัพใหญ่
หน่วยทหารองครักษ์ฝ่ายซ้ายในเมืองหลวง แต่ก่อนหน้านี้นั้นไม่นานกลับ
ถูกลดชั้นย้ายไปอยู่เขตเหอหนานเพราะล่วงเกินขุนนางใหญ่ผู้มีอำนาจ

ตอนเกิดเหตุการณ์ก่อกบฏขึ้นนั้นเขาได้รับคำสั่งให้รักษาการ
เมืองหนานหยางพอดี พานบุตรชายติดตามข้างกายไปเพียงสองคน
ทั้งภรรยาและบุตรชายคนเล็กอย่างเถิงเซ่าให้อยู่ที่จวนในฉางอัน

หลังตื่นตระหนกเมื่อได้ยินข่าวความเปลี่ยนแปลงนี้เถิงหยวนเฮ่า
ก็สั่งบุตรชายสองคนให้นำกำลังทหารเสริมความแข็งแกร่งแนวป้องกัน
เมืองหนานหยางในคืนนั้นทันที ส่วนตนเองนำทหารได้บังคับบัญชา
มุ่งหน้าไปสนับสนุนเมืองฉินหลิว

แต่ละวันพวกเขาเดินทางเร็วกว่าปกติเป็นเท่าตัว หัวใจอยู่อย่างเดียว
ว่าจะไปถึงช้าเกินไป อย่างไรก็ตามกองหนุนของเถิงหยวนเฮ่ายังไม่ทัน
ไปถึง หลัวเซวียนที่เพิ่งรับตำแหน่งเจียตุ๋สือประจำเขตเหอหนานคนใหม่
ไม่อาจต้านทานการโจมตีอย่างดุเดือดของกองทัพกบฏได้ จึงประกาศ
ให้เปิดเมืองยอมจำนน

เถิงหยวนเฮ่าตื่นตระหนกตระคนตเดือดดาลสุดประมาณ ในเวลานั้น
ราชสำนักขุนวายุไร้ระเบียบ อัครเสนาบดีกังฉินเข้ากุมอำนาจทางการเมือง
และกิจการภายในอย่างเบ็ดเสร็จ หลัวเซวียนเจียตุ๋สือประจำเขตเหอหนาน
คนใหม่คือหลานชายที่เป็นญาติห่างๆ ลักคนของอัครเสนาบดีกังฉิน

คนผู้ที่ไม่ได้ร่ำเรียนหนังสือมานานนัก อีกทั้งไม่แตกฉานในด้านกิจการทหาร แต่ทักษะด้านการประจบสอพลอผู้อื่นกลับยอดเยี่ยมเกินใคร เล่าลือว่าเขาสามารถคว้าตำแหน่งหน้าที่มากด้วยผลประโยชน์อย่างเจ็ยตุ้สือประจำเขตเหอหนานมาครองสมใจหมายเพียงเพราะก่อนหน้านั้นเสาะหาลูกม้าพันธุ์ดีหายากตัวหนึ่งมาให้จักรเสนาบตีกังฉิน

หลัวเซวียนมารับตำแหน่งที่เขตเหอหนานแล้วก็หาเรื่องเถียงหยวนเฮ่าไม่หยุดหย่อน เพราะหวาดกลัวอำนาจบารมีและความสามารถของเถียงหยวนเฮ่า แต่จนกระทั่งวันนี้เถียงหยวนเฮ่าถึงได้รู้ว่าหลัวเซวียนเป็นคนไม่เอาไหนยิ่งกว่าที่เขาคิดไว้ ในฐานะเจ็ยตุ้สือของพื้นที่หนึ่ง อย่างว่าแต่ประจันหน้ากับกองทัพกบฏสีกนิตส์ก็หน้อยเลย ถึงขนาดเป็นฝ่ายเปิดประตูเมืองยอมจำนนด้วยซ้ำ

การสูญเสียเมืองหลังช้างกับเมืองเงินหลิวไปอย่างต่อเนื่องหมายความว่าไม่ช้าทั้งเขตเหอหนานนี้จะตกอยู่ในกำมือพวกกบฏชาวนูแล้ว

เถียงหยวนเฮ่าจ้องมองธงกบฏชาวนูเหนือกำแพงเมืองเงินหลิวอย่างโกรธแค้น ภายใต้วงอาทิตย์อัสดงที่เคลือบคล้อยไปทางตะวันตกเงาร่างของเขาและทหารกองหนุนด้านหลังสองหมื่นนายทอดยาวออกไปไกลลิบด้วยแสงยามพลบค่ำ ช่วงขณะที่เผชิญหน้ากับเขตเหอหนานที่ถูกข้าศึกยึดครองได้อย่างสิ้นเชิง สภาพจิตใจของคนต่างรื้อร้นไร้กำลัง

เถียงหยวนเฮ่าตระหนักดีว่าตอนนี้เขาเป็นเพียงขุนพลรักษาเมืองหนานหยางตัวเล็กๆ ถึงแม้ในใจจะไม่ยินยอมเพียงใด ก็จนปัญญาจะพลิกสถานการณ์กลับคืนมาได้

เขาเร่งนำกำลังทหารถอนทัพกลับเมืองหนานหยาง กองทัพกบฏเคลือบพลตลอดทั้งวันทั้งคืน จะต้องฉวยโอกาสรุกคืบลงมาทางใต้แน่นอน

เขตพื้นที่เมืองหนานหยางเป็นประตูบานสำคัญซึ่งเชื่อมต่อกจากกวนจงสู่ดินแดนมั่งคั่งอุดมสมบูรณ์แถบเจียงหนาน เพื่อปกป้องคลังเสบียงแนวหลังของบ้านเมืองเอาไว้ จะต้องรักษาเมืองหนานหยางเอาไว้ให้ได้

เถิงหยวนเฮ่าพึ่งพาเหล่าทหารได้บังคับบัญชากลับมาถึงหนานหยาง กองทัพกบฏหลายแสนนายก็ไล่ตามหลังกมาแล้ว คีกรักษาเมืองอันดุเดือดเข้มข้นจึงเปิดฉากขึ้น ณ บัดนี้

ระหว่างที่เถิงหยวนเฮ่าวางแผนการป้องกันเมืองในคืนนั้น อยู่ๆ ก็ตระหนักถึงปัญหาสำคัญอย่างยิ่งยวดขึ้นมาได้

กองทัพกบฏครั้งนี้มาถึงอย่างกะทันหันเกินไป เสบียงสำรองในเมืองมีไม่เพียงพอ ในฐานะแม่ทัพอาวุโสที่ผ่านสมรภูมิมาโชกโชกเขารู้ดีว่าเสบียงอาหารสำคัญมากเพียงใดกับจตุยุทธศาสตร์เช่นเมืองหนานหยาง นับตั้งแต่มารับตำแหน่งที่นี่ก็ตั้งใจกักตุนเสบียงมาโดยตลอด

ทว่าช่วงก่อนหน้านี้อั๊กพั่วจู่ๆ แอบเมืองฝูหยางเกิดภัยจากตึกแตกและ ความอดอยาก เจี้ยตูสื่อประจำเขตเหอหนานที่เพิ่งรับตำแหน่งอย่างหลั่วเซวียน ห้วนเกรงว่าทางราชสำนักจะกล่าวโทษที่เขาไร้ผลงานไร้ความสามารถ นอกจากจะไม่ยอมรับขอความช่วยเหลือจากราชสำนัก ยังปิดบังข่าวนี้เอาไว้ด้วย แต่เนื่องจากกลัวว่าราษฎรที่หิวโหยจะก่อความวุ่นวาย จึงบีบบังคับเถิงหยวนเฮ่าให้โยกย้ายเสบียงห้าหมื่นตันไปยังเมืองฝูหยางและบริเวณใกล้เคียง

ต่อมาไม่นานก็เกิดกบฏขึ้น ภายในระยะเวลาสั้นๆ เช่นนี้เมืองหนานหยางไม่มีทางชดเชยเสบียงที่หายไปห้าหมื่นตันได้

เสบียงอาหารที่มีอยู่สองหมื่นตันนี้สามารถประทังความหิวได้หนึ่งหรือสองเดือนเท่านั้น นอกเมืองกองทัพกบฏมาถึงแล้ว หากจะขนเสบียงต่อ

ก็ชักช้าไม่ทันการณ์

เมื่อเสบียงไม่พอ จะต้านทานกองทัพกบฏได้อย่างไร

ถึงหยวนเฮ่านึกแผนการหนึ่งได้อย่างรวดเร็ว นั่นก็คือส่งราษฎรในเมืองออกไปทางเส้นทางลับ ในขณะที่เดียวกันก็ขนส่งเสบียงจำนวนหนึ่งจากนอกเส้นทางลับเข้ามาในเมือง

เมืองหนานหยางเป็นจุดยุทธศาสตร์ของเขตเหอหนานมาแต่ไหนแต่ไร เส้นทางลับในเมืองถูกขุดเอาไว้มานานเป็นสิบปีแล้ว ทางออกอยู่ทางทิศใต้ของเมืองห่างออกไปหลายหลี่ ขอเพียงออกไปตามเส้นทางลับได้ไม่ว่าจะมุ่งหน้าไปเมืองเฉียวจวินหรือหนีตายไปแถบเจียงไหว อย่างไรก็ดีถือว่าเย็นหยัดรักษาเมืองที่โดนปิดล้อมและมีเสบียงสำรองไม่พอมากนัก

ถึงหยวนเฮ่าสั่งการลงไปที่ทันที ให้ทหารใต้บังคับบัญชานำทางราษฎรออกจากเมือง รวมถึงกำชับว่าคุ้มกันเด็กกับสตรีออกไปก่อน

ขณะที่เหล่าทหารกำลังสู้รบกับกองทัพกบฏนอกเมืองอย่างดุเดือดเลือดพล่าน ภารกิจอพยพราษฎรก็ดำเนินไปพร้อมกันอย่างกระชั้นชิดเวลาสั้นๆ เพียงประมาณสิบวันก็ส่งราษฎรออกไปจนครบหนึ่งแสนคนแล้ว อุจั่นเซียวและรองแม่ทัพคนอื่นก็หลบขนเสบียงอาหารจากนอกเมืองเข้ามาอย่างเงียบงันร่วมหมื่นตัน

ทว่าในตอนนั้นเองกองหนุนฝ่ายศัตรูพบเส้นทางลับนี้เข้า เพื่อช่วงชิงเส้นทางสายนี้แล้วกองทัพกบฏจึงสังหารราษฎรกับพลทหารตรงทางออกของเส้นทางลับจนหมดสิ้น ถึงหยวนเฮ่ารู้ข่าวนี้จึงต้องชิงปิดตายเส้นทางลับนี้ไปเสียก่อน

เมื่อปราศจากทางออกนอกเมืองเพียงหนึ่งเดียวนี้ ราษฎรที่ตกค้างสี่พันกว่าคนจำต้องรั้งอยู่ต่อ

โชคดีที่ชนเผียงเข้ามาเพิ่มได้อีกหนึ่งหมื่นตัน รวมกับเผียงของเดิม สองหมื่นตันในคลัง แล้วยอมรัดเข็มขัดให้แน่น อย่างไรประเดี๋ยวก็ผ่านวิกฤตไปได้

เถิงหยวนเข้าทางหนึ่งรับศึกอย่างเยือกเย็น ทางหนึ่งอดทนรอกองหนุนกับการส่งเผียงเสริมทัพ

แต่เขาคาดไม่ถึงเลยว่าเกือบครึ่งปีหลังจากนั้นไม่ว่ากองทัพบกฏ จะโจมตีหนานหยางเช่นไร ราชสำนักก็ไม่เคยส่งกองหนุนมาให้เขาเลยสักกอง

เมืองหนานหยางคล้ายถูกผู้คนหลงลืมอยู่ในซอกหลืบ

เป็นเวลานานทีเดียวที่เถิงหยวนเข้ากับบุตรชายทั้งสองต้องถูกปิดกั้นข่าวสาร กระทั่งวันหนึ่งพวกเขาล่วงรู้จากปากผู้บัญชาการทหารกองทัพบกฏ นอกเมืองว่าพื้นที่แถบกวหน่งถูกตีแตกไปที่ละแห่ง ราชสำนักแตกแยกเป็นเสี่ยงๆ ขุนนางทั้งหลายรีบหลบหนีเอาชีวิตรอด ไม่มีใครเหลียวแลเมืองหนานหยางที่ตั้งอยู่มุมหนึ่งของจงหยวนแม้แต่หน่อย

พอได้ยินข่าวนี้ แม้เถิงหยวนเฝ้าจะเสียใจและเจ็บแค้นอย่างบอกไม่ถูก ทว่าเขากลับยังไม่สิ้นหวัง

เขาเชื่อมั่นว่าตราบใดที่ยังยืนหยัดต่อไปได้ จะต้องมีกองหนุนมาให้เขากับกองทัพของเขาแน่

ด้วยศรัทธาอันแรงกล้าเช่นนี้เองเขาจึงปกป้องหนานหยางสุดชีวิตต่อไป

เพื่อบุกโจมตีหนานหยาง กองทัพบกฏจึงสับเปลี่ยนแม่ทัพใหญ่ มาสามคนติดต่อกันแล้ว ส่วนทหารบกฏแสนกว่านายยังมีตัวตายตัวแทนเข้ามาสมทบ เพียงสุดท้ายต้องสูญเสียกำลังคนไปมากกว่าครึ่ง

ถึงหยวนเข้ากับทหารในเมืองก็แลกมาด้วยความเจ็บปวดชอกช้ำ
ไม่ต่างกัน

ท่ามกลางการสู้รบยืดเยื้อยาวนานในคืนนี้ ยอดขุนพลทหารกล้า
สามหมื่นนายของหนานหยางบาดเจ็บล้มตาย รอดชีวิตมาได้ไม่กี่พันคน
เท่านั้น

ที่สำคัญคือเสบียงอาหารในเมืองก็ถูกกินจนไม่เหลือแล้ว

มาถึงตอนนี้เหล่าทหารกบฏนอกเมืองกลับไม่กระวนกระวายอะไรอีก
เพราะพวกเขารู้ดีว่าเมืองหนานหยางตกอยู่ในสภาพอัปจนหนทาง สิ่ง
ที่เขาต้องทำก็คือรอให้ถึงหยวนเข้ากับทหารได้บังคับบัญชาหมดสิ้น
เร็วแรงเสียที่สุดท้าย

ในเวลานี้เองหน่วยกล้าตายที่ถึงหยวนเข้าส่งออกไปเสี่ยงชีวิตฝ่าฟัน
กลับเข้าเมือง อีกทั้งยังนำข่าวปลุกเร้าจิตใจให้ฮึกเหิมมาให้ถึงหยวนเข้า
มีกองทัพสองสายมาถึงเมืองและอำเภอกัลเคียง สายหนึ่งเป็นของ
หลิวเจี๋ยผู้ดำรงตำแหน่งเจียตู้อุปประจำเขตเหอหนานคนใหม่ที่ทาง
ราชสำนักส่งมา ส่วนอีกสายหนึ่งเป็นของแม่ทัพผู้เฒ่าจินเฟิงซุ่นที่มุ่งหน้า
มาเป็นกองหนุนให้เขตเหอหนาน

หลิวเจี๋ยมาถึงพื้นที่ไม่ไกลจากเมืองเจียวจวินแล้ว ได้ยินว่าจินเฟิงซุ่น
ก็อยู่ระหว่างเดินทาง หน่วยกล้าตายร้องขอกองหนุนจากอีกฝ่ายแล้ว เชื่อว่า
ไม่เกินครึ่งเดือนจะมีกองหนุนเร่งรุดมาช่วย

แม่ทัพถึงกับเหล่าทหารมีกำลังใจเพิ่มเป็นเท่าทวี

บางทีทหารศัตรูนอกเมืองหนานหยางคงกลัวว่าผ่านไปนานวันเข้า
อาจเกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้นได้ จึงเริ่มบุกโจมตีอย่างดุตัน

ถึงหยวนเข้ากับเหล่าทหารได้บังคับบัญชาเชื่อว่ากองหนุนจะมาถึง

ในไม่ช้า พวกเขาสำแดงความห้าวหาญยิ่งกว่าช่วงก่อนหน้านี้

ทหารรักษาเมืองต่อสู้เอาเป็นเอาตาย จนทำให้ทหารศัตรูล่าถอย
กลับไปอีกครั้ง

ทว่าทหารเมืองหนานหยางกลับไม่รู้สึกลินดีกับชัยชนะ เสี่ยงอาหาร
สามหมื่นตันพอเย็นหยัดได้เพียงสี่เดือน ตั้งแต่หลายวันก่อนพวกเขาก็ไม่มีอะไร
มาประทังความหิวแล้ว สัตว์เล็ก ๆ ในเมืองเช่นกระรอกกับนกกระจอก
ก็ถูกพวกเขาจับกินไม่เหลือ แม้แต่ใบไม้กับหญ้าปากก็ถอนมากินจนเกลี้ยง
มีทหารบางนายเพื่อจะหาอะไรกินให้อิ่มท้องจึงถึงกับขุดดินมากินแล้ว
ด้วยซ้ำ

ถึงหยวนเข้ามามองทหารที่ใบหน้าเหลืองซีดผอมแห้งตรงหน้า จิตใจ
ก็ร้อนรุ่มราวกับมีเปลวไฟแผดเผา หากยังเป็นเช่นนี้ต่อไป ไม่เกินสองวัน
หนานหยางจะต้องแตกแน่ อย่างนั้นความพยายามที่พวกเขาทุ่มเทมา
ทั้งหมดก็จะสูญสลายหายไปกับตา

แต่ทุกคนรู้แ่ใจดีว่าจะเสียเมืองหนานหยางไปไม่ได้เด็ดขาด

เป้าหมายที่ทหารกบฏจับจ้องตาเป็นมันไม่ใช่เมืองหนานหยาง แต่เป็น
เมืองยุทธศาสตร์ที่มั่งคั่งของเจียงหนานด้านหลังเมืองหนานหยางต่างหาก
กิบเท้าเหล็กของม้าศึกฝ่ายศัตรูเหยียบย่ำไปทั่วเมืองเป่ย์ตี้กับกวนจงแล้ว
หากพวกเขาบุกยึดเจียงหนานได้ หมายความว่าพวกเขาจะได้ครอบครอง
เสบียงจำนวนมหาศาลและทรัพย์สินสมบัติที่ไม่มีวันหมดสิ้น

ช่วงเวลานั้นบ้านเมืองกำลังมีการผลัดเปลี่ยนแผ่นดินอย่างเป็นทางการ
กองหนุนของราชสำนักมาถึงพื้นที่ข้างเคียงเรียบร้อยแล้ว ขอเพียงอดทนต่อไป
อีกสักระยะก็จะดีขึ้นแล้ว แต่เหล่าทหารหิวโหยจนไม่มีแรงจับอาวุธ จะทน
ต่อไปได้อย่างไร

ขณะคิดใคร่ครวญถึงหยวนเฮ่าก็ค่อยๆ เบนสายตามองไปยังชายชรา ร่างกายอ่อนแอผู้หนึ่งบนถนน เสี่ยงที่กักตุนไว้มีไม่พอ อาหารที่ทุกคน ได้รับจัดสรรมีจำกัด ไม่นานนี้เขาจะเป็นฝ่ายแบ่งอาหารของตนเองให้ ชายชราผู้น้อยอยู่เลย ทว่าตอนนี้...

ชายชราป่วยหนักจนเกินเยียวยา เดิมทีก็มีชีวิตต่อไปได้อีกไม่กี่วัน แล้ว

ถึงหยวนเฮ่าต่อสู้นั่นนอนอยู่ในใจอย่างรุนแรง ลังเลอยู่นานสองนาน ในที่สุดก็เดินลงจากกำแพงเมืองอย่างเชื่องช้ามาหยุดที่ข้างกายชายชรา...

ตอนถึงหยวนเฮ่าเดินกลับมาใบหน้ายังเปื้อนอะไรราบเลือดของ ชายชรา ในห้วงความคิดเขาเต็มไปด้วยภาพแวตาดิ้นตะลึงจนถึงหวาดกลัว แล้วเปลี่ยนเป็นอาฆาตแค้นของชายชรา

แวตานั้นดังลั่นกรณูอาบยาพิษ ทิ่มแทงลึกเข้าสู่หัวใจเขาอย่างจัง

ถึงหยวนเฮ่าบอกกับตนเองอย่างไว้ความรู้สึกว่าดูจากวิธีการที่ ผ่านมาของกบฏชาวนู ในวันที่หนานหยางถูกตีแตก ราษฎรทุกเมือง ในเจียงหนานจะเผชิญกับภัยพิบัติทำลายล้าง ถึงเวลานั้นคนที่ตายจะ ไม่ใช่เพียงทหารกับราษฎรเหล่านี้ในเมืองหนานหยาง แต่เป็นราษฎร หลายนแสนคน ทั้งคนชรา คนหนุ่มสาว เด็กเล็ก คนที่แข็งแรง และคนที่ อ่อนแอ...

นั่นจะเป็นหายนะครั้งใหญ่

ถึงหยวนเฮ่าจะต้องคิดเช่นนั้นเท่านั้น ในใจถึงรู้สึกดีขึ้นบ้าง

ถึงกระนั้นก็มีเรื่องที่เขาคาดไม่ถึง คือนักรบแต่ละคนล้วนหวัด จนตาลายมาเนิ่นนาน เรื่องนี้เมื่อมีจุดเริ่มต้นก็ไม่อาจหยุดยั้งได้อีกต่อไป...

เช่นนี้แล้วเมืองหนานหยางยังฝืนดินรนอยู่มาได้อีกสองเดือน ภายในใจของพวกเงี้ยวจนเข้าเต็มไปด้วยความหวังว่าหลิวเจี๋ยกับจินเฟิงซุ่นจะต้องส่งกองหนุนมาช่วยพวกเขา

ทว่ากระทั่งสองเดือนต่อมาหลิวเจี๋ยกับจินเฟิงซุ่นก็ยังไม่ส่งกองหนุน มาสักกอง เงี้ยวจนเข้าย่นคิดถึงคำพูดของนักรบหน่วยกล้าตายครั้งก่อน ราชสำนักส่งเจี๋ยตูสื่อมาสองคน จากการเสนอแนะของอัครเสนาบดีสองท่าน คนหนึ่งอยู่ที่แม่น้ำฝ่งทางนี้ อีกคนหนึ่งอยู่ที่แม่น้ำฝ่งทางนั้น คนทั้งสอง อาจยุ่งกับการแย่งชิงลัวหยางกลับคืนมาจึงไม่อาจแบ่งสันทหารมาให้ หนานหยาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกองทัพกบฏที่ปักหลักนอกเมืองหนานหยาง มีมากถึงหนึ่งแสนนาย หากจะช่วยเหลืออย่างเร่งด่วนก็ต้องโยกย้าย กำลังทหารจำนวนมาก

เหล่าทหารได้ย่นขานนี้แล้ว ในที่สุดศรัทธาจากกันบึงหัวใจก็เริ่ม สั่นคลอน

สถานการณ์บ้านเมืองจวนเจียนจะถึงทางตัน ผู้บัญชาการทหาร สองสามคนที่ราชสำนักส่งมานี้ยังมัวดีดลูกคิดรางแก้วเพื่อตนเองอยู่อีก

เงี้ยวจนเข้ากลับกล่าวปลุกใจเหล่าทหารว่าต่อไปให้ทำเพื่อปกป้อง ประตุสู่เจียงหนานเอาไว้ หลิวเจี๋ยกับจินเฟิงซุ่นก็ไม่มีทางนั่งดูหนานหยาง พินาศย่อยยับไปเฉยๆ หลิวเจี๋ยอาจทุ่มสุดกำลังเพื่อบุกโจมตีลัวหยางอยู่ ส่วนจินเฟิงซุ่นบางทีคงเพิ่งมาถึงอำเภอหลินไหว

แต่เมืองหนานหยางดินรนต่อไปได้อีกสองเดือนเหล่าทหารก็ต้อง หิวโหยขึ้นมามากครั้ง เมื่อเห็นว่าเมืองใกล้จะแตกในไม่ช้านี้ เพื่อขอ ความช่วยเหลือจากจินเฟิงซุ่นที่อยู่ใกล้กับเมืองหนานหยางที่สุด เงี้ยวจนเข้า จึงสั่งการให้อู๋เจิ้นเซี่ยวนำทหารม้าหลายสิบนายเสี่ยงตายฝ่าวงล้อม

ออกไปในคืนนั้น

อย่างไรก็ตามคราวนี้ดูเงินเขียวไปแล้วไม่ได้ย้อนกลับมาอีก

ช่วงเวลาที่เมืองแตกนั้นถึงหยวนเฮ่ายังมีจิตใจหนักแน่นไว้ความ
หวั่นเกรง เหล่าทหารกลับร่ำให้ด้วยความเจ็บปวดหนักหนา มิใช่เพราะ
ความหวาดกลัว แต่เป็นความโกรธแค้น แม้ทัพถึงเป็นบุรุษกระดุกเหล็ก
ขนานแท้ ในศึกรักษาเมืองตลอดครึ่งปีมานี้อาศัยสติปัญญาอันล้ำเลิศ
และความเด็ดเดี่ยวที่น่านับถือ นำพาพวกเขาโจมตีทหารศัตรูล่าถอยไป
ครั้งแล้วครั้งเล่า ถึงแม้ราชสำนักจะส่งกองหนุนมากองเดียว ถึงแม้
กองหนุนที่ว่านั้นจะมีทหารเพียงไม่กี่พันนาย พวกเขาคงไม่ต้องมุ่งหน้า
ไปสู่ความสิ้นหวังที่ละก้าว

กระทั่งถึงตอนที่ถูกทหารศัตรูตัดศีรษะ ถึงหยวนเฮ่ายังคงมองไป
ทางเมืองฉางอันไม่ละสายตา เหมือนกำลังซักถามและกำลังครุ่นคิด ทว่า
ความแน่วแนในดวงตาคู่นั้นตราบจนวาระสุดท้ายก็ไม่เคยหวั่นไหวเลย
สักนิด

เมื่อรำลึกความหลังช่วงนี้เสร็จสิ้น ดวงตาสองข้างของถึงเซาก็แดงก่ำ
สภาพจิตใจกับสีหน้าของลินเจิงโยวหนักอึ้งไม่ต่างกัน ความจริง
เบื้องหลังศึกเมืองหนานหยางนอกจากความโหดร้าย ยังเผยให้เห็นความ
ขมขื่นไม่สิ้นสุด

แม้ทัพผู้เฉาถึงอุทิศตนเพื่อบ้านเมืองด้วยความรักดีเต็มเปี่ยม
แต่จวบจนสิ้นใจเสียดายกับกำลังทหารจากราชสำนักอย่างที่เข่าฝารอกก็ยัง
มาไม่ถึง

ความจริงในปีนั้นพอเมืองหนานหยางถูกตีแตก เขตไหวหนานก็

ส่งกองหนุนของราชสำนักอีกกองเดินทางมาทันใด กองกำลังนี้มีทหารมากกว่าสี่หมื่นนาย ขวยโอกาสระหว่างกองทัพกบฏพักผ่อนอยู่ยึดเมืองหนานหยางกลับคืนมาได้ในคราวเดียว ขอเพียงยั้งหยุดต่อไปอีกสองวันแม่ทัพผู้เฒ่าถึงกับทหารได้บังคับบัญชาที่จะได้รับการช่วยเหลือ นำเสียดายว่าเรื่องเหล่านี้แม่ทัพผู้เฒ่าถึงไม่มีโอกาสรับรู้อีกแล้ว

วีรบุรุษหลังเลือดไม่หลังน้ำตา แม่ทัพผู้เฒ่าถึงพลีชีพไปด้วยความเสียใจ

"หลังจากรู้ความจริง ข้ามักคิดอยู่เสมอว่าปีนั้นลองเปลี่ยนเป็นข้ารักษาเมืองหนานหยาง ข้าจะทำเช่นไร" เสียงถึงเขาค่อนข้างแหบพร่า "เมื่อใดหนานหยางถูกข้าศึกตีแตก ไฟสงครามจะลุกลามไปทั่วแผ่นดิน ถึงตอนนั้นราษฎรนับแสนครัวเรือนจะต้องเดือดร้อน การปราบกบฏจะยากลำบากมากขึ้น แต่ราษฎรที่พ้นกว่าชีวิตในเมืองก็เป็นผู้บริสุทธิ์ไม่ใช่หรือ พวกเขาก็เป็นคนทั้งคน พวกเขาก็อยากมีชีวิตอยู่ต่อไป เมื่อเผชิญหน้ากับอาวุธของเหล่าทหารรักษาเมือง พวกเขาทำได้เพียงปล่อยให้ตนเองถูก... เวลาสองเดือนเต็มที่ราษฎรต้องจมอยู่กับความหวาดกลัวและสิ้นหวัง เช่นนั้นต่างกับการตกอยู่ในขุมนรกตรงที่ใดกัน ข้าคิดวก่อนพวกเขาจะตายคงเกลียดชังท่านพ่อข้า่นาดูไม่อย่างนั้นเหตุใดจึงยอมให้วิญญาณแตกสลายเพื่อจะสาปแช่งทายาทสกุลถึงไม่ให้ตายดีด้วยเล่า"

ลินเจิงโย่วปิดปากเงียบไม่พูดไม่จาอยู่นาน ความอาฆาตแค้นสลัดถึงกระดูกของคนี่พ้นกว่าคนกลายเป็นคำสาปอันทรงพลังยากจะลบล้างได้

การลงคำสาปสัมฤทธิ์ผลแล้วไม่ได้เกิดจากใครเพียงคนเดียวเสียด้วย พอมาดกอยู่กับแม่ทัพผู้เฒ่าถึงก็เดือดร้อนไปถึงแม่ทัพถึงกับถึงอวี่วี่

ไม่ว่าทนายทสกุลถึงจะยินยอมหรือไม่ เชือกแห่งโชคชะตานี้ก็ได้
รัดลำคอของพวกเขาเอาไว้อย่างเงียบเงียบมาแต่แรกแล้ว

ต่อไปเปลี่ยนแปลงดวงชะตาได้ สิ่งที่รอพวกเขาสองพ่อลูกอยู่ก็คือ
'การไม่ตายดี' ครั้งแล้วครั้งเล่า

ชั่วพริบตาที่หัวใจของลินเจียวกู้สึกโศกเศร้าเหลือเกิน

เรื่องนี้ตกลงเป็นความผิดของใครกัน

เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขาไม่อาจให้คำตอบได้ เรื่องราวในอดีตที่บีบคั้น
หัวใจ ภัยสงครามนำเคราะห์สดเช่นนี้ แม้เขาจะอยู่ในเหตุการณ์นั่นเอง
เกรงว่าก็ไม่มีสิทธิ์ตัดสินถูกผิดเช่นกัน

หลังขบคิดอย่างขมขื่นครู่หนึ่งลินเจียวก็นั่งลงบนสายตาไปยังเสื้อตัวใน
ของเจิ้งเซ่า

"แม่ทัพเจิ้งอยากดั่งพลังของคำสาปทั้งหมดมาไว้ที่ตนเอง ถึงได้เตรียม
เสื้อที่เขียนคำม็กราะคุ้มกายย้อนกลับตัวนี้เอาไว้ล่วงหน้า?" ดวงตาเขา
ฉายแววเข้าใจกระจ่างและมีความเศร้าหมองเพิ่มขึ้นมา

สีหน้าเจิ้งเซ่านิ่งขรึม ประหนึ่งตัดสินใจเด็ดขาดมานานแล้ว "ก่อน
การเคลื่อนทัพครั้งนี้ก็มีผู้สูงส่งทำนายไว้ว่าข้าจะประสบเคราะห์ร้าย
เช่นเดียวกับที่อวีเออร์เคยพบเจอมาใน 'ชาติก่อน' นั่นละ ข้ายังต้องตาย
ในปีนี้เมื่ออายุสามสิบแปดตามเดิม หลังเข้าใจความจริงเรื่องคำสาป
สลับนั่นข้าก็เริ่มหาวิธีทำลายคำสาปให้ตนเองกับอวีเออร์แต่มีคนบอกว่า
คำสาปแก้ไขได้ด้วยคำสาปเท่านั้น ตอนตายข้าสวมเสื้อนี้ก็จะวิญญาณ
แตกสลายไม่อาจกลับชาติมาเกิดได้อีก คำสาปสลับนั่นมีผลเพียง
สามชั่วอายุคน หากข้าสามารถแบกรับคำสาปหนักหนาที่สุดเอาไว้คนเดียว
บทลงโทษที่ตกไปถึงอวีเออร์ก็จะลดลงไปมาก" พอเล่ามาถึงตรงนี้เขาก็

หลับตาลง "ข้าก็เหมือนกับฮุยเหียน หวังเพียงว่าอวี๋เอ๋อร์จะมีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างสงบสุข"

บางทีคงเพราะเอ่ยถึงภรรยา น้ำเสียงของเถิงเซ้าจึงสั่นเครือขึ้นเล็กน้อย
ในปีนั้นเพราะฝันร้ายตอนกลางคืน ภรรยาจะจิตใจว่าวุ่นไปทั้งวัน เพื่อขอพรปิดเป่าเคราะห์ภัย ฮุยเหียนจึงอธิษฐานว่าขอเพียงเดินทางผ่านวัดพุทธแห่งใดก็จะเข้าไปจุดธูปไหว้พระในวัด

คราวนั้นเขาพาภรรยากับอวี๋เอ๋อร์กลับหยางโจว ภรรยามองเห็นวัดพุทธริมฝั่งแม่น้ำเว่ยฮุยก็บอกให้เขาออกคำสั่งจอดเรือเทียบท่า ตอนเช้าวัดไปจุดธูปสักการะก็บังเอิญพบกับเจ้าอาวาสจื่อเหริน

ประสบการณ์ของภิกษุจื่อเหรินแตกต่างจากคนทั่วไป ก่อนออกบวชเป็นภิกษุนั้นเขาเคยเป็นนักพรต ว่ากันว่าหลายปีก่อนเขากับสงฆ์นักพรตหลายคนออกเดินทางกำจัดภูตผีไปทั่วสารทิศ เคยเข่นฆ่าสิ่งชั่วร้ายมาไม่น้อย

หลังล่องเข้าวัยกลางคนอยู่ๆ จื่อเหรินก็หันมาใส่ใจฝึกฝนพุทธศาสนา ถือโอกาสสละชุดนักพรตแล้วหันหน้าเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ เริ่มต้นตั้งใจศึกษาพระธรรม

ภิกษุจื่อเหรินหน้าตาใจดีมีเมตตา ใบหูใหญ่และตั้งหูยาวลงมาเกือบถึงไหล่ ฮุยเหียนเห็นว่าท่านมีรูปลักษณะโดดเด่นแต่กำเนิด จึงขอคำชี้แนะจากท่านเกี่ยวกับฝันร้ายที่ตามหลอกหลอนนาง

ภิกษุจื่อเหรินสอบถามฮุยเหียนว่าเริ่มฝันตั้งแต่เมื่อใด ในความฝันมองเห็นสิ่งใดบ้าง

ฮุยเหียนเล่าว่าตอนตั้งครรภ์บุตรสาวเคยฝันร้ายมาก่อน แต่หลังจากคลอดบุตรสาวก็ไม่ได้ฝันอีก เมื่อครั้งวันเกิดอายุครบสี่ขวบเต็มของ

บุตรสาวนางเคยไปจุดโคมสะเดาะเคราะห์ขอพรที่วัดเปาเหลียนให้
สองพ่อลูก ไม่คาดคิดว่าพจุดโคมนี้ขึ้นมาฝันร้ายนั้นก็ย้อนกลับมา
รังควานนาง

ภิกษุจื้อเหรินบอกว่าไม่เคยได้ยินว่าการจุดโคมขอพรจะเป็นเหตุ
ดึงดูดให้วิญญาณอาฆาตเข้าหา จึงสงสัยว่าบุตรสาวของฮู่เหียงจะ
โดนคำสาปอะไรมา การกระทำใดเพื่อขอพรให้เด็กผู้นี้ล้นโดนสะท้อนกลับ
สาเหตุที่ฮู่เหียงเริ่มฝันร้ายอีกครั้งก็เพราะการจุดโคมขอพรให้สองพ่อลูก
ชักนำแรงอาฆาตเข้าหาตัว

ถึงแม้ฮู่เหียงไม่ยอมเชื่อว่าบรรพชนสกุลถึงกับสกุลหวังเคยทำ
เรื่องไม่ดีอะไรไว้ แต่หลายสิ่งที่ประสบมาในระยนี้ทำให้นางรู้สึกคาดไม่ถึง
จริงๆ เมื่อรู้ว่าภิกษุจื้อเหรินแตกฉานทั้งหลักธรรมและวิชาเต๋า จึงขอ
คำชี้แนะจากท่านว่าพ้อมีหนทางแก้ไขบ้างหรือไม่

ภิกษุจื้อเหรินรับปากฮู่เหียงว่าจะช่วยสอบถามสหายนักพรต
ในอดีต ทั้งยังบอกให้ฮู่เหียงเก็บโคมขอพรที่จุดถวายวัดเปาเหลียน
พวกนั้นกลับไป หากนับจากนี้ฮู่เหียงไม่ฝันร้ายอีก นั่นก็หมายความว่า
เด็กผู้นี้มีคำสาปติดตัวมาอย่างที่คาดการณ์ไว้

ตอนออกจากวัดผู้ฮู่เหียงอธิษฐานเบื้องหน้าพระพุทธรูป
ตามปกติ เพียงแต่ครั้งนี้ไม่ได้ทำเพื่อสามกับบุตรสาวอีกแล้ว แต่วานาง
ทำเพื่อตนเอง นางตั้งจิตขอให้ตนเองสมหวังตั้งใจปรารถนาในทุกเรื่อง ซึ่ง
'ความสมหวังตั้งใจ' ที่ว่านี้แน่นอนว่ารวมถึงความปลอดภัยสามกับ
บุตรสาวด้วย

หลังกลับถึงหยางโจวฮู่เหียงก็เปลี่ยนโคมอธิษฐานที่จุดถวายให้
วัดเปาเหลียนมาเป็นขอพรให้ตนเอง คือนั่นนางก็ไม่ได้ฝันร้ายจริงดังคาด

ด้วยเหตุนี้เองฮู่เหียนจึงจมอยู่กับความวิตกกังวลอย่างลึกล้ำอีกครั้ง ระหว่างนั้นนางส่งจดหมายหาภิกษุจื่อเหรินแห่งวัดผู่ถี่ไม่ขาด จนกระทั่งครึ่งปีต่อมาฮู่เหียนถึงได้รับจดหมายตอบกลับจากภิกษุจื่อเหริน

ฮู่เหียนเปิดจดหมายของภิกษุจื่อเหรินออกมาอ่าน เนื้อหีสั้นๆ คล้ายมีน้ำเย็นอ่างหนึ่งราดใส่

พอเล่ามาถึงตรงนี้ดวงตาถึงเซาก็เต็มไปด้วยความเสียใจในสิ่งที่เคยกระทำ "น่าแค้นใจนัก ตอนนั้นข้าไม่รู้เรื่องอะไรเลยแม้แต่น้อย ไม่ว่าฮู่เหียนถามข้าอย่างไร ข้าก็ยืนยันหนักแน่นว่าบรรพชนสกุลถึงไม่เคยทำเรื่องเลวร้าย ฮู่เหียนไม่อาจสืบหาความจริงจากข้า ทำได้เพียงค้นหาคำตอบด้วยตนเอง ข้านี้ภาพไม่ออกเลยว่านางต้องทุกข์ทรมานใจเพียงใด"

เนื่องจากคำพูดของสามี ฮู่เหียนจึงเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งกับคำพูดในจดหมายของภิกษุจื่อเหริน ทว่าผ่านไปไม่นานนักนางไม่เพียงทั้งบุตรข้าสอง ยังได้ยินความจริงเรื่องศึกเมืองหนานหยางจากปากของอู่อิ่งฮิง ฮู่เหียนถึงรู้ว่าโครงกระดูกชาวโพลนมากมายเหล่านั้นในความฝันมาจากที่ใดกัน

ฮู่เหียนราวกับตกอยู่ในขุมนรก แแรงแค้นเบาบางของชาวบ้านเหล่านั้นในความฝันทำให้นางกลัวจนตัวสั่น ทุกครั้งยามสะดุ้งตื่นจากฝันนางจะหวาดผวายุ่นนานสองนาน ที่แท้นั้นมิใช่วิญญานอาสมาตร้องเอาชีวิต แต่เป็นคำสาปอย่างหนึ่ง

หลังกระวนกระวายใจอยู่หลายวันไม่นานฮู่เหียนก็ตัดสินใจได้ ช่วงปีสองปีที่ผ่านมานี้นางเคยขอคำชี้แนะจากนักบวชนิกพรตมาไม่น้อย มีเพียงภิกษุจื่อเหรินผู้แตกฉานในพระธรรมและวิชาแต่ชี้ปมปัญหาได้ถูกต้อง ใต้หล้านี้นอกจากภิกษุจื่อเหริน เกรงว่าคงไม่มีใครสามารถ

ช่วยเหลือพวกเขาสองพ่อลูกได้แล้ว ราชสำนักเพิ่งมีคำสั่งด่วนให้กองทัพ
 เงินให้บุกโจมตีพวกภูบ่าว สามีต้องหาหรือเรื่องสถานการณ์ทางทหารจึง
 ไม่ค่อยอยู่ในใจจน นางกลัวแต่ว่าสามีมีริษยาทัพออกรบครั้งนี้จะเกิดเหตุ
 ไม่คาดฝัน จึงส่งจดหมายไปเชิญภิกษุจื้อเหรินมาหยางโจวเพื่อช่วยแก้
 คำสาปในคืนนั้นเลย

ภิกษุจื้อเหรินกลับบอกว่าอยากช่วยแต่ก็เกินกำลังความสามารถ
 ถึงกระนั้นพออยู่เหนียวเขียนจดหมายไปขอความช่วยเหลือข้าๆ ก็ทนไม่ไหว
 และใจอ่อนเข้าจนได้ ท่านบอกหนทางแก้ไขจากสหายนักพรตอีกคนกับ
 อยู่เหนียว สหายนักพรตผู้นี้คือนักพรตแห่งอารามโยวโยวในเมืองซังโจว
 หลายปีก่อนเคยช่วยครอบครัวหนึ่งแก้คำสาปสลับแค้นมาก่อน แม้ว่า
 สุดท้ายจะทำไม่สำเร็จ แต่นับจากนั้นมาสหายนักพรตก็รู้ว่าคำสาปนี้อาจใช้
 บุญกุศลของญาติสนิทร่วมสายเลือดมาหักล้างกรรมเวรบางส่วน โดยมี
 เงื่อนไขคือจะต้องประกอบพิธีกรรมครั้งหนึ่งก่อน ที่สำคัญพิธีกรรมนี้เชื่อว่า
 จะทำได้ง่าย ๆ จำเป็นต้องให้ภิกษุกับนักพรตมาร่วมมือกัน

ภิกษุจื้อเหรินยังบอกอยู่เหนียวอีกว่าดูจากดวงชะตาของบุตรสาวนาง
 แล้ว เมื่ออายุประมาณห้าขวบเด็กผู้นี้จะได้พบกับจุดพลิกผันเปลี่ยนแปลง
 โชคชะตา

จุดพลิกผันที่ว่านี้มาจากเด็กที่มีวาสนาดวงชะตากล้าแข็งอีกคน
 หากอยู่เหนียวอยากประกอบพิธีกรรมนี้จริงจะต้องเลือกช่วงเวลาก่อน
 บุตรสาวอายุห้าขวบ หลังผ่านพ้นวัยห้าขวบไปแล้วจะอธิษฐานขอพร
 เช่นไรก็ได้ประโยชน์

พอเล่ามาถึงตรงนี้ถึงเขาก็เลื่อนสายตามองไปยังลินเจิงโยว ในแวตา
 ลึกล้ามองเห็นความซาบซึ้งใจอย่างชัดเจน ในใจลินเจิงโยวดูจะมีลมพายุ

โหมพัตระลอกหนึ่ง

"เมื่อเร็ว ๆ นี้ในที่สุดข้าก็ตามหาภิกษุจ้อเหรินที่เร้นกายอยู่บนเขาพบ พอภิกษุจ้อเหรินได้ยืนยันว่าอวีเออร์สามารถล่วงรู้อนาคตได้ ก็คาดเดาได้ว่า นางเคยผ่านชีวิตมาแล้วชาติหนึ่ง ท่านทอดถอนใจกับเรื่องนี้อยู่นาน บอกว่าอยู่เหนียงมีวาสนากับพระพุทธรูปองค์มากจริง ๆ พิธีกรรมในชาติแรก ขอโอกาสเยี่ยมดวงชะตามาให้อวีเออร์ได้สำเร็จ แต่ก็เปราะบางเพราะเยี่ยมดวงชะตามาเกิดใหม่ทำให้อวีเออร์กับข้าติดอยู่ในวังวนคำสาปของ 'การกลับมาเกิดใหม่' ในชาติที่สองของการกลับมาเกิดใหม่นี้อยู่เหนียงยังคงใช้บุญกุศลที่ตนเองมีเพื่อขอพรให้ข้ากับอวีเออร์โดยไม่ลังเล..."

ทันใดนั้นถึงเขาก็หลุดเสียงสะท้อนออกมา

ครั้งนี้ในที่สุดอยู่เหนียงก็ขอกระป๋องเศษสมัยบรรพกาลมาให้เขา กับ บุตรสาวได้เล่มหนึ่ง แต่เพราะว่า 'ชาติก่อน' มีคนช่วยอวีเออร์หนีลิขิต สวรรค์เปลี่ยนดวงชะตา ผู้ใช้อาคมคนนั้นกับอวีเออร์จะพบเจอกับภุตผี ปีศาจร้ายไม่หยุดหย่อน นี่เป็นเคราะห์กรรมของพวกเขาสองคน แล้วก็เป็น โชควาสนาอย่างหนึ่งด้วย กระป๋องเล่มนั้นสามารถกำจัดปีศาจปราบมาร หากอวีเออร์ไม่เกรงกลัวภัยอันตราย ไม่น่ว่าอาจอาศัยการปราบสิ่งชั่วร้าย มาหักล้างกรรมเวรของตนเองได้

"ภิกษุจ้อเหรินบอกกับข้าว่าปีนั้นหลังอยู่เหนียงทำความเข้าใจ เรื่องทุกอย่างแล้วก็รีบตอบจดหมายท่านทันที บอกว่านางยินดีประกอบ พิธีกรรมนี้ นางบอกว่าอย่าเพิ่งไปสนใจว่าจะได้ผลหรือไม่ ในเมื่อจะหา ต้นตอของฝันร้าย อย่างไรต้องลองดูสักตั้ง แต่หากบอกเรื่องนี้กับสามี ล่วงหน้า ด้วยนิสัยของสามีไม่ใช่เพียงไม่เห็นด้วยกับพิธีกรรม ยังจะขับไล่ ภิกษุจ้อเหรินไปเพราะมองว่าปล่อยข่าวลือปลุกปั่นยุยงด้วย"

เรื่องราวเกี่ยวพันถึงความปลอดภัยของสองพ่อลูก สู้เหนียวจึงไม่กล้าเสี่ยง อย่างน้อยก่อนประกอบพิธีกรรมนางไม่สามารถบอกให้สามีรู้ชั่วคราว

ภิกษุจ้อเหรินเตือนสติสู้เหนียวอย่างจริงจังว่าเดิมทีอายุขัยของนางก็เหลืออีกไม่กี่ปีแล้ว หากนางใช้บุญกุศลของตนเองเพื่อขจัดภัยให้สามีกับบุตรสาว เป็นไปได้สูงว่าความตายอาจมาเยือนเร็วกว่ากำหนดในปีนี้แทน สู้เหนียวกลับบอกว่าอายุยืนร้อยปีแล้วอย่างไรเล่า ให้นางมองดูบุตรสาวตนเองกับสามีทยอยพบจุดจบอันเลวร้ายอยู่เฉยๆ นางคงเศร้าโศกยิ่งกว่าตายเสียอีก นางยินดีมอบบุญกุศลของตนเองให้พวกเขาพ่อลูก ไม่เชื่อหรือทว่าจะไม่ได้อะไรตอบแทนกลับมาเลยสักนิด

ก่อนประกอบพิธีกรรมสู้เหนียวสรรหาเสื้อผ้าเครื่องประดับใหม่ๆ ใ้บุตรสาวอยู่ตลอด เพราะตอนกลางคืนบุตรสาวต้องให้มารดาทอดจนหลับไปเสมอ นางถึงขั้นเย็บตุ๊กตาผ้าใ้บุตรสาวเองกับมือ ยามร่างกายสดชื่นกระปรี้กระเปร่ายังพานบุตรสาวไปทำของหวานด้วยตนเอง ทว่าสำหรับสามีนางกลับตั้งใจทำตัวห่างเหิน เพราะกลัวว่าหากพิธีกรรมสำเร็จดังหวังนางคงต้องด่วนจากพวกเขาพ่อลูกไปเร็ววัน สามีภรรยาจึงรักใคร่ผูกพัน สามียิ่งเจ็บปวด พอสามียิ่งเจ็บปวด นางก็ยิ่งรู้สึกเศร้า

เมื่อเตรียมการทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยแล้วสู้เหนียวก็เฝ้ารอพิธีกรรมนั้นอย่างสงบ

หยาดน้ำตาไหลรินจากหางตาถึงเช้าอย่างเจี๊ยบงัน จนสาบเลือดของเขาเปื้อกขึ้น

"คำสาปนี้พุ่งเข้ามาที่ท่านพ่อของข้า หากจะลงโทษก็สมควรเป็นข้าสิ ได้แต่แค้นใจว่าข้าไร้กำลังจะต่อสู้กับโชคชะตานี้ สุดท่ายเดียวร้อนไปถึง

ภรรยาของข้า หลังรู้ความจริงแล้วข้าคิดอยู่เสมอว่าข้ากับฮู่เหิงชาตินี้ไม่เคยทำเรื่องชั่วช้าเลวทราม เหตุใดต้องประสบชะตากรรมเช่นนี้ด้วย คำสาปแรงแค้นนี้มาจากราษฎรในศึกเมืองหนานหยาง แต่ว่าพวกเขาทำอะไรผิดกันเล่า"

เถิงเซ้าอยากจะทำอะไรก็ไม่ได้ กลับไม่มีใครให้แค้นได้เลย

ภายในใจลึนเจิงโยวซมขึ้นเกินจะบรรยาย เมื่อเผชิญหน้ากับความสิ้นหวังเปรียบดั่งการเดินบนโคลนตม การปลอมปนด้วยวาจาเห็นขัดว่าไม่อาจช่วยอะไรได้

เถิงเซ้าเหม่อมองมุมหนึ่งในความว่างเปล่า จู่ๆ ก็ยื่นออกมาอย่างเศร้าสลด "ข้าถามภิกษุจื่อเหรินว่ากระบี่ที่ฮู่เหิงร้องขอมาเล่มนี้สามารถช่วยอวี๋เออร์แก้คำสาปที่ติดตัวมาได้หรือไม่ ภิกษุจื่อเหรินกลับบอกว่าถึงแม้อวี๋เออร์จะใช้กระบี่เสี่ยวหยากำจัดสิ่งชั่วร้ายไปได้ไม่น้อย คำสาปอาจยังไม่ถูกลบล้างไป เพราะว่าจุดอื่นถึงของข้าเริ่มดำคล้ำ จะต้องประสบเคราะห์กรรมในไม่ช้าแน่ นอกเสียจากว่าข้ากริธาทัพออกรบครั้งนี้ปลอดภัยไว้ันตรายถึงจะบอกได้ว่าคำสาปนี้ถูกทำลายไปหมดสิ้น ข้าจึงเตรียมเสื่อลงคำสาปตัวนี้เอาไว้ล่วงหน้า นี่เป็นวิชาลงทัณฑ์ตนเองที่อำมหิตที่สุดในได้หาล้าแล้ว มีเพียงวิธีนี้เท่านั้นจึงจะสามารถแก้ไขคำสาปที่โหดร้ายปานนี้ ข้าจะต้องมีจุดจบไม่อาจไปผูกไปเกิดได้ชั่วนิรันดร์ถึงปกป้องอวี๋เออร์จากภพภัยนี้ได้"

เถิงเซ้ายังกล่าวไม่ทันจบประโยคก็หายใจเหนื่อยหอบขึ้นมากะทันหัน ลึนเจิงโยวตระหนกตกใจ สีหน้าเถิงเซ้ากำลังย่ำแย่ลงอย่างรวดเร็ว

ผู้ได้รับพิษจากศพไม่สมควรจะมีอารมณ์ขึ้นๆ ลงๆ มากนัก เพราะท้ายที่สุดจะเร่งให้พิษลุกลามไปทั่วร่าง เมื่อครู่ตอนเถิงเซ้าเอ่ยถึงเรื่องในอดีตขึ้นมา

ลื่นเชิงโยวอยากกล่าวตักทบบทหลายครั้งหลายครา แต่ถึงเข้าหมายมัน จะใช้ความตายของตนเองช่วงชิงหนทางรอดอันน้อยนิดมาให้บุตรสาว มิได้มีความมุ่งมั่นที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปเลย คำพูดของภิกษุจื้อเหริน กลายเป็นจริงแล้ว คำสาปบนร่างของพวกเงืงเข้าพ่อลูกยังอยู่ ตั้งแต่ ถูกศพพยาบาททำร้ายบาดเจ็บในคืนนี้เป็นต้นมาถึงเข้าก็เตรียมพร้อม ที่จะตายแล้ว

"แม่ทัพเงืง" ลื่นเชิงโยวจิตใจร้อนรุ่มประหนึ่งไฟสุ่ม ปีบกรามล่าง ของเงืงเข้าแล้วป้อนยาลูกกลอนพิทักษ์ดวงจิตเม็ดหนึ่งเข้าไปในปาก หาก ยังมียาลูกกลอนลิวหยวนก็ดีหรือก ยาลูกกลอนลิวหยวนถอนพิษปีศาจ เห็นผลชะงัดนัก น่าเสียดายหลังอาจารย์ตากลับถึงฉางอันยังไม่ได้ปรุ่งยา ชนิดนี้เลย ส่วนขบวนที่ปกติเขาพกติดตัวเสมอก็แจกจ่ายให้พวกคุณหนู ตั้ถึงหล่นที่สลับสไลไม่ได้สติเมื่อครั้งต่อสู้กับปีศาจต้นไม้ในห่อจื่ออวิน ไปแล้ว

พอคิดมาถึงตรงนี้ลื่นเชิงโยวก็ตะลึงงันไปเล็กน้อย เงืงอวี้วี่เสี่ยงตาย ช่วยชีวิตญาติผู้พี่จากเงืงมือปีศาจต้นไม้มาได้ แต่ก็เพราะเหตุนี้ จึงต้องแจกจ่ายยาลูกกลอนลิวหยวนหมดก่อนล่วงหน้า ทำให้ช่วงที่แม่ทัพเงืง ถูกพิษไม่มียาเหลือมาช่วยเขาได้อีก นี่มิใช่โชคชะตากำหนดเอาไว้แล้วหรือ...

พอเห็นว่าอาการเงืงเข้าน่าเป็นห่วงมากขึ้นทุกที ลื่นเชิงโยวจึงสั่ง หยุดรถม้าโดยพลัน จากนั้นลงไปหยิบของขึ้นหนึ่งมาจากรถม้าบรรทุก สัมภาระอีกคัน แล้วรีบกลับมาหาเงืงเข้าอย่างว่องไว

เมื่อเปิดห่อผ้าขึ้นนั้นจึงพบว่าข้างในเป็นกล่องผลไม้เชื่อมกับผ้าไหม จวงฮวาผืนหนึ่ง

"แม่ทัพเงืง" ลื่นเชิงโยวประคองเงืงเข้าลุกขึ้นมา ก่อนบู้ยไ้ให้เขา

มองของชิ้นนั้นในห่อผ้าไหมจวงฮวา "นี่เป็นห่อผ้าที่อาอวีสั่งให้คนส่งมาถึง กองทัพ เดือนหกก็ส่งออกมาจากฉางอันแล้ว แต่เพราะสองเดือนนี้ กองทัพเจี้ยนให้กับกองทัพเสินเซอเดินทางไปทั่วสารทิศ จนเมื่อคืนนี้ข้า เพิ่งได้รับมา มีของทั้งหมดสองชิ้น ชิ้นหนึ่งเป็นผลไม้เชื่อมที่นางทำเองกับมือ ชิ้นนี้นางมอบให้ข้า ส่วนของอีกชิ้นหนึ่งมอบให้แม่ทัพเถิง ท่านลองดู ให้ดีสิ นี่เป็นชุดฤดูร้อนที่อาอวีตัดเย็บให้ท่านเองเชียวนะ"

เถิงเข้าจ้องมองของที่อยู่ตรงหน้าทั้งน้ำตานี้เป็นชุดฤดูร้อนสี่ครามเข้ม เกือบดำ ฝั่เข็มไม่ค่อยประณีตเท่าใดนัก

ลินเจิงไย่วยกแขนเสื้อชุดฤดูร้อนขึ้นมา เถิงเข้าจะได้มองเห็น ลวดลายสลัษัษับนบนชุดอย่างชัดเจน "ข้าไม่รู้ว่าอาอวีใช้เวลาตัดเย็บ ชุดนี้นานเพียงใด แต่มองเพียงลวดลายบนผ้าก็รู้แล้วว่านางใช้ความพยายาม ไปไม่น้อย ทุกฝั่เข็ม ทุกเส้นด้าย ทุกมุมบนผ้าล้วนเป็นฝั่มือของนาง นางรู้ว่าระหว่างเดินทัพอากาศร้อนอบอ้าว เสื้อผ้ายิ่งเนื้อนุ่มบางเบาเท่าไรยิ่งดี จึงทำเสื้อผ้าชุดนี้ส่งมาถึงกองทัพ เพียงเพราะอยากให้ท่านพอรู้สึกร้อน น้อยลงบ้าง แม่ทัพเถิง ในใจอาอวีคิดถึงท่านมากนะ ท่านยังไม่เข้าใจ อีกหรือ"

ปึกจุมูกเถิงเข้าสั้นไหว มองสำรวจฝั่เข็มผ่านม่านน้ำตา

"บิดายกทัพออกรบ อาอวีจะต้องตั้งตารอให้บิดากลับมาอย่าง ปลอดภัยแน่ หากสุดท้ายได้ศพของบิดากลับมาแทนอาอวีคงรู้สึกเสียใจมาก อาอวีไม่มีมารดามาตั้งแต่เล็ก หากบิดาจากไปอีกคนนางก็โดดเดี่ยว ตัวคนเดียวแล้ว หากยังรู้อีกว่าบิดามีจุดจบเป็นวิญญาณเร่ร่อนไร้ที่ไป เพื่อช่วยแก้คำสาปให้นาง ถึงนางจะอายุยืนร้อยปีก็เกรงว่าชั่วชีวิตนี้ ไม่มีทางอยู่อย่างสบายใจได้ แม่ทัพเถิง ความรักที่ท่านกับเถิงฮูหยินมีให้

อาอวีลิกซึ่งยิ่งกว่าที่ข้าคิดเอาไว้ แต่ความรักที่อาอวีมีต่อบิดามารดาก็ไม่น้อยไปกว่าพวกท่านเลย แม่ทัพถึงมีจิตใจเด็ดเดี่ยวเหนือผู้ใด เดินมาถึงขั้นนี้ได้ก็เพราะไม่มีทางเลือกอื่น แต่เรื่องราวยังไม่ดำเนินไปถึงช่วงสุดท้าย บางทีอาจมีจุดเปลี่ยนก็ได้ ในเมื่อจะทำเพื่ออาอวี ก็ขอให้แม่ทัพถึงพยายามอดทนไปถึงฉางอันให้ได้"

พลันเจียงโยวกล่าวจบก็หยิบชุดฤดูร้อนตัวนั้นคลุมบนร่างถึงเข้าด้วยท่าที่เคร่งขรึม

ถึงเข้าน้ำตาเอ่อคลอก่อนหลับตาลง เสื้อผ้าชุดนี้สัมผัสอ่อนนุ่มดุจเส้นไหม ทำให้เขานึกถึงพวงแก้มขาวเนียนของบุตรสาวเมื่อครั้งเยาว์วัย ภาพความทรงจำฉายผ่านเบื้องหน้าไปที่ละภาพ พลอยทำให้หัวใจของเขาอ่อนยวบดังเนื้อผ้า เขานิ่งเงียบไปพักใหญ่ แม้ว่าจะเหลือเพียงลมหายใจรวยรินก็ยังผกศรัทธาอย่างอ่อนแรง

ระหว่างทางไปอารามชิงอวิน เจิงอวีอึ้งเสียบอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

เจวียเซ็งกับชีจื้อน้อยครั้งนักที่จะเห็นเจิงอวีอึ้งเสีหน้าเคร่งเครียดปานนี้ จึงไม่กล้าลืผลลามชวนคุย

กระดิ่งเสวียนอินบนข้อมือเจิงอวีอึ้งสันเป็นระยะ ทว่าเสียงกระดิ่งกลับแผ่วเบา ยิ่งเรื่องนี้ทำให้เห็นได้ชัดว่าภูตผีด้านนอกอิทธิฤทธิ์อ่อนด้อย

เจวียเซ็งกับชีจื้อหนีบแผ่นยันต์เอาไว้ในมือ เลิกฝ่าม่านรดม้ามองออกไป ในความมืดมิดยามค่ำคืนบางครั้งอาจเห็นภูตผีล่องลอยตามท้องถนน

เจิงอวีอึ้งมัวแต่เหม่อลอยไปชั่วครู่ อยู่ๆ ก็รู้สึกที่ไม่ชอบมาพากล

เมื่อก่อนเจวียเซ็งกับซี้จ้อเห็นภูตผีก็จะต้องเก็บกวาด คืบนี้ระหว่างทางพวกเขา กลับไม่มีที่ท่าว่าจะลงมือเลย

นางจิ้งเคยถามพวกเขาว่า "ในเมื่อบนท้องถนนมีภูตผีปรากฏตัว ไยไม่จัดการเล่า ไม่กลัวว่าพวกมันจะบุกกรุกเข้าไปทำร้ายชาวบ้านที่อยู่แถวนี้หรือ"

เจวียเซ็งส่ายหน้า "ทำไม่ได้ขอรับ พวกนี้เป็นเพียงวิญญาณเร่ร่อน ตามท้องถนน ตอนพวกเขายังมีชีวิตอยู่เป็นคนจิตใจดีมีเมตตา พอตายไปเป็นผีจึงไม่ทำร้ายคน สาเหตุที่วนเวียนไปมาไม่ยอมไปเกิดใหม่เป็นไปได้อะไรยังมีความปรารถนาใดไม่ลุล่วง พวกเราทำได้เพียงช่วยประกอบพิธีส่งวิญญาณพวกเขา แต่ไม่อาจมุ่งปามโจมตีพวกเขาจนแตกตื่นหนีไปได้ ไม่อย่างนั้นจะบั่นทอนบุญกุศลที่เคยทำมา และบั่นทอนพลังตะบะในร่างกายไปอย่างมากด้วย"

เจิงอวี้ถามต่อ "ข้าจำได้ว่าครั้งก่อนตอนซื้อข้าวปรากฏตัวท่านนักพรตผู้เฒ่ากลัวว่าซื้อข้าวจะบุกเข้าเมืองจึงนำสหายนักพรตทั้งหลายวางตาข่ายสกัดมารอบเอาไว้รอบเมืองตั้งแต่นั้นๆ วิญญาณเร่ร่อนพวกนี้อิทธิฤทธิ์ไม่ได้สูงส่งอะไร ตามหลักแล้วไม่น่าจะบุกเข้ามาในเมืองได้นะ"

ซี้จ้อรู้สึกวิตกกังวล "น่าจะมีคนลอบทำลายตาข่ายสกัดมารักษาตำแหน่งแน่ เมืองฉางอันอาณาเขตกว้างใหญ่ไพศาล ประตุมืองอย่างเดียวก็นับตั้งสิบกว่าบานแล้ว แต่ละวันมีผู้คนเดินทางเข้าออกนับไม่ถ้วน มีโอกาสทำลายตาข่ายสกัดมารวมเถไป ขอเพียงมีช่องโหว่สักช่องหนึ่ง วิญญาณเร่ร่อนกับภูตผีชั่วร้ายก็วยโอกาสเล็ดลอดเข้ามาได้แล้ว ต่อให้พวกเราตามหาช่องโหว่ตำแหน่งนั้นเจอก็ป้องกันไม่ให้คนกลุ่มนั้นทำลายอีกตำแหน่งหนึ่งไม่ได้หรอก"

ถึงอวี้อัยกหน้า ดูท่าคงมีคนเจตนาสร้างความปั่นป่วนวุ่นวายตามความเห็นางเชื่อว่าต้องเป็นเจ้านายผู้นั้นของเฮ้าเยวี่सानเหรินแน แต่ว่าพอพูดถึงเรื่องนี้ก็มีบางเรื่องที่น่าสงสัยคิดไม่ตก "วิญญาณเร่ร่อนพวกนี้ทั้งทำร้ายคนไม่ได้ ทั้งอิทธิฤทธิ์อ่อนด้อย หากชักนำพวกมันเข้าเมืองมาแล้วจะทำอะไรได้"

ทันใดนั้นซีจี้ก็เอ่ยขึ้นว่า "คุณหนูถึง ท่านไม่สังเกตหรือว่าวิญญาณเร่ร่อนพวกนั้นตามรถม้าของพวกเรามาตลอดทาง"

ถึงอวี้อัยกก็รีบเลิกม้ามานมองออกไป เป็นเวลาติดตื้นเพียงคืนแล้วบนถนนสายใหญ่หรือตรอกชอกซอยล้วนโล่งว่างเปล่า กวาดสายตามองไปจึงไม่เห็นอะไรเลย

ซีจี้รีบช่วยเบิกเนตรสวรรค์ให้ถึงอวี้อัย

เมื่อนางลืมตาขึ้นอีกครั้งก็มองเห็นเงาผีตะคุ่มๆ เต็มท้องถนนไปหมด พวกมันไล่ตามรถม้าไม่เลิกรา ทว่ายังเกรงกลัวลำแสงกระบี่เสี่ยวหย่า จึงไม่กล้าเข้าใกล้เกินไปนัก

"ไม่กี่วันก่อนข้ากับเจวี่เซ่งเริ่มสังเกตเห็นว่าภูตผีร้ายกับวิญญาณเร่ร่อนรอบๆ จวนสกุลถึงมีมากกว่าที่อื่นหลายเท่า แต่เพราะศิษย์พี่วางข่ายอาคมไว้ในจวน เจ้าพวกนั้นก็กล้าบุกรุกเข้ามาตามอำเภอใจ คุณหนูถึง พวกเรารู้สึกว่าพวกมันสนใจท่านมากเป็นพิเศษ เหมือนกับวิญญาณเร่ร่อนพวกนี้ไม่มีผิดเลย"

ถึงอวี้อัยก็ปล่อยม้าลงพลางครุ่นคิด เรื่องนี้มีลึกลับคมในอยู่จริงฯ ด้วยต่อให้ที่ผ่านมานางตั้งภูตผีร้ายเข้าหาได้ง่าย ทว่าเมื่อก่อนก็ไม่เคยเห็นวิญญาณเร่ร่อนรวมตัวกันเป็นกลุ่มเป็นก้อนตามนางมาเช่นนี้

ขณะกำลังคิดใคร่ครวญ ฉับพลันนั้นก็ได้ยินทวนผู้เอ่ยทักทาย

อย่างนอบน้อม "ท่านนักพรต"

พอมองออกไปข้างนอกก็พบว่า เป็นรถม้าของอารามชิงอวี่นจริงดังคาด ยังมีห้านักพรตแห่งอารามตงหมิงที่มุ่งหน้ามาพร้อมกับนักพรตชิงชวีจื่อด้วย

ห้านักพรตวางมาดซึ่งขึงไวยวายว่า "ชิงชวีจื่อ ในอดีตตอนอารามตงหมิงของพวกเราชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่วฉางอัน อารามชิงอวี่นของพวกเรา ยังเป็นบ้านดินอยู่เลย! ผู้อื่นกลัวเจ้า แต่พวกเราไม่กลัวเจ้าหรอกนะ ดึกดื่นปานนี้เจ้าเรียกพวกเราออกมา จะให้ทำอะไรกันแน่ วิญญาณอาฆาต ล่องลอยอยู่ทั่วเมืองมันไม่ปกติก็จริง แต่เจ้าเอาอะไรมาพูดว่าเรื่องนี้เกี่ยวพันกับคำสาปสลับบัณฑิตไหนเจ้าบอกมาสิ คนที่โดนคำสาปคือใคร แล้วคนผู้นั้นดึงดูดภูตผีวิญญาณมากมายเพียงนี้ได้อย่างไร"

เจียนสีน้ำเสียงไม่พอใจ "ใช่แล้ว วนเวียนอยู่บนถนนมาหนึ่งชั่วยามกว่าแล้ว เจ้าไม่หลับไม่นอน แต่พวกเราจะต้องนอนนะ จะว่าไปผู้อื่นโดนคำสาปสลับบัณฑิตแล้วมาเกี่ยวอะไรกับพวกเราด้วยเล่า"

เจวียเซิงกับชี่จื่อกระโดดลงจากรถม้า "ท่านอาจารย์ตา ดึกเพียงนี้แล้ว เหตุใดท่านถึงมาที่นี่ได้เล่าขอรับ"

เกิงอวี่มองหน้านักพรตชิงชวีจื่อสลับกับห้านักพรต ดูท่าทางของพวกเขาแล้วคล้ายมาตามหานางโดยเฉพาะ นางรีบก้าวเข้าไปทักทาย "ท่านนักพรต"

นักพรตชิงชวีจื่อเลิกคิ้วสีขาวขึ้นเล็กน้อย "นี่ก็ดึกมากแล้ว ทำไมพวกเราจึงยังเพ่นพ่านอยู่ข้างนอกอีก" จากนั้นยังสะบัดผ้าขนจามรีใส่หน้าผากเจวียเซิงกับชี่จื่อเบาๆ "บนท้องฟ้าปรากฏการณ์ผิดปกติ พวกเจ้าไม่เกลียดล่อมคุณหนูถึงให้อยู่ในจวน ยังออกมาเดินเตร็ดเตร่เป็นเพื่อนนางอีก หาก

พบเจอวิญญาณเร่ร่อนหรือผีป่าเล็กๆ น้อยๆ ก็แล้วไปเถอะ แต่หากไปเจอกับจิ้งจอกตัวเข้าแล้ว อาศัยความสามารถอย่างพวกเจ้าสองคน แน่ใจหรือว่าจะรับมือได้"

เงิงอวี่อื้บักกล่าวขอโทษนักพรตชิงชวีจื่ออย่างละอายใจ "ไม่เกี่ยวกับนักพรตน้อยทั้งสองเลย เป็นเพราะผู้เยาว์มีเรื่องด่วนต้องออกมาข้างนอกวันนี้ผู้เยาว์ไปพบคนรู้จักเก่าแก่เพื่อยืนยันเรื่องในอดีตเรื่องหนึ่ง และจะไปหาท่านนักพรตเพื่อเล่าเรื่องนี้อยู่แล้วเจ้าคะ"

นักพรตชิงชวีจื่อมึนงงไปชั่วขณะ พอมองออกว่าสีหน้าเงิงอวี่อื้แย่มากกว่าปกติ จึงพยักหน้าแล้วเปลี่ยนน้ำเสียงให้อ่อนโยน "ช่างเถอะๆ ข้างนอกไม่ค่อยสงบเท่าไร มีเรื่องอะไรได้ถึงอารามค้อย่างนั้น"

ห้านักพรตกลับไม่ยอมขยับไปที่ใด จ้องมองเงิงอวี่อื้ด้วยสีหน้าตกตะลึงเต็มเปี่ยม "ชิงชวีจื่อ เจ้าจะบอกว่าคนที่โดนคำสาปสลับแค่นั้นก็คือคุณหนูเงิงรี"

เงิงอวี่อื้ไม่มีอารมณ์จะตอบคำถาม นักพรตชิงชวีจื่อก็ไม่พูดอะไรเช่นกัน

เจียนเทียนเข้าใจกระจ่างทันควัน "มีนำเล่าคุณหนูเงิงถึงพบสิ่งชั่วร้ายอยู่เรื่อย ที่แท้..."

คิดว่าเขารู้เรื่องที่คนโดนคำสาปส่วนใหญ่ไม่มีใครพบจุดจบที่ดี แวดตาของเขาฉายความกังวลใจออกมา ไม่ได้กล่าวคำพูดที่เหลือออกมาอีก พวกเจียนสี่ก็มีสีหน้าแตกต่างกันไป

ตอนนี้นักพรตชิงชวีจื่อกับพวกเงิงอวี่อื้แยกย้ายกันขึ้นรถม้าของตนเองไปแล้ว ห้านักพรตจึงรีบร้อนกระโดดขึ้นหลังลา

"นักพรตเฒ่า พวกเราจะตามเจ้ากลับอารามชิงอวินด้วย"

เจวียเซิ่งถามอย่างงุนงง "พวกผู้อาวุโสยอมไปอารามชิงอิวันแล้วหรือ"
 เจียนเทียนยิ้มหนำระรื่น "คนอื่นก็แล้วไปเถอะ ใครใช้ให้คนที่โดน
 คำสาปเป็นคุณหนูถึงเล่า ครึ่งก่อนตอนอยู่ในหอไฉ่เฟิงพวกเราแพ้เดิมพัน
 คุณหนูถึง จนถึงตอนนี้ยังไม่ได้ทำตามสัญญาเดิมพันนั้นเลย ครึ่งนี้ลงแรง
 ช่วยเหลือก็ถือเป็นการใช้หนี้แล้ว"

เจวียเซิ่งกับชีจื้อรู้สึกอุ่นวาบในใจ พวกเขาเกาศีระชะแกรกๆ สีหน้า
 แหวตามีความดีอกดีใจซ่อนอยู่

พอเจวียเซิ่งกับชีจื้อหันกลับไปมอง เถิงอวี้ก็กำลังทำคางอมยิ้ม
 น้อยๆ พวกเขาจึงเอ่ยเสียงแผ่วเบา "มีนำท่านอาจารย์ตากับศิษย์พี่อะอะ
 ก็คิดถึงผู้อาวุโสทั้งห้า คงเพราะรู้ว่าพวกเขาไม่ได้มีจิตใจเลวร้าย ดุติ
 ถึงตอนมีเรื่องเข้าจริง ๆ ผู้อาวุโสทั้งหลายก็ไม่เคยบอกปิดเลย"

เถิงอวี้เคาะผนังรถม้าเบาๆ ขณะกำลังจะเอ่ยปากพูดกับห้านักพรต
 สักหน่อย เบื้องหน้าก็มีคนกลุ่มหนึ่งขี่ม้าเข้ามาหา ผู้นำขบวนมานั้นก็เป็น
 คนคุ้นเคย

"พี่ควนหนู" เจวียเซิ่งกับชีจื้อส่งยิ้มอย่างแปลกใจ "วันนี้คึกคัก
 เป็นพิเศษเลยจริงๆ"

ควนหนูบังคับม้าเดินเข้ามาใกล้ ก่อนจะลงจากหลังม้าเข้ามา
 ทำความเคารพนักพรตชิงชวีจื้อกับห้านักพรตอารามตงหมิง จากนั้น
 จึงกล่าวกับเถิงอวี้ที่อยู่บนรถม้าและเจวียเซิ่งกับชีจื้อว่า "คืนนี้มีวิญญาณ
 เร่ร่อนอยู่ทั่วเมือง ท่านต้องกับพระชายาไม่วางใจในความปลอดภัยของ
 คุณหนูถึง จึงให้คนไปถามไถ่กับจวนสกุลถึง ไม่คาดคิดว่าคุณหนูถึงกับ
 นักพรตน้อยทั้งสองจะไม่อยู่ในจวน แม้แต่ลุงเจิงก็ยังไม่กลับมา ท่านต้อง
 กับพระชายาเกรงว่าจะเกิดเหตุร้าย จึงสั่งข้าน้อยให้นำกำลังคนออก

ค้นหาเสียบงเหรินฟางมุ่งหน้าไปทางทิศใต้ ส่วนท่านต้องกับพระชายา ก็ออกจากวังออกมาแล้ว มุ่งหน้าค้นหาไปทางทิศเหนือของเมืองเช่นกัน"

ถึงอวี้อีตกใจไม่น้อย คืบนี้นางออกมาหาอู้อิงอิงเพื่อสอบถาม เรื่องราวในปีนั้น ไม่สะดวกจะบอกกล่าวให้คนอื่นรู้ ดังนั้นตอนที่นางแอบ วางแผนเรื่องนี้จึงไม่ได้นัดแนะกับคนของวังเจิ้งอ๋องไว้ด้วย ไม่คิดว่าจะ ทำให้เจิ้งอ๋องกับพระชายาพลอยวิตกกังวล

ใบหน้านางร้อนฉ่ำขึ้นมา รีบลงจากรถไปบอกว่า "รบกวนให้ท่านต้อง กับพระชายาเป็นห่วงแล้ว ครึ่งหน้าจะไม่เกิดเรื่องเช่นนี้อีกเด็ดขาด"

ควนหนูเอ่ยยิ้มๆ "ในเมื่อคุณหนูถึงอยู่กับท่านนักพรต พวกเรา ก็สบายใจแล้ว ประเดี๋ยวข้าน้อยจะไปแจ้งข่าวให้ท่านต้องกับพระชายา ทราบว่าไม่ต้องค้นหาต่อแล้ว คุณหนูถึงกับนักพรตทุกท่านเชิญล่วงหน้า ไปก่อน อีกสักครู่ท่านต้องกับพระชายาน่าจะตามไปที่อารามชิงอวีนขอรับ"

ถึงอวี้อีเอ่ยรับคำ ตอนก้าวขึ้นรถม้ายังงุนงงอยู่บ้าง จู่ๆ นักพรต ชิงชวี้อีก็รวบรวมคนมากถึงเพียงนี้ไปที่อารามชิงอวีน แล้วไหนจะเอ่ยถึง คำสาปสลับแค้น หรือว่าจะหาหนทางแก้คำสาปให้นางได้แล้ว

นางฟังเสียงพูดคุยของพวกท่านนักพรตจากด้านนอกแล้วคิดถึง ทุกคนที่พบเจอในคืบนี้ ไอลุ่นสายหนึ่งหลังไหลเข้ามาในอกอย่างประหลาด ยังคิดต่อไปว่าหากสามารถบุกยึดเมืองไซโจวได้อย่างราบรื่น ลิ่นเจิงไย่ กับบิดาก็คงใกล้จะกลับมาแล้ว ห่อผ้าที่ฝากลุงเจิ้งส่งออกไปเมื่อสองเดือน ก่อนนั้นคิดว่าจะส่งถึงมือลิ่นเจิงไย่กับบิดาเรียบร้อยแล้ว

ลิ่นเจิงไย่จู้จุกจิกปานนั้น ผลไม้เชื่อมกลองนั้นไม่รู้ว่าจะ ชอบกินหรือไม่ เพราะต้องล้างขนปุยออกจากผลไม้ มือของนางจึงเหี่ยว焉 ไปหมดแล้ว

ชุดฤดูร้อนชุดนั้น...บิดาจะสวมใส่พอดีตัวหรือไม่ละ พอลคิดถึงบิดา
ในใจนางก็ปวดแปลบยากจะบรรยาย คืบนี้ชั่วขณะที่รู้ความจริงเกี่ยวกับ
ศึกเมืองหนานหยาง นางถึงเข้าใจว่าหลายปีที่ผ่านมาบิดาแบกรับภาระ
ไว้มากเพียงใด ตอนนี้นางมีคำพูดมากมายอยากจะบอกบิดา...

ระหว่างคิดคำนวนวันที่ลั่นเชิงไย่กับบิดาจะกลับมาอยู่ในใจเสียๆ
ก็มีเสียงร้องตะโกนของบุรุษลอยมาจากทิศทางใดก็สุดรู้ "ช่วย..."

ลุ่มเสียงดังกระชั้นขึ้นมาเพียงอึดใจเดียวก็เหมือนถูกใครอุดปาก
เอาไว้แล้ว

ตวนผู้รับสั่งหยุดรถทันที เขาเอียงศีรษะรวบรวมสมาธิฟังเสียง
องครักษ์จวนสกุลเถิงรอบข้างรถม้าสัมผัสได้ถึงอันตรายจากบริเวณใกล้เคียง
จึงชักอาวุธออกจากฝักโดยไร้เสียง

ตรงนั้นเป็นหัวมุมถนนจุดหนึ่ง รถม้าของอารามชิงอันกับลาของ
ห่านักพรตเลี้ยวผ่านหัวมุมถนนไปก่อนแล้ว ด้วยเหตุนี้จึงไม่ได้ยินเสียงร้อง
ขอความช่วยเหลือที่ดังขึ้นมาในเวลาสั้นๆ เถิงอวี้ก็กับเจวียเชิงชีจื้อ
กลับได้ยินแล้ว คนทั้งสามกลับล้มหายใจตั้งสติแยกแยะที่มาของทิศทาง
เสียงนั้น

ไม่นานนักเจวียเชิงกับชีจื้อก็เอ่ยอย่างกระวนกระวาย "เหตุใด
เสียงนั้นถึงคุ้นหูเช่นนั้นเล่า"

"เป็นเสียงเจ้าหน้าที่ไต่สวนเหยียน" เถิงอวี้ชี้หน้าเคร่งเครียด
ลั่นเชิงไย่เชื่อมั่นและให้ความสำคัญกับสหayaร่วมงานผู้นี้เสมอมา หาก
เจ้าหน้าที่ไต่สวนเหยียนตกอยู่ในอันตราย พวกเขาจะไม่มีวันนั่งมองอยู่
เฉยๆ

นางเลิกผ้าม่านรถม้าขึ้นอย่างระมัดระวัง กดเสียงลงต่ำสั่งตวนผู้ว่า

"เร็วเข้า ให้ฉางเกิงพาคนไปดูก่อน"

เพียงไม่นานพวกฉางเกิงก็ย้อนกลับมาที่รถม้า รายงานเสียงรื้อนร่น "คุณหนู เกิดเรื่องแล้วขอรับ ทางนั้นมีขุนนางศาลตำหลิท่านหนึ่งถูกลอบทำร้าย ครึ่งก่อนข้าน้อยเคยเห็นขุนนางท่านนั้นอยู่ข้างกายชื่อจื่อ คุณหนู ก็น่าจะรู้จัก"

ถึงอวี่อึ้งใจตื่นแรงขึ้นมากะทันหัน "พวกเจ้าไล่ตามไปแจ้งเรื่องนี้กับท่านนักพรตด้วย"

พอล่าวจบนางก็ลงจากรถม้าพร้อมเจวียเซ็งกับชี่จื่อแล้วเดินไปสังเกตการณ์บริเวณนั้นเป็นตรอกคับแคบสายหนึ่ง รอบๆ ไม่มีการจุดโคมไฟ ฝ่ายตรงข้ามลงมือสำเร็จแล้วก็ถอนตัวหนีไปอย่างว่องไว พอฉางเกิงมาถึงก็นำกำลังคนตรวจสอบให้ทั่ว ตอนนี้อยู่ในและนอกตรอกมีเพียงองค์ริ้วของสกุลเกิง

ฉางเกิงกับตวนผู้ถือโคมส่องนำทางอยู่ด้านหน้า ถึงอวี่อึ้งกับเจวียเซ็ง และชี่จื่อเร่งฝีเท้าเดินเข้าไปด้านใน เมื่อมาจนถึงส่วนลึกสุดของตรอก พวกตวนผู้ถึงได้หยุดลง ครันมองเห็นเงาร่างบนพื้นดิน ลมหายใจของเจวียเซ็งกับชี่จื่อก็กัป่วนและหนักหน่วงกว่าเดิม

"เจ้าหน้าทีเหียน!" เจวียเซ็งกับชี่จื่อวิ่งเข้าไปหาอย่างตื่นตระหนก บนร่างเจ้าหน้าที่ไต่สวนเหียนยังสวมชุดขุนนางสีเขียวสำหรับขุนนางระดับล่างของศาลตำหลิ นอนคว่ำหน้าไม่ไหวติงอยู่ด้านในสุดของตรอกประหนึ่งใบหญ้าแห้งเหี่ยว

ถึงอวี่อึ้งแวงโคมไฟจากมือฉางเกิง เดินเข้าไปใกล้สองสามก้าว เมื่อมองเห็นใบหน้าเจ้าหน้าที่ไต่สวนเหียนลมหายใจก็หยุดชะงักขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่ ยังเป็นใบหน้าหนุ่มแน่นและอ่อนโยนเช่นในวันวาน ทว่า

รูปร่างตากลับขยายกว้าง ครบน้ำลายวาววับไหลซึมออกมาตรงมุมปาก สีหน้าฉายแววเลือนลอยโง่ม มองดูแล้วแตกต่างจากในวันวานอย่างสิ้นเชิง เจริญเรียงกับที่จื้อเอ๋ยด้วยความตกใจระคนเดือดดาล "นี่...นี่เขา ถูกคนชิงวิญญาณไปชัดๆ"

ที่จื้อลูกพรตขึ้นมาและชักเท้าเตรียมวิ่งออกไป "ข้าจะไปบอก ท่านอาจารย์ตา!"

ถึงอวี่ถ้ามฉางเกิงอย่างคั่นเคื่อง "มองเห็นรูปร่างหน้าตาคนพวกนั้น บ้างหรือไม่"

ฉางเกิงส่ายหน้าอย่างเสียดาย

ถึงอวี่กัณฑ์พันกรด เข้าไปพยุ่งไหล่ของเจ้าหน้าที่ใต้สวนเหยียน โดยไม่รีรอ "เร็วเข้า ส่งเจ้าหน้าที่ใต้สวนเหยียนไปถึงอารามชิงอวี่นก่อน ค่อยว่ากัน พวกท่านนักพรตอาจมีหนทางช่วยเหลือ"

จิตใจเจริญเรียงกำลังร้อนรุ่ม รีบเข้ามาช่วยยกร่างคนขึ้นมา ในตอนนี้อง มีเสียงฝีเท้าดังมาจากตรงปากทาง เป็นนักพรตชิงชีจื้อกับห่านักพรต ที่ได้ยินเสียงแล้วตามมานั่นเอง

"เกิดเรื่องอะไรขึ้น"

"เจ้าหน้าที่ใต้สวนเหยียนแห่งศาลต้าหลี่ถูกคนลอบทำร้ายขอรับ" ที่จื้อตอบด้วยความร้อนใจ

ห่านักพรตสุดลมหายใจเข้าอย่างตกตะลึง การสืบคดีหลายครั้ง ก่อนหน้านี้พวกเขาเคยพบปะกับเจ้าหน้าที่ใต้สวนเหยียนมาไม่น้อย จึง รู้จักคุ้นเคยกับขุนนางหนุ่มผู้นี้มานานแล้ว

นักพรตชิงชีจื้อสาวเท้าเดินเข้าไปใกล้ สะบัดแขนเสื้อยื่นนิ้ว เลิกเปลือกตาของเจ้าหน้าที่ใต้สวนเหยียนขึ้น มองปราดตรวจสบดูแล้ว

ก็มีสีหน้าเคร่งขรึม

"หนึ่งวิญญาณหนึ่งจิตหลุดออกจากร่าง เร่งส่งตัวไปยังอารามชิงอิน" พวกเขาหลายคนเพิ่งจะย้ายร่างเจ้าหน้าที่ได้สวนเหยียนขึ้นมานบนรถม้าเรียบร้อย อยู่ๆ มุมปากของอีกฝ่ายก็มีเลือดสีแดงสดไหลซึมออกมา เจวี่ยเซ่งกับซี้จื้อตกใจยกใหญ่ มือไม้ลนลานหยิบผ้าเช็ดหน้าซับเลือดให้

ถึงอวี่อู้ก็เข้าใจว่าทำอะไรไม่ได้แล้ว จึงร้องเรียกคนนอกรถม้าทันควัน "ตวนฝูๆ"

ตวนฝูเข้ามาในรถม้าและตรวจดูอาการ นิ่งเงียบไปเล็กน้อยแล้วเอ่ยว่า "ก่อนหน้านี้นี้คงจะถูกคนบังคับให้กินยาพิษ ดูแล้วเหมือนจะเป็นหญ้าไล่ขาดขอรับ"

ถึงอวี่อู้หนาวสะท้านในอก รีบเอ่ยขึ้นว่า "เร็ว! ไปถามท่านนักพรตว่ามีวิธีถอนพิษหรือไม่"

ตวนฝูสีหน้าหนักใจ หันกลับไปแล้วกระโดดลงจากรถม้า หลังนักพรตชิงชวีจื่อเข้ามาตรวจดูแล้วก็ไม่พูดอะไรสักคำตามคาด เพียงหยิบยาลูกกลอนบัวหิมะจากในแขนเสื้อเม็ดหนึ่งยัดใส่ปากเจ้าหน้าที่ได้สวนเหยียน จากนั้นเร่งรถม้าให้ออกเดินทางต่อ

"ท่านอาจารย์ตา ถอนพิษชนิดนี้ได้หรือไม่ขอรับ"

"เกรงว่าคงจะไม่ทันแล้ว" นักพรตชิงชวีจื่ออยู่ดูแลคนเจ็บบนรถม้าคันนี้เสียเลย

บรรยากาศในรถม้าเงียบสนิท เจวี่ยเซ่งกับซี้จื้อพยายามกลืนน้ำตาไว้ "อย่า...อย่าเพิ่งร้อนใจ ในอารามมียาดีช่วยถอนพิษได้ตั้งมาก ท่านอาจารย์ตา ท่านจะต้องมีวิธีแน่ รบกวณเร่งคนขับรถม้าให้เร็วกว่านี้อีกได้หรือไม่"

เงิงอวี่อีกกลับรังตวนฝูเอาไว้ "หัวหน้ากองอวี่เชี่ยวชาญการถอนพิษ
ประหลาดทั่วหล้า รีบให้ฉางเกิงอ้างชื่อท่านพ่อไปยังกองโอสถหลวง
เชิญหัวหน้ากองอวี่มา"

"นายท่านไม่อยู่ในเมืองหลวง ฉางเกิงไม่มีของใช้แทนตัวจาก
นายท่าน ไม่น่าจะเชิญหัวหน้ากองอวี่มาได้"

นักพรตชิงชวีจื่อจะปลดถุงยาของตนเองส่งให้ฉางเกิง เงิงอวี่อีกกลับ
ยื่นหยกประดับในมือส่งให้ก่อนแล้ว "ใช้หยกนี้ไปเชิญมา!"

นี่เป็นของสำคัญที่ลินเจียวตั้งใจทิ้งเอาไว้ให้นางก่อนไปจากเมืองหลวง
นั่นเอง นางพกติดตัวไว้แต่ไม่เคยใช้เลยสักครั้งเดียว ไม่คิดว่าคืนนี้จะได้ใช้
เพื่อเจ้าหน้าที่ไตสวนเหยียนแล้ว ลินเจียวไม่มีทางยอมให้เกิดเรื่องกับ
เจ้าหน้าที่ไตสวนเหยียนแน่ บางทีหยกประดับชิ้นนี้อาจทำให้เจ้าหน้าที่
ไตสวนเหยียนมีโอกาสรอดชีวิตก็เป็นได้

มอบหมายหน้าที่เสร็จแล้วเงิงอวี่ถึงมองเห็นว่านักพรตชิงชวีจื่อ
ก็หยิบถุงยาออกมาเช่นกัน ทว่าคนในรถม้าไม่มีใครสนใจเรื่องเหล่านี้แล้ว
ตอนนี้การช่วยชีวิตเจ้าหน้าที่ไตสวนเหยียนเป็นเรื่องสำคัญเหนืออื่นใด

รถม้ามุ่งหน้าไปยังอารามชิงอวี่นรวดเร็วปานลูกธนูหลุดจากสาย
ระหว่างทางนักพรตชิงชวีจื่อให้เจี๋ยเซิงกับชี่จื่อตรวจสอบว่าบนร่าง
เจ้าหน้าที่ไตสวนเหยียนยังมีบาดแผลตรงที่ใดอีกบ้าง ในขณะที่คนทั้งสอง
ไล่ตรวจมาถึงเท้าทั้งสองข้าง เงิงอวี่ก็มองเห็นเศษกระดูกแผ่นหนึ่ง
ติดอยู่ใต้พื้นรองเท้าหุ้มข้อของเจ้าหน้าที่ไตสวนเหยียนเข้าพอดี

นางรู้ลึกประหลาดใจ รีบดึงกระดูกแผ่นนั้นออกมา บนกระดูก
ติดแป้งเปียกเอาไว้ด้วย ทำให้เหนียวหนึบติดพื้นรองเท้า

เงิงอวี่ใช้ปลายนิ้วลูบรอยแป้งเปียกออกไป ส่งสัญญาณให้นักพรต

ชิงชวีจื่อดูกระดาดแผ่นนี้ "ท่านนักพรต คุณนี่สิเจ้าคะ"

ก่อนหน้านี้พวกเขาค้นร่างเจ้าหน้าที่ไตสวนเหยียนไปแล้วก็ไม่เห็น
แบ่งเปี้ยกอยู่กับตัวเขาแต่อย่างใด คิดว่าหลังคนกลุ่มนั้นทำร้ายเขาแล้วก็
ถือโอกาสตรวจค้นเอาของทุกชิ้นในตัวเขาไปหมด

กระดาดแผ่นน้อยใต้พื้นรองเท้ามองดูแล้วไม่สะดุดตาสักนิด ตอนนั้น
ยังอยู่กลางตรอกมืดทึบไร้แสงไฟจึงไม่ถูกคนกลุ่มนั้นพบเห็น

นักพรตชิงชวีจื่อเอ่ยขึ้นว่า "เอาตะเกียงมานี้"

ไหนเลยจะรู้ว่าบนกระดาดมีได้ทั้งข้อความอันใดไว้ มันเป็นเพียง
กระดาดสีขาวแผ่นหนึ่ง

เจวียเถิงกับชี่จื่อรู้สึกผิดหวังอย่างยิ่ง เถิงอวี่อ้อกลับจ้องมองกระดาด
พลางครุ่นคิด นี่ไม่ใช่เหตุบังเอิญอย่างแน่นอน เพราะว่าแบ่งเปี้ยกกับ
กระดาดไม่มีทางวิ่งไปอยู่ใต้พื้นรองเท้าพร้อมกันได้ เวลานั้นเจ้าหน้าที่
ไตสวนเหยียนคงสัมผัสได้ถึงอันตราย มิฉะนั้นจะทำเรื่องไร้ความหมาย
พวกนี้ไปด้วยเหตุใดกัน

กระดาดขาว...กระดาดขาว...ความคิดหนึ่งผุดขึ้นมาในใจเถิงอวี่อ้อ
นางเอากะดาดไปจ่อกับแสงตะเกียงซ้ำอีก ในที่สุดครั้งนี้ก็มองเห็นพิรุณ
บางอย่าง

บนกระดาดปรากฏลายมือหวัดๆ คล้ายใช้เล็บมือกรีดลงไป มอง
แวบแรกจะไม่ชัดเจนนัก ทว่าพอลองเพ่งมองให้ละเอียดแล้ว...

"หมินซานเหยียนชือ" เถิงอวี่อ้อรู้สึกสับสน

เจวียเถิงกับชี่จื่อขยับเข้ามาใกล้ช่วยยืนยัน "เป็นสีคำนี้จริงๆ นี่มัน
หมายความว่าอย่างไร"

ชี่จื่อไม่รู้ว่านี่ถึงเรื่องอะไรขึ้นมาได้จึงเอ่ยขึ้น "ใช่แล้ว ได้ยินว่า

เจ้าหน้าที่ได้สวนเหยียนเป็นชาวหมินชาน ข้อความนี้จะหมายถึงเขาเองหรือไม่"

เถิงอวี้ซั่มวดคิ้วมุ่น ยามหน้าสัวหน้าขวานเช่นนั้นฝากชื่อตนเองไว้
จะมีประโยชน์อันใดกัน

ไม่ใช่ นี่จะต้องหมายถึงผู้อื่น

ตอนนั้นเจ้าหน้าที่ได้สวนเหยียนไม่มีพู่กันกับหมึกดำติดตัว เมื่อ
เผชิญกับสถานการณ์คับขันจึงทำได้เพียงใช้เล็บกรีดเขียนอักษร แต่เขา
ก็กลัวว่ากระดาษแผ่นนี้จะถูกคนกลุ่มนั้นค้นเอาไป จึงงจใจซ่อนไว้ใต้
พื้นรองเท้า

นักพรตชิงชวีจื่อหนึ่งใคร่ครวญ "เจ้าหน้าที่ได้สวนเหยียนอาจไม่ใช่
บุตรชายคนที่สี่ของครอบครัว บางทีนี้อาจหมายถึงญาติักคนของเขาแถว
หมินชาน"

"หรือว่าญาติผู้นี้จะเกี่ยวข้องกับคดี"

เจวียเถิงกับชี่จื่อจับต้นชนปลายไม่ถูก

เถิงอวี้ซั่มคิดเร็วรี่ เบาะแสที่พวกเขามองดูแล้วไม่เข้าใจ แต่ลั่นเจิงโย่ว
จะต้องรู้ความนัยของมันแน่

ข้อความแผ่นนี้ฝากไว้ให้ลั่นเจิงโย่วต่างหาก คิดว่าเจ้าหน้าที่ได้สวนเหยียน
คงรู้แฉใจดี ต่อให้เขาไม่รอดพ้นเงื้อมมือคนร้าย ศพของเขาก็จะถูกส่งไปที่
ศาลด้าหลี่

ลั่นเจิงโย่วเป็นทั้งสหายในเวลางานและนอกเวลางาน จะต้อง
ชั้นสูตรศพเขาด้วยตนเอง

ตราบไตที่แบ่งเปียกอันเหนียวแน่นนี้ไม่แห้งไป กระดาษใบน้อย
ก็จะติดแน่นอยู่กับพื้นรองเท้าเช่นนี้ ด้วยความละเอียดรอบคอบในการ

ทำคดีของลินเจียว อย่างไรก็ตามมีโอกาสมองเห็น

ถึงอวี้อี้อย่างน้อยๆ เบนสายตามองไปยังเจ้าหน้าที่ไตสวนเหยียน ใน
แววตาเผยความชื่นชมเล็กน้อย

เจ้าหน้าที่ไตสวนเหยียนใช้วิธีการนี้ทิ้งเบาะแสสุดท้ายไว้ให้ลินเจียว
ถึงแม้คนกลุ่มนั้นจะเจ้าเล่ห์เหลี่ยมจัดเพียงใด เจ้าหน้าที่ไตสวนเหยียน
ก็ทำสำเร็จแล้ว

124

อารามชิงอวีนจุดไฟสว่างไสว

ภายในหอคัมภีร์หัวหน้ากองอวีกัมนักพรตซึ่งซวีจื่อร่วมแรงกันรักษา
เจ้าหน้าที่ใต้สวนเหยียนให้ปลอดภัย

กาน้ำหยดบอกเวลาดันยามอันแล้ว ทว่าในอารามกลับไม่มีใคร
นอนพักผ่อน ทุกคนต่างรออนอกหอคัมภีร์ด้วยความร้อนใจ เจิงอ๋องกับ
พระชายาก็อยู่ที่นี้เช่นกัน

เจิงอ๋องเป็นคนฉลาดปราดเปรื่องมาแต่ไหนแต่ไร หลังรู้ว่าเจ้าหน้าที่
ใต้สวนเหยียนถูกทำร้ายเพราะการสืบคดีก็ส่งองครักษ์กลุ่มใหญ่ไปคุ้มกัน
ภรรยาของอีกฝ่ายมาส่งถึงอารามชิงอวีนทันที

เวลานี้เหยียนสูหยินปลอดภัยดี และกำลังรอฟังข่าวอยู่ตรงระเบียง
ทางเดิน

เจิงอวี้ก็กับเจี๋ยเซิงและซวีจื่อ นั่งอยู่บนชั้นบันไดระเบียงทางเดินอีกฝั่ง

ตั้งแต่เข้ามาในอารามก็ไม่ละสายตาไปจากหอคัมภีร์เลย

ทุกคนต่างนั่งนิ่งไม่พูดไม่จา กระทั่งห้านักพรตก็เสียบสบกว่าปกติ ในใจของพวกเขาแต่ละคนต่างโอบกอดความหวังเดียวสุดท้าย แม้รู้ว่าความหวังจะริบหรี่ก็ตาม

พอถึงช่วงใกล้ฟ้าสาง ในที่สุดประตูห้องโถงก็ส่งเสียงลั่นเอี้ยดอาด หัวหน้ากองอวี่กับนักพรตชิงชีจื่อก้าวออกมาตามลำดับ

ถึงอวี่อึ้งเฟิงก็ทำวุ่นลงบันไดอย่างรวดเร็ว เจวี่ยเซ่งกับชีจื่อก็ผุดลุกขึ้นตามนางไป

เหยียนสูหยินเดินโซเซมาข้างหน้า เอ่ยถามทั้งที่เนื้อตัวสั่นสะท้านไม่หยุด "ท่านนักพรต ท่านหมอลวง ว่านซุนเขา..."

หัวหน้ากองอวี่อยู่ในสภาพอดิโรยเต็มที่ นักพรตชิงชีจื่อก็มีสีหน้ากลัดกลุ้มชัดเจน เมื่อเผชิญหน้ากับดวงตาเหยียนสูหยินที่มีน้ำตาคลอหน่วย หัวหน้ากองอวี่ก็ถอนหายใจอย่างช้าๆ ก่อนกล่าว "โปรดอภัยที่ข้าผู้แซ่อวี่หมดหนทางจะรักษาได้"

หัวใจอวี่อึ้งเฟิงถูกบีบรัดอย่างรุนแรง เหยียนสูหยินโบหน้าขาวซีดดูกระดาษในพริบตา "ไม่...เป็นไปไม่ได้"

ร่างกายนางโอนเอนดังปุยนุ่นเบาหวิว ผลักทุกคนออกไปอย่างตกตะลึง แกมสับสนเพื่อจะเข้าไปหาสามีในห้อง ทว่าเพ่งย่างเท้าได้เพียงก้าวเดียวก็เป็นลมล้มพับไป

พระชายาเจิงอ๋องตกใจยิ่ง นางกับถึงอวี่อึ้งเฟิงเข้าไปประคองเหยียนสูหยิน "เหยียนสูหยิน!"

พระชายาเจิงอ๋องสั่งความเจวี่ยเซ่งกับชีจื่ออย่างเร่งด่วน "เร็วไปเตรียมห้องสักห้องให้เหยียนสูหยิน"

"ขอรับ" เจรียงแข่งกับชีจื่อเซ็ดน้ำตาแล้ววิ่งจากไปอย่างว่องไว

เจิงอ๋องกับนักพรตชิงชวีจื่ออยู่ต่อเพื่อจัดการศพของเจ้าหน้าที่
ไต่สวนเหยียน ส่วนหัวหน้ากองอวีถูกเจรียงแข่งกับชีจื่อดึงตัวไปจับชีพจร
ตรวจอาการให้เหยียนสูหยิน

ห้านักพรตทอดถอนใจด้วยความเสียดาย แล้วขันอาสาช่วยนักพรต
ชิงชวีจื่อตั้งแท่นประกอบพิธี

ห้องว่างตระเตรียมเสร็จในเวลาไม่นาน พระชายาเจิงอ๋องนั่งข้างเตียง
ช่วยสอดชายผ้าไหมให้เหยียนสูหยิน ก่อนหันหน้ากลับไปมองอย่างกังวล
ก็เห็นเถิงอวีวิ่งวุ่นอยู่ในห้อง

ไม่ว่าจะปิดหน้าต่าง ต้มน้ำ เอาผ้าชุบน้ำ ช่วยเซ็ดทำความสะอาด
ล้วงลงมือทำด้วยตนเองอย่างแข็งขัน

พระชายาเจิงอ๋องใจอ่อนยวบ อาอวียุ่งอยู่กับเรื่องของเจ้าหน้าที่
ไต่สวนเหยียนสองสามีภรรยา มาตลอดทั้งคืนแล้ว

เนื้อแท้ของเด็กผู้นี้เป็นคนที่มีคุณธรรมน้ำใจมากจริงๆ

นางกวักมือเรียกเถิงอวี้อ "อาอวี มาที่นี่มา ช่วยเอาผ้ามานุ่งเตียงลง
สักหน่อยนะ"

เถิงอวีรีบส่งเสียงขานรับ แล้วลุกขึ้นส่งผ้าบิดหมาดให้พระชายา
เจิงอ๋อง

ในใจคนทั้งสองคนรู้สึกเสียดายอย่างบอกไม่ถูก คนที่เจ้าหน้าที่
ไต่สวนเหยียนห่วงใยที่สุดคิดว่าคงเป็นภรรยาของตนเอง เขามาจากไปเช่นนี้
พวกนางจึงมองว่าการดูแลเหยียนสูหยินเป็นหน้าที่สำคัญอันดับแรก
ไปโดยปริยาย

ในตอนนี้อเองก็มีเสียงเหล่านักพรตท่องคาถาพิมพ์ดั่งลอยเข้ามา

จากนอกหน้าต่าง น้ำเสียงทุ้มลึกเยือกเย็นประหนึ่งสายลมพัดผ่านป่าสน
ดังกระแสดลื่นบนผิวน้ำ ค่อยๆ กระจายไปทั่วทุกซอกทุกมุมของอาราม

ตอนแรกเงิอวี่อู้สึกมีนง จากนั้นก็ตระหนักได้ว่านักพรตชิงชวีจื่อ
กับท่านักพรตร่วมกันทำพิธีคุ้มครองวิญญาณเพื่อเจ้าหน้าที่ใต้สวนเหยียน
แล้ว

ลองฟังเสียงดูก็บอกได้เลยว่าเป็นค่ายกลคุ้มครองวิญญาณที่ยิ่งใหญ่
ที่สุดครั้งหนึ่งเท่าที่นางเคยเห็นมา กระแสเสียงสะท้อนอารมณ์โศกเศร้า
ระคนฮึกเหิม แทนความเสียใจและความนับถืออย่างสุดซึ้งของนักพรต
ชิงชวีจื่อกับนักพรตท่านอื่น

เหยียนฮูหยินก็สะดุ้งตื่นเพราะเสียงสวดนี้ จึงหันศีรษะไปมองอย่าง
สับสน ก่อนผลัดผ้าห่มออกทำท่าจะลงจากเตียง "ว่านซุน"

ถึงแม้จะโศกเศร้าเหลือประมาณ แต่ดูเหมือนเหยียนฮูหยินยังคง
ระงับอารมณ์สำรวมกิริยาได้ ทว่าท่านางยังไม่ทันแตะพื้นก็คล้าย
ถูกความเจ็บปวดแสนสาหัสกดทับจนทรุดฮวบลงไป นางหลุดเสียงสะอื้น
มาคำหนึ่ง ตามด้วยเสียงคร่ำครวญปานจะขาดใจ โชคดีที่พระชายาเจิงอ๋อง
กับเงิอวี่อู้วิ่งตัวเอาไว้ได้พอดีนางถึงไม่ล้มคะมำลงไปด้านล่าง

เสียงร่ำไห้ของเหยียนฮูหยินบาดลึกเข้าไปถึงหัวใจ เงิอวี่อู้กับ
พระชายาเจิงอ๋องได้ยินแล้วขอบตาก็ร้อนผ่าว "เหยียนฮูหยิน"

เหยียนฮูหยินร่ำไห้ด้วยความสิ้นหวัง ร่างกายของเธอเป็นก้อนกลม
"ว่านซุน..."

ทุกคนดวงตาแดงเรื่อ รีบเชิญหัวหน้ากองอวี่เข้ามาในห้อง ท่าน
หมอลหวงไม่พูดพร่ำทำเพลง ตรงมาตรวจชีพจรให้เหยียนฮูหยินทันที

พระชายาเจิงอ๋องถามอย่างเป็นกังวล "ท่านหมอลหวง เป็นอย่างไรบ้าง"

"ตอนนี้เขียนสฐยหินตั้งครรรค์แล้ว การตั้งครรรค์ช่วงแรกจะมีอาการ เลือดลมพร่องไปบ้าง ประกอบกับได้รับความกระทบกระเทือนจิตใจอย่าง รุนแรงถึงได้เป็นเช่นนี้ โชคดีที่ทารกในครรรค์ยังนับว่าแข็งแรงสมบูรณ์ เพียงพักผ่อนสักหน่อยก็ดีขึ้นเอง พระชายาประสงค์ให้ข้าน้อยผู้แซ่อวี เขียนเทียบยาสงบใจบำรุงครรรค์ให้เขียนสฐยหินสักชุดประเดี๋ยวนี้เลย หรือไม่ว"

คนในห้องนั่งอึ้งกันถ้วนหน้า เถิงอวีอ้อมออกไปยังเตียงนอน ใบหน้า เขียนสฐยหินยังคงเปื้อนคราบน้ำตาลประปราย ไม่รู้ว่าได้ยินคำพูดนี้ของ หัวหน้านกอวีหรือไม่

พระชายาจึงองค์คิดว่าเขียนสฐยหินเสียใจสุดจะทนทนจนแทบจะหมดสติไปอีกครั้ง ก็ถอนหายใจแผ่วเบาก่อนกล่าว "เรื่องเช่นนี้คงต้อง เคารพความต้องการของเขียนสฐยหินแล้ว นางตัวคนเดียว ต้องเลี้ยงดูบุตร ตามลำพังไข่เรื่องง่ายเสียที่ใด รอให้นางตื่นขึ้นมา ทุกอย่างต้องให้นาง ตัดสินใจด้วยตนเอง"

เดิมเขียนสฐยหินมีสีหน้าเหม่อลอย ได้ยินดังนั้นก็น้ำตาลอวบน้ำ อีกครั้ง "นี่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขที่วานขุนฝากเอาไว้กับข้า จะยากลำบาก สักเพียงใดข้าก็จะเลี้ยงดูเด็กผู้นี้อย่างดีจนเติบโตใหญ่ หากคลอดออกมา เป็นบุตรสาวข้าก็จะสอนให้นางเป็นคนมีมโนธรรมจิตใจเด็ดเดี่ยว หากเป็น บุตรชายก็จะให้เขาเป็นขุนนางสุจริตซื่อตรงเหมือนท่านพ่อของเขา..."

ทุกคนต่างสรวลันปลายจมูก เขียนสฐยหินพยายามเลิกผ้าห่ม ลูกกลงจากเตียง ขอร้องให้เถิงอวีอ้อมกับพระชายาจึงองค์ประคองนางไปยัง หอคัมภีร์

เจ้าหน้าที่ได้สวนเขียนยังสวมเสื้อผ้าชุดเดิมก่อนตาย นอนอย่างสงบ

อยู่ตรงกลางแท่นเช่นไหว้วิญญาณเจวี่ยซึ่งกับที่จื่อเป็นห่วงว่าเหยียนฮูหยินจะทำลายแท่นเช่นไหว้โดยไม่ตั้งใจ จึงรีบร้อนเดินเข้ามาต้อนรับ

น้ำตาของเหยียนฮูหยินไหลพร่างพรูออกมา นางเดินเข้าไปยังที่ตั้งศพที่ละกำว เฟ่งพินิจมองใบหน้าของสามีอย่างละเอียด พอนางก้มศีรษะหยาดน้ำตาจึงหยดลงบนหน้าผากสามี ใบหน้านั้นเย็นเฉียบไร้ชีวิตชีวาไปเสียแล้ว หัวใจเหยียนฮูหยินราวกับถูกมีดกรีดเฉือน ไน้มร่างโอบกอดศพของสามีแล้วร้องคร่ำครวญเสียงดังลั่น

"ท่านลุกขึ้นมามองหน้าข้าสิ ข้ายังมีเรื่องจะพูดกับท่านอีกนะ เมื่อวานตอนท่านออกไปบอกว่าอยากกินน้ำแกงขันท้าวฟางฝีมือข้า ข้าทำเสร็จแล้วรอท่านกลับมา เหตุใดท่านถึงไม่รักษาคำพูด..."

น้ำตาของผู้เป็นภรรยาไหลทะลักทลาย ประเดี๋ยวเดียวชุดขุนนางสีเขียวของเจ้าหน้าที่ไตสวนเหยียนก็เปียกชื้น

คนในลานกว้างต่างก็น้ำตาคลอเบ้าตามไปด้วย

เมื่อถึงช่วงพลบค่ำ ในที่สุดพิธีกรรมเปี่ยมมนตร์ลี้ลับครั้งนี้ก็ใกล้จะจบลง ระหว่างที่ทุกคนกำลังหารื้อเรื่องราวต่อจากนี้ของเจ้าหน้าที่ไตสวนเหยียน เจิงอ๋องก็เอ่ยขึ้นว่า "เจ้าหน้าที่ไตสวนเหยียนเป็นทั้งสหายร่วมงานของโยวเอ๋อร์ และยังเป็นผู้อาวุโสที่โยวเอ๋อร์ให้ความเคารพนับถือมาตลอดด้วย เขาต้องมาจากไปเช่นนี้ วังเจิงอ๋องจะดูแลคนในครอบครัวของเขาเป็นอย่างดีเอง..."

ในตอนนี้อะไรๆ ก็มีคนเข้ามาจากข้างนอก แจ้งว่าฮ่องเต้เรียกเจิงอ๋องเข้าวังโดยด่วน

ผู้มาถ่ายทอดพระราชโองการมิใช่ขันทีหรือนางกำนัล แต่เป็นผู้บัญชาการทหารผู้หนึ่งของหน่วยองครักษ์เหียนหนิว

อยู่ๆ เิงอ๋ออีกก็ไม่สบายใจขึ้นมา ปกติหน่วยองครักษ์เหียนหนิว

คอยถวายอารักขาข้างพระวรกายฮ่องเต้เท่านั้น สามารถรบกวนให้
องครักษ์หน่วยนี้มาส่งข่าวด้วยตนเองได้ หรือว่าในเมืองหลวงจะเกิด
เหตุร้าย?

นี่มันไม่น่าเชื่อเลยจริงๆ

แม้บิดากับลุงเจิงไย่ยังไม่ยกทัพกลับเมืองหลวง แต่ความพ่ายแพ้
ของเผิงเจิ้นเป็นเรื่องที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้แล้ว เนื่องจากราชสำนัก
ช่วงชิงความได้เปรียบไว้ก่อนในทุกด้าน สงครามครั้งนี้ต่อสู้กันสองสามเดือน
ก็ประสบกับชัยชนะ ขณะนี้พื้นที่ใกล้เคียงรอบเมืองหลวงหากมีไซกองทัพ
เส้นเขตที่เหลื่ออยู่ ก็เป็นกองทัพชั่วคราวที่จงรักภักดีต่อราชวงศ์เสมอมา
หากเวลานี้เกิดกบฏล้มล้าง กล้ารับรองได้อย่างไรว่าจะทำสำเร็จ

จริงสิ ระยะนี้กระทั้งลุงเจิงก็พูดกับนางอยู่บ่อยๆ ว่ากลัวจะเกิดเหตุ
ไม่คาดฝันในเมืองหลวง ลุงเจิงเป็นหูดตาที่บิดาทิ้งให้อยู่ในฉางอัน ที่ผ่านมา
ข่าวสารจึงรวดเร็วจับไวกว่าผู้อื่น เขามีความกังวลเช่นนี้ คิดว่าต้องได้ยิน
ข่าวลืออะไรมาแน่

ทว่าเมื่อพิจารณาจากคดีเหล่านั้น ผู้บงการที่อยู่เบื้องหลังเฮ่าเยวี่
सानเหรินมีอำนาจในเมืองหลวงไม่น้อย แต่ลุงเจิงบอกว่าท้ายที่สุดแล้ว
คนผู้นั้นไม่น่าจะทำได้สำเร็จ...นอกเสียจากว่าเขาสามารถกวาดล้างคน
ในราชวงศ์ให้หมดสิ้น ทั้งยังเข้าควบคุมหน่วยทหารรักษาพระองค์ฝ่ายเหนือ
ได้ในคราวเดียว

นี่จะไม่ใช่ว่าความคิดเหลวไหลไปสักหน่อยหรือ

ไม่ต้องเอ่ยถึงว่าฮ่องเต้กับเจิงอ๋องยังหนุ่มแน่น กำลังวังชาลั่นเหลื่อ
ขนาดองค์รัชทายาทก็สามารถยืนหยัดตามลำพังได้

องค์ชายรองฝึกฝนหาประสบการณ์อยู่ในกองทัพชั่วคราว ขอเพียง

ได้ยินว่าในเมืองหลวงเกิดความเปลี่ยนแปลงก็ใช้เวลาเดินทางกลับมา
ครั้งเดือนเท่านั้น

สิ้นเชิงไยวก็อยู่ระหว่างเคลื่อนทัพกลับเมืองหลวง

ในสถานการณ์อย่างนี้ มั่นใจได้อย่างไรว่าจะทำสำเร็จ

แต่เมื่อคิดถึงเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราวของคนผู้นั้น เขาจะยอมให้
ตนเองล้มเหลวในตอนจบได้หรือ...

ถึงอวี่อึ้งคิดไม่พูดไม่จา ลองเปลี่ยนเป็นนางต้องการก่อกบฏ
นางจะทำเช่นไร

ทันใดนั้นนางก็นึกขึ้นมาได้ เกือบหนึ่งร้อยปีก่อนในวังหลวงเคย
เกิดเหตุการณ์กบฏล้อมวังอันลือลั่น องค์รัชทายาทหุ่นเชิดผู้นั้นลอบ
ซบเลียงขุนนางที่ปรึกษากับนักรบยอดฝีมือกลุ่มใหญ่เอาไว้ ในคำคืนหนึ่ง
องค์รัชทายาทเคลื่อนกำลังเข้าควบคุมหน่วยทหารรักษาพระองค์ วังหลวง
และกลุ่มขุนนางฝ่ายใต้อย่างฉับพลัน ด้วยเหตุนี้จึงช่วงชิงอำนาจการปกครอง
กลับมาจากเงื้อมมือพระมารดาผู้มีอำนาจแข็งแกร่งได้

กว่าขุนนางในราชสำนักจะรู้สึกตื่นตระหนกว่าชั่วอำนาจเปลี่ยนแปลง
ทุกอย่างก็ยุติลงโดยสมบูรณ์แล้ว

หรือว่าคนผู้นั้นก็มีความตั้งใจเช่นนี้

ในราชสำนักไม่ขาดขุนนางผู้รักดีและยอดขุนพล แต่พอดาบ
คมกริบจ่อคอ คนส่วนใหญ่เกรงว่าคงไม่กล้าปฏิเสฐสักครั้งคำ

เมื่อใดทหารรักษาพระองค์ฝ่ายเหนือกับขุนนางฝ่ายใต้อยู่ในกำมือ
คนผู้นั้น ก็หมายความว่าทั้งเมืองฉวางอันอยู่ภายใต้การควบคุมของเขา
อย่างสมบูรณ์

หลังควบคุมสามสำนักกับกองทหารรักษาพระองค์ไว้ คนผู้นั้น

ก็สามารถบีบให้ขุนนางระดับสูงหลายคนเขียนพระราชโองการในคืนเดียวกันได้เลย เดิมทีฮ่องเต้ประหลาดด้วยโรคเรื้อรังอยู่แล้ว เพิ่งประกาศให้คนภายนอกทราบว่าจะเสด็จสวรรคต และโยนความผิดฐานวางแผนลอบปลงพระชนม์ฮ่องเต้ให้กับเจิงอ๋องลั่นเซียว จากนั้นก็ยึดตราพระราชลัญจกรมาครองอย่างชอบธรรม

กองทัพชั่วคราวกับกองทัพเส้นเชือกเป็นกองทัพที่ขึ้นตรงต่อส่วนกลาง แต่ไหนแต่ไรมารับฟังพระบัญชามอบหมายงานจากฮ่องเต้เท่านั้น ทันทีที่มีพระราชโองการลงมา สองกองทัพไม่ยอมฟังคำสั่งของลั่นเจิงโยวกับองค์ชายรองอีกอย่างแน่นอน

ต่อไปไม่ว่าจะส่งคนไปลอบสังหารองค์ชายรองกับลั่นเจิงโยวระหว่างทาง หรือวางกับดักเชิญท่านลงเฝ้าในฉางอัน องค์ชายรองกับลั่นเจิงโยวติดปีกก็ยากจะหนีพ้น

จะกักบริเวณหรือปลิดชีพ ตอนจบก็ถูกกำหนดเอาไว้แล้ว ถือโอกาสโยนความผิดฐาน 'ขุนนางชั่วใจคิดคด' ให้เสียเลย คนผู้นั้นยังได้สร้างชื่อเสียงดังมาในการปราบปรามพวกกบฏด้วย

ถึงแม้องค์ชายรองกับลั่นเจิงโยวโชคดีรอดตายมาได้ก็แทบไม่มีกำลังทหารอยู่ในมือ จะยึดอำนาจกลับมาได้อย่างไร

กล่าวอีกนัยหนึ่งว่าคิดจะทำให้สำเร็จ ต้องการคำเดียวคือ 'ฆ่า'

ตราบดที่โหดเหี้ยมมากพอที่คว่ำราชบัลลังก์มาได้อย่างง่ายดาย

ความทะเยอทะยานและความปรารถนาของคนเราไม่มีที่สิ้นสุด ราชบัลลังก์ช่างเย้ายวนใจ ผู้บงการเบื้องหลังผู้นี้และเหล่าเยวี่ยसानเหรินคลุกคลีอยู่กับวิชามารของสำนักอู่จี้มาหลายปีเช่นนี้ สภาพจิตใจคงบิดเบี้ยวไปหมดแล้ว

ยังจำได้ว่าตอนนั้นในหอไฉ่เพ็ง เพื่อเรียกวินญาณของสามภรรยา
สกุลเถียน ลิ่นเจียวก็เคยใช้วิชาमारครั้งหนึ่ง เพียงครั้งเดียวก็มีท่าทาง
ดุจจิตใจโดนครอบงำ โชคดีที่มีห่านนักพรตกับเจวียเจิงและซี้จื่อคอยตัดทาน
อยู่ข้างๆ สุดกำลัง ลิ่นเจียวถึงได้ไม่จมปลักชั่วสอง

พลังความมุ่งมั่นของลิ่นเจียวเหนือกว่าคนทั่วไปมากแล้ว กระทั่ง
เขายังเป็นเช่นนี้...เห็นได้ชัดว่าวิชาमारที่ชื่อ 'คัมภีร์วินญาณ' สามารถ
ทำลายจิตใจผู้คนได้

ทว่าทุกอย่างนี้จะต้องมีเงื่อนไขก่อนว่าคนผู้นั้นทำร้ายฮ่องเต้กับ
เจิงอ๋องได้สมตั้งใจหมาย

พอคิดถึงตรงนั้นๆ หัวใจถึงว๊ากก็สงบมันคง เรื่องนี้ไม่มีทางเป็นไปได้
เด็ดขาด

แต่ประเดี๋ยวก่อน พิษที่ตกค้างในพระวรกายฮ่องเต้ใกล้จะกำเริบแล้ว
ใช่หรือไม่

ครั้งก่อนบิดาเคยบอกกับนางว่าฮ่องเต้กับเจิงอ๋องต่างมีปายณนี้ก
วินญาณของกลุ่มดาวหนี่ว* แผ่นหนึ่งฝังอยู่ในร่าง เมื่อฮ่องเต้พระอาการ
กำเริบจึงมีเจิงอ๋องผู้เดียวเท่านั้นที่ช่วยรักษาค่ายกล ในช่วงเวลานี้หาก
มีใครบุกเข้าไปในค่ายกลจะสามารถลอบทำร้ายฮ่องเต้กับเจิงอ๋องได้สำเร็จ
อย่างไม่ต้องเปลืองแรง ด้วยเหตุนี้ในอดีตแม้จะมีข่าวลือเรื่องนี้แพร่พราย
ออกมา แต่ก็มีน้อยคนนักที่จะรู้แน่ชัดว่าฮ่องเต้พระอาการกำเริบวันใด
และยังไม่มีใครรู้เลยว่าคอยรักษาค่ายกลอยู่ที่ใดกันแน่

หากตอนเจิงอ๋องรักษาค่ายกลให้ฮ่องเต้เกิดความผิดพลาดขึ้นมา...
สำหรับคนที่ก่อการอยู่ในที่ลับบางส่วน เรื่องนี้จะเป็นกลยุทธ์ปานิชก่อนเดียว

* กลุ่มดาวหนี่ว (เด็กหญิง) คือกลุ่มดาวย่อยจากกลุ่มดาวเต่าดำทางทิศเหนือ

ได้นกสองตัว

ถึงอวี่ก็คิดแล้วรู้สึกหนาวสั่นหลังวาบ ทว่าพอนางเหลียวมองเจิ้งอ๋อง สองสามีภรรยากับนักพรตชิงชวีจื่อ ความกังวลในใจก็สลายหายไปอีกครั้ง

ผู้อาวุโสหลายท่านชุมนุมเยือกเย็นปานนั้น คิดว่าตอนนี้คงห่างจาก วันที่ฮ่องเต้พระอาการกำเริบอีกไกล ลิ่นเจิงโย่วสืบคดีต่อเนื่องมานานแล้ว ก่อนไปจากเมืองหลวงจะต้องบอกให้เสด็จลี้ภัยกับบิดามารดาตนเอง เพิ่มการป้องกันตัวมากขึ้นเป็นแน่

เจิ้งอ๋องเก็บกระดาษาข้อความที่เจ้าหน้าที่ไต่สวนเขียนทิ้งไว้ขึ้นมา อย่างระมัดระวัง เห็นท่าทางเจิ้งอ๋องสองสามีภรรยารวบรวมเริ่มคลางแคลงใจ มาพักใหญ่แล้วเช่นกัน คิดถึงเมื่อชาติก่อน เพื่อหลอกล่อให้คนผู้นั้นลงมือ ลิ่นเจิงโย่วจึงแสร้งทำเป็นโดนธนูอาบยาพิษที่เมืองฟูฟางไม่ใช่หรือ

สิ่งที่เจิ้งอ๋องสองสามีภรรยากับฮ่องเต้ล่วงรู้และคิดไปถึงมีแต่จะ มากกว่านางอีกต่างหาก

ทางฝั่งเจิ้งอ๋องกับพระชายาเหมือนจะคาดการณ์ได้แต่แรกว่าฮ่องเต้ จะส่งคนมาหาพวกเขา จึงเข้าห้องไปหารือกับนักพรตชิงชวีจื่อครูหนึ่ง ไม่นานก็เดินออกมา

เจิ้งอ๋องสีหน้าสงบราบเรียบดังสายน้ำ เขาออกไปกับผู้บัญชาการ หน่วยองครักษ์สี่สิบคนผู้นั้น พระชายากลับขึ้นอาสารั้งอยู่ในอารามเอง ทว่าตรงหว่างคิ้วเผยความกลัดกลุ้มเบาบาง

รององครักษ์วังเจิ้งอ๋องคุ้มกันศพเจ้าหน้าที่ไต่สวนเขียนกับ เขียนฮูหยินออกไป ชั่วจิตใจเดียวบรรยากาศภายในอารามก็เยียบสงบ ลงไปไม่น้อย หัวใจทุกคนยังคงรู้สึกหนักอึ้ง นักพรตชิงชวีจื่อพาพวกเจิ้งอวี่เข้าไปในลานกว้าง

พอนั่งลงแล้วนักพรตซึ่งขี้อี้ก็ขึ้นไปถึงอวี้้อ ก่อนกล่าวกับหานักพรต และเจี๋ยเซ็งกับชี่จื่อว่า "พวกเจ้าเห็นกันแล้วระมัง คุณหนูถึงจุดอื่นถึงดำคล้ำ"

ถึงอวี้้อสะดุ้งโหยง

"เรื่องนี้ฉันล้มคมในยิ่ง คุณหนูถึงแม้ร่างกายแบกรับคำสาปสลับแค้น แต่ช่วงครึ่งปีมานี้นางกำจัดปีศาจปราบมารไปไม่น้อย ถึงไม่อาจสลายคำสาปแค้นไปได้อย่างสมบูรณ์ ช่วงเวลาวัฏเคราะห์ก็ไม่มีทางเกิดขึ้นเร็วกว่าเดิม คิดไปคิดมามีความเป็นไปได้ว่าอาจเกี่ยวข้องกับคำสาปแค้นนั้นละ เคราะห์กรรมที่ติดตัวคุณหนูถึงยังคงอยู่ การกระทำใดที่เป็นการขอพรหรือสะเดาะเคราะห์เพื่อตนเองล้วนทำให้เกิดผลตรงกันข้าม"

"ผลตรงกันข้ามหรือ"

นักพรตซึ่งขี้อี้ส่งเสียงขานรับ "ใช่ ปีศาจที่เจ้ากับลินเจียวฆ่าตายไปนั้นไม่ใช่สิ่งชั่วร้ายธรรมดา แต่เป็นสิ่งที่ชั่วร้ายที่ทำให้ฟ้าดินปั่นป่วนได้ บุญกุศลที่เจ้าได้รับจากเหตุการณ์นี้ไม่อาจดูเบา ผลอะไรอาจทำลายคำสาปได้ในคราวเดียวด้วยซ้ำ แต่คำสาปสลับแค้นที่ว่ำนี่แตกต่างจากคำสาปทั่วไป ผู้ลงคำสาปไม่ใช่คนเพียงคนเดียว พวกเขาสัมผัสได้ว่าคำสาปแค้นจวนเจียนถูกลบล้าง จะไม่แผ่แรงอาฆาตสูงเทียมฟ้าได้อย่างไร แรงอาฆาตที่ว่ำนี่พลุ่งพล่านไปทั่วหล้า และยังชักนำเคราะห์กรรมจากที่อื่นมาด้วย สะสมจากน้อยจนกลายเป็นมากประหนึ่งขนนกจมเรือ* รวบรวมอยู่ด้วยกันมากพอจะเปลี่ยนแปลงชะตากรรมได้ ดังนั้นระยะนี้จึงมีปรากฏการณ์ผิดปกติเกิดขึ้นในเมืองฉางอันบ่อยครั้ง ที่ชื่อคั่วปรากฏตัวนั้นไม่ต้องเอ่ยถึงยังมีปีศาจเจ็ดกามภูมิที่ซุกซมไปหมด เจ้าสิ่งชั่วร้ายทั้งสองชนิดนี้ไม่เหมือน

* ขนนกจมเรือ หมายถึงการไม่สนใจแก้ปัญหาในประเด็นเล็กๆ เมื่อสะสมนานวันเข้าก็จะก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ อันใหญ่โตได้

กับภูตผีปีศาจก่อนหน้านี้ ดูอย่างฉือคั่ว พวกมันไร้ดวงจิตไร้วิญญาณ เป็นสิ่งชั่วร้ายที่เกิดจากปราณพิฆาตเข้มข้นมารวมกัน ดูจากปรากฏการณ์แปลกประหลาดสารพัดอย่างแล้วเป็นเพราะเจ้าได้รับบุญกุศลจำนวนมาก แต่ตรงกันข้ามกลับส่งผลให้เคราะห์กรรมนั้นตามดวงชะตาเจ้าเกิดเร็วกว่ากำหนด นี่เรียกว่าสิ่งหนึ่งมลายหายอีกสิ่งหนึ่งเข้ามาแทนที่จะทำลายคำสาปนี้ไม่ใช่เรื่องง่ายตายอย่างที่เราคิด"

เถิงอวี้ครุ่นคิดด้วยความกระวนกระวาย มิน่าเล่าคืนนั้นฉือคั่วถึงวังปรี๋เข้าในนาง ที่แท้ไม่ใช่เพียงเพราะนางคือผู้ยึดดวงชะตา เสียเวลาอยู่ตั้งนาน ที่แท้ตัวนางก็คือต้นกำเนิดของปราณพิฆาตทั่วหล้านี้เอง

นางรู้สึกหวาดกลัวจับใจ หากเป็นเช่นนั้นบิดาก็อันตรายด้วยใช่หรือไม่ ในตอนนี้เองพระชายาเจิงอ๋องก็เดินเข้ามา นางเปลี่ยนไปสวมชุดรัดรูปคล้องตัว ปลดเครื่องประดับบนศีรษะทั้งหลายออกแล้ว ลำคอขาวเนียนหมดจดสวมกระดิ่งกลืนวิญญาณ คล้ายเตรียมพร้อมจัดการปีศาจได้ทุกเมื่อ

พระชายาเจิงอ๋องมองออกว่าเถิงอวี้กำลังไม่สบายใจ จึงนั่งลงตบหลังมือเถิงอวี้เบาๆ "อาจารย์พูดถูกแล้ว อาอวี้ เจ้าไม่ต้องกลัวนะเด็กดี จงรู้เอาไว้ว่าสุดท้ายพลิกร้ายกลายเป็นดี แม้คราวเคราะห์จะเกิดขึ้นเร็วกว่าที่คาดไว้ แต่บังเอิญยืนยันได้ว่าเจ้าก้าวมาถึงช่วงเวลาสำคัญที่จะทำลายคำสาป ขอเพียงสามารถข้ามผ่านด่านเคราะห์ครั้งนี้ไป บางทีอาจลบล้างคำสาปแห่งที่ติดตัวเจ้ากับแม่ทัพเถิงได้อย่างสิ้นเชิง"

คำพูดของพระชายาเจิงอ๋องมักแฝงพลังอันอบอุ่นเสมอ บ่อยครั้งที่ทำให้เถิงอวี้คิดถึงมารดาของตนเอง หัวใจนางตื่นตันเหลือเกิน ขณะกำลังจะเอยตอบคำ กระดิ่งเสวียนอินที่ข้อมืออยู่ๆ ก็ส่งเสียงขึ้นมา ที่แท้

กว่าจะรู้สึกตัวท้องฟ้าก็มีดสนิหเสียแล้ว

เจ็ยเชียงกับซี้จ้อป็นขึ้นไปบนกำแพง มองเห็นด้านนอกอาราม
มีวิญญูณเรร่อนล่องลอยมานับแทบไม่หวาดไม่ไหว

นักพรตซิงซวีจ้อเหลือบมองนอกกำแพง บอกกับถึงอ้อด้วย
ความเข้าใจแจ่มแจ้งว่า "เจ้าก็เป็นคนที่มีเคราะห์อยู่เดิม แล้วการกระทำเพื่อ
การสะเดาะเคราะห์ให้ตนเองเมื่อเร็ว ๆ นี้ยังเป็นผลให้ปราณพิฆาตทั่วหล้า
มาจับกลุ่มรวมกัน อาศัยเจ้าคนเดียวก็สามารถดึงดูดให้วิญญูณอาฆาต
ทั่วสารทิศแห่กันมาที่นี่ได้" เขาคิดทบทวนแล้วเอ่ยต่อว่า "วิญญูณเรร่อน
กลุ่มแรกโผล่มาเมื่อสามวันก่อน ข้ายังนึกว่ามีคนลอบทำลายดาชาย
สกัถมารนอกกำแพงเมือง แต่พอได้ขึ้นเหย้ากับลิ้นเชื่อมค้นหาและ
ตรวจสอบโดยละเอียดก็ไม่พบว่ามีตำแหน่งใดเกิดช่องโหว่เลย...หากไม่มี
ช่องโหว่ แล้ววิญญูณอาฆาตพวกนี้จะมาจากที่ใดกัน เมื่อคืนลิ้นเชื่อม
เตือนสติข้าว่ามีโอกาสสูงที่ช่องโหว่นั้นจะซ่อนอยู่ในเมือง เวลาวิญญูณ
อาฆาตและวิญญูณเรร่อนล่องลอยอยู่เหนือพื้นดินไม่มีทางทะลุผ่าน
ดาชายสกัถมารนอกเมืองเข้ามาได้แน่ แต่หากในเมืองมีทางออกของปรโลก
อยู่แล้ว ยามภุมขีวิญญูณร้ายหลั่งไหลออกมาย่อมราบรื่นไร้อุปสรรค
ใดๆ"

เจ็ยนเทียนพลันตบมือดังป๊าบ "เป็นเช่นนั้นเอง! ช่องโหว่นั้นคงจะ
ปรากฏขึ้นมานานแล้ว แต่ถูกพวกเศษสวะกากเดนของสำนักชู้ปิดผนึก
เอาไว้เสียๆ มิหนำเล่าพวกเราออกค้นหานอกเมืองทุกซอกทุกมุมก็ยังไม่
เห็นหัวแหวของชื่อคั่วเลย สิ้นเปลืองเวลาไปนมนาน พวกมันมาทำรังอยู่
ใต้ดินนะหรือ"

ถึงอ้อก็อึ้งใจตัวสั่นระริก ครึ่งก่อนลิ้นเชื่อมโยวบอกนางเอาไว้ ชื่อคั่ว

ไม่ปรากฏตัวก็แล้วไป แต่หากเมื่อใดปรากฏตัวขึ้นมาหมายความว่า
อยู่กันเป็นจริง นางย้อนคิดถึงใบหน้าเหี่ยวย่นดูแปลกพิลึกของเจ้าตัว
ประหลาดนั้น เพียงชื่อตัวหนึ่งตนแสะะยืมให้นางก็ทำให้หนาวสะท้าน
ขวัญผวาแล้ว หากเป็นชื่อตัวทั้งฝูงโผล่พรวดขึ้นมาจากใต้ดินพร้อมกัน
ล่ะก็...

พระชายาเจิ้งอ๋องเอ่ยขึ้นว่า "ข้ากับท่านอ๋องตั้งใจว่าจะนำคนตรวจตรา
ทั่วเมืองในคืนนี้ ไม่คาดคิดว่าเจ้าหน้าที่ใต้สวนเหยียนจะเกิดเรื่อง คนของ
ท่านอ๋องออกค้นหาในเมืองต่อทั้งคืน ปรากฏว่ายังไม่ได้เบาะแสอะไร
สักอย่าง แต่นี้ก็ไม่ใช่เรื่องแปลก หากมีผู้รู้วิชาอาคมเล่นเล่ห์กลอะไร
กับทางออกนั้นจริงๆ ไม่ใช่ผู้มีอาคมเต๋าสูงส่งก็คงยากจะแยกแยะได้
อีกเจ็ดวันข้างหน้าก็เป็นวันเดือนดับอีกครั้งแล้ว ก่อนถึงวันนั้นจะต้อง
หาทางออกของแดนปรโลกให้เจอ"

"ไม่เพียงเท่านั้น" นักพรตชิงชวีจื๊อกล่าว "ยังต้องเร่งลบล้างคำสาปแห่ง
บนร่างคุณหนูเถิงโดยเร็วที่สุด คำสาปยังไม่หายไป ภูตผีวิญญาณเร่รอน
พวกนี้ก็ไม่มีทางไปที่ใด หากปล่อยไว้พวกมันมารวมตัวกันจำนวนมาก
ในเมืองฉางอัน ข้ากลัวว่าจะทำให้เกิดเรื่องผีร้ายจากขุมนรกของจริงมา
ฆ่าล้างเมืองนะสิ"

เถิงอวี่อ้อมองหน้าพระชายาเจิ้งอ๋อง หัวคิ้วของพระชายาก็ขมวด
เป็นปมแน่น เห็นได้ชัดว่าพวกเขาศิษย์อาจารย์ยังมีเรื่องอื่นให้วิตกกังวล
หรือกลัวว่า...จะกระทบกับฮ่องเต้

แต่จากสีหน้าของผู้อาวุโสสองท่านก็ดูเหมือนไม่ค่อยแน่ใจนัก

ท่านนักพรตอธิบายให้เถิงอวี่ฟังเป็นการใหญ่ "วิญญาณอาฆาตพวกนี้
ไม่เคยทำเรื่องชั่วช้ามาก่อน พวกเราไม่อาจผลักไล่พวกมันจากไปได้

หากจะทำพิธีให้พวกมัน พวกมันล้วนสิ่งสมความคับแค้นใจไว้ ไม่มีทางปลดปล่อยออกไปได้รวดเร็วหมด ครั้นจะให้ทำพิธีปลดปล่อยทีละดวง วิญญาณอาฆาตตั้งมากถึงเพียงนี้ อย่างน้อยต้องใช้เวลาเป็นปีถึงจะทำได้ ครบถ้วน พวกเราไม่ต้องการทำลายพลังตบะ แต่ก็ไม่อยากให้พวกมันลอยวนเวียนอยู่ในเมืองต่อไป ตอนนี้ไม่มีวิธีการใดจะดีไปกว่าการช่วยท่านแก้คำสาปตรงๆ แล้ว"

เมื่อมาถึงตรงนี้ถึงอวืงฟังเข้าใจหมดแล้ว นางในฐานะเป็นผู้มีเคราะห์ที่ดึงดูดปรานพิฆาต ก่อนจะปิดตายทางออกของแดนปรโลกได้จะต้องอยู่ใกล้ๆ ตลอดเวลา

หากไม่ทำเช่นนั้นสิ่งชั่วร้ายทั้งหลายก็จะทะลักออกสู่ภายนอก ไม่หยุดหย่อนตามทิศทางของปรานพิฆาตไม่ว่านางอยู่ที่ใดพวกมันก็จะแห่กันไปที่นั้น อย่างว่าแต่จะทำร้ายชาวบ้านตามถนนหนทางเลย หากแรงอาฆาตกับปรานพิฆาตในเมืองรวมกันมากเข้า ไม่ช้าก็เร็วจะต้องบ่มเพาะกลายเป็นหายนะครั้งใหญ่

มิน่าเล่าจึงเงินซื้อไต่เคยบอกว่าอีกไม่นานนางอันจะมีภักย์มาเยือน คิดว่าสำนักอุปัชฌ์ของพวกเขาต้องมีอาคมลับเฉพาะที่ใช้สวดส่งหาปรานพิฆาตฟ้าดินอยู่เป็นแน่ คงสงสัยมาแต่แรกว่ามีคนดวงชะตา มีเคราะห์หนักซ่อนตัวอยู่ในเมือง

"ท่านอาจารย์ตา ประตุแดนปรโลกในเมืองใช้เข็มทิศหาไม่ได้หรือขอรับ" เจี๋ยเซิงกับชีจื่อถามเสียงร่อนรน

นักพรตชิงชีจื่อโบกมือปฏิเสธ "ช่องโหว่นี้ไม่ใช่เพียงรูรูปไว้สี่ แต่ยังเปลี่ยนแปลงไม่สิ้นสุด ตอนที่ฆานาดเล็กอาจเล็กเท่ารูเข็ม ต่อให้ทุ่มเทสรรพกำลังที่มีค้นหาทั่วเมือง อย่างน้อยต้องใช้เวลาสี่ถึงห้าวัน"

"แล้วหากเรียกระดมสหายนักพรตทุกอารามมาช่วยเหลือเล่าขอรับ"

พระชายาเจิ้งอ๋องส่ายหน้า "สำนักอุจ้ลอบก่อการในทีลัับมานานปี แต่ละอารามในฉางอันคงมีพวกจิตใจยากจะหยั่งถึงแทรกซึมอยู่หลายคน จึ่งเงินซื้อไต่แห่งอารามนักพรตหญิงอ้ว้เจิ้งก็เป็นตัวอย่างที่เห็นอยู่ทนโให้แต่ละอารามแยกย้ายกันตามหาพอเป็นไปได้ จะกลัวก็แต่อาจมีคณจใจฉวยโอกาสสร้างความสับสนตบตา"

"เมื่อครู่ขึ้นเหยาทำให้เข้าใจความคิดหนึ่ง" นักพรตชิงชวีจ้อกล่าว "ร่างกายคุณหนูถึงแบกรับคำสาป ถูกกักขังอยู่ในวังวนการเวียนว่ายตายเกิดก็ไม่แปลก ที่น่าแปลกใจคือคุณหนูสามหลี่ผู้นั้นไม่ได้โดนคำสาปด้วยแท้ๆ ก็พลอยย้อนกลับมาเกิดใหม่อีกครั้ง คราวก่อนข้ารู้สึกว่าเรื่องนี้มีเลศนัย จึงร่วมมือกับโย่วเออร์เค้นถามคุณหนูสามหลี่ซ้ำแล้วซ้ำเล่า คุณหนูสามหลี่ทนไม่ไหว จำใจยอมรับว่าปีนั้นเคยขโมยของเจ้ามาชิ้นหนึ่งที่สำคัญไม่ใช่ของที่ จะหาได้ทั่วไป แต่เป็นโคมที่ท่านแม่เจ้าใช้จุดขอพรเพื่อเจ้า ดอกบัวบนโคมนั้นทำขึ้นจากไหมทองคำและหินหยก เดิมทีต้องส่งไปวัดเปาเหลียนแทนการขอพร..."

เจิ้งอ้ว้ตะลึงงัน จากนั้นก็ก่นด่าอยู่ในใจ

"ในวันนั้นคุณหนูสามหลี่ออกมาจากจวนสกุลถึงพอดี เพราะว่าจับจ้องความประณีตงดงามของโคมพวกนั้นตาเป็นมัน จึงหาจิ้งหะที่ บ่าวไพร่ในจวนของเจ้าไม่ทันสังเกตแอบขโมยไปดวงหนึ่ง นางได้ยินมานานแล้วว่าการขอพรที่วัดเปาเหลียนศักดิ์สิทธิ์ยิ่งนัก ในใจนึกอิจฉาที่ท่านแม่เจ้ายอมเสียเงินมากมายเพื่อเชิญภิกษุผู้มีวิชาสูงส่งมาอวยพรให้นางก็อยากมีโชควาสนาเช่นนั้นบ้าง จึงขโมยชะตาแปดอักษรของเจ้าที่เขียนอยู่กับโคมมาเปลี่ยนเป็นของนางเอง หลังเอาไปเล่นสนุกทั้งช่วงบ่าย

นางก็โกหกว่าเก็บได้ที่หน้าประตูจนสกุลถึง แล้วส่งโคมไปยังวัดป่าเลไลยก์ โดยไม่รู้เลยว่าคนที่มืค่าสาปติดตัวจะอธิษฐานขอพรสุมสี่สุมห้าไม่ได้ ทนที่ที่โคมถูกจุดขึ้นก็ดังดุเดือดแรงอาฆาตมาไม่ขาดสาย โคมขอพรดวงนี้ของคุณหนูสามหลี่ถูกจุดขึ้นตามไปด้วย ครึ่งปีต่อมาก็มีเคราะห์กรรมรุมเร้าแล้ว ดังนั้นชาติก่อนเจ้าตายไปไม่นานนางก็ติดโรครบาตแล้วป่วยตายถึงอย่างไรคำสาปนั้นไม่ได้พุ่งเป้าหมายที่นางโดยเฉพาะ นางจึงมีโอกาสมากเกิดใหม่ นำเสียดายซ้ำกับโยวเออร์ไม่ได้ถามนางให้ละเอียดว่าตกลงนางฟื้นขึ้นมาที่ใดกันแน่ ว่ากันตามหลักแล้วในเมื่อคุณหนูสามหลี่เป็นผีน้อยที่พลอยรับเคราะห์เพราะคำสาปนี้ สถานที่เกิดใหม่ของนางก็น่าจะอยู่ไม่ไกลจากทางออกของแดนปรโลก..."

พระชายาเจิ้งอ๋องได้ตรึงตรอกก่อนเอ่ยขึ้น "ได้ยินว่าคุณหนูสามหลี่อายุมากกว่าอาวี่เพียงหนึ่งปี ตึกตาตัวนั้นของนางก็เริ่มทำปลอมขึ้นตั้งแต่สิบปีก่อน ข้าคิดว่าปีที่นางมาเกิดใหม่คงเป็นก่อนอายุหกขวบ ผ่านมาตั้งหลายปีเพียงนั้น ต่อให้ขณะนี้นางอยู่ในฉางอันก็ไม่แน่ว่าจะจำได้ชัดเจน..."

หมายความว่าไม่มีหนทางแล้ว ห้านักพรตถอนหายใจอย่างผิดหวัง เจวียเซียงกับที่จื่อหลันขึ้นมาเล็กน้อย "นอกกำแพงมีวิญญาณอาฆาตมาเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ แล้ว คาดว่าอีกไม่นานชื่อตัวก็คงตามมา หากอารามชิงอวิ้นถูกวิญญาณร้ายนับไม่ถ้วนปิดล้อมไว้ พวกเราก็คงออกไปตามหาไม่สะดวกแล้ว"

พระชายาเจิ้งอ๋องลุกขึ้นอย่างเฉียบขาด "เอาอย่างนี้แล้วกัน ข้าจะพาคนไปตามหาในคืนนี้เลย อย่างมากก็หาไปทุกเขตฟางทุกซอกทุกมุมถนน อย่างไรก็ตามก็ดีกว่าปักหลักรออยู่ที่นี้เฉยๆ"

เถิงอวี้ฮ้อยขึ้นมากะทันหันว่า "บางทีอาจมีคนมาช่วยพวกเราคิดได้ ในสำนักศึกษามีสหายร่วมเรียนของข้าผู้หนึ่ง นางเป็นหลานสาวของ เต็งซื่อจิง คุณหนูเต็งเคยบอกหลายครั้งว่าสมัยเด็กตนเองเคยพบหลี่ไหวกู้ แต่ในอดีตหลี่ไหวกู้เคยมาจางอันเพียงครั้งสองครั้ง คิดว่าตอนนั้นจะต้อง เกิดเรื่องไม่ธรรมดาขึ้นแน่..."

ทุกคนตาเป็นประกายสว่างวาว พระชายาเจิงอ่องสั่งกำชับของครักษ์ กลุ่มหนึ่งอย่างตื่นเต้น "เรื่องนี้จะรอช้าไม่ได้ เวลานี้ยังไม่ถือว่าตึกเกินไป เอาเทียบจากข้าไปเชิญคุณหนูเต็งมา"

เนื่องจากพระชายาเจิงอ่องสั่งเทียบมาเชิญด้วยตนเอง ไม่นานนัก คนสกุลเต็งก็คุ่มกันเต็งเหวยหลี่มาส่ง

พอฟังคำบอกเล่าจากเถิงอวี้ฮ้อจบ เต็งเหวยหลี่ก็รีบวิ่งไปพักหนึ่ง

นางเข้าใจว่าเถิงอวี้ฮ้อยังโกรธเคืองหลี่ซานเหินยงที่หน้าหนาสาวมรย เป็นตนเอง ตอนแรกว่าจะหยอกล้อเถิงอวี้ฮ้อสักหลายคำ ก็นึกได้ว่าคน ส่งเทียบเชิญมาให้นางเป็นพระชายาเจิงอ่อง จึงรีบตอบคำถามแต่โดยดี

"เรียนพระชายาเจิงอ่อง สมัยผู้เวยวียังเด็กเคยพบหลี่ไหวกู้ครั้งหนึ่ง ตอนนั้นคือรัชศกหลงหยวนปีที่แปด ผู้เวยวี่ไปร่วมงานเลี้ยงจวนหลินอันโหว กับผู้อาวุโสในครอบครัว เรือนหลังจวนโหวมีบ่อน้ำอยู่ ตอนหลี่ไหวกู้เล่นสนุก อยู่เกิดพลาดพลั้งพลัดตกลงไปในบ่อน้ำ โชคดีในบ่อน้ำมีถังไม้รองรับ ร่างนางไว้ ตอนนั้นท่านแม่นางก็อยู่ข้างบ่อน้ำ ทำทางตกใจแทบแย่ แต่ ผู้เวยวี่ยังจำได้ว่าหลังหลี่ไหวกู้ถูกช่วยขึ้นมาได้ เรื่องแรกที่ทำไม่ใช่ การร้องไห้ แต่เอ่ยถามท่านแม่นางว่าตอนนั้นรัชศกหลงหยวนปีที่เท่าไร ผู้เวยวี่กับพี่สาวน้องสาวรู้สึกว่านางทำตัวแปลกพิกล หลี่ไหวกู้ได้ยืนยันว่า เป็นรัชศกหลงหยวนปีที่แปดก็วิ่งหน้าตั้งเข้าไปในสวนดอกไม้โดยไม่สนใจ

ว่าเสียก่อนบนกับกระโปรงเปียกขึ้น ผู้เยาว์อยากรู้ว่าคุณหนูผู้นี้จะทำอะไร
จึงลากพวงพี่สาวน้องสาวตามไป แต่ครูเดียวหลီးไหวก็ย้อนกลับมา
อย่างหุดๆ แล้วยังถูกท่านแม่นางตีสั่งสอนด้วย" พอเล่ามาถึงตรงนี้นางก็
กล่าวกับเถิงอวี่ว่า "คนชมกันว่าข้าความจำดี อันที่จริงข้าก็เชื่อว่าจำได้
ทุกเรื่องหรอก สาเหตุที่จำเรื่องนี้ได้อย่างแม่นยำเป็นพิเศษเพราะตอนนั้น
หลี่ซานเหียงทำตัวผิดปกติเกินไป ครึ่งก่อนนางโกหกกับเจิงอ๋องซือจื่อ
ว่าตนเองคือผู้มีพระคุณที่ช่วยชีวิต ข้ายังงุนงงอยู่เลย เพราะข้าจำได้ว่า
วันนั้นในอ้อมกอดนางไม่ได้อุ้มตุ๊กตาผ้าไว้ แต่ตุ๊กตาในห้องนอนของนาง
ก็เหมือนของที่ใช้มาหลายปีแล้วจริงๆ เลยเข้าใจว่าข้าจำผิดไป ผลสุดท้าย
ไม่นานก็ได้ยินว่านางสวมรอยต่างหาก..."

ทุกคนรีบร้อนมุ่งหน้าไปยังจวนหลินอันไหว ช่วงหัวค่ำผ่านพ้นไป
วิญญานอาสาทตามถนนหนทางเพิ่มขึ้นมาไม่น้อย เป็นเช่นที่นักพรต
ชิงชวีจื่อกล่าวไว้ ไม่ได้มีเพียงวิญญานเร่ร่อนไร้ร่างสิงสู่อีกต่อไป กลับมี
ภูตผีร้ายจำพวกผีซางผู่ใหญ่และผีคู่จางปะปนเข้ามา

ภูตผีเหล่านี้มาพร้อมเสียงหวีดร้องโหยหวน สามารถกลืนกิน
วิญญานเร่ร่อนสิบกว่าดวงในคราวเดียว ห้านักพรตสะบัดกระบี่ยาวในมือ
ชี้ตรงไปยังภูตผี ลำแสงกระบี่สว่างเจิดจ้าราวกับสายรุ้ง เกือบจะรวมคน
กับกระบี่เป็นหนึ่งเดียว

เถิงอวี่เฝ้ามองอย่างตั้งใจ ลำแสงกระบี่ของห้านักพรตหลีกเลียง
ไม่สัมผัสวิญญานเร่ร่อนผีไร้ญาติเหล่านี้นอย่างที่คิดไว้

ตอนที่พระชายาเจิงอ๋องกับเจวียเชิงและซือจื่อเข้าอาคมก็เช่นกัน

นอกจากนี้บนท้องถนนยังมองเห็นเงาร่างหน่วยของครึกษ์เป็นระยะ

ลองสังเกตจำนวนคนแล้วมีมากกว่าคนที่ลาดตระเวนยามคำคืนก่อนหน้านี้หลายเท่า ดูจากรูปการณ์คงทำเพื่อป้องกันฉางอันเกิดเหตุไม่คาดฝัน ย่อมเข้ากับเชิงอ้อมเตรียมพร้อมเอาไว้แต่แรกแล้ว

หลังเดินทางไปพลาจจัดการภูตผีไปพลาจเช่นนี้พวกเขาก็มาถึงตรอกหรงฟู่ที่ตั้งของจวนหลินอันโหวอย่างรวดเร็ว พอหยุดอยู่น้ำประตูลงจวนโหวกลับเห็นประตูเปิดอ้าอยู่ ทั้งที่เป็นเวลาตีคืนเพียงคืนแล้ว พอบ้านกับบ่าวไพร่กลับตะลึงตะลางวิ่งออกมาข้างนอก

ทุกคนดูท่าจะตกใจไม่น้อย เมื่อห้าปีก่อนพ่อบ้านโหวผู้เฒ่าตายไปด้วยอาการป่วย ชื่อเสียงบารมีของจวนหลินอันโหวก็ยิ่งใหญ่มากแล้ว แต่ถึงแม้สถานการณ์จะย่ำแย่เช่นไร บ่าวไพร่ในจวนก็ไม่น่าจะไร้ระเบียบกฎเกณฑ์เช่นนี้

พ่อบ้านมองเห็นนักพรตชิงชวีจื่อประหนึ่งมองเห็นผู้ช่วยชีวิต ก็ตะโกนสั่งบรรดาบ่าวไพร่ให้ยืนรอน้ำประตูลง แล้วเดินเข้ามาใกล้ด้วยใบหน้าที่ซีดขาว "ทำให้พระชายากับท่านนักพรตต้องเห็นเรื่องขบขันแล้ว ในจวนไม่ค่อยปกติเท่าไรนัก พวกข้าใช้น้อยไม่กล้าอยู่ในจวนต่อไปอีกแล้วจริงๆ กำลังปรึกษากันว่าจะไปหาท่านโหวของพวกข้าใช้น้อยขอรับ"

"ท่านโหวไม่อยู่ในจวนหรือ"

"ครึ่งเดือนก่อนสุหยินผู้เฒ่าที่เป็นญาติสนิทกันฉลองวันเกิด ท่านโหวน้อยจึงพาสุหยินกับคุณชายคุณหนูเดินทางไปลี้ภัยแล้ว บอกว่าจะพักค้างแรมสักหลายวัน จนถึงวันนี้ยังไม่กลับมา ตอนนี้อยู่ในจวนมีเพียงบ่าวไพร่อย่างพวกข้าใช้น้อย ตั้งแต่หลายวันก่อนในจวนก็ไม่ปกติเอาเสียเลย ข้าใช้น้อยเชิญท่านนักพรตร้วเซวียจากอารามจื่อซันที่อยู่ใกล้เคียงมาตรวจดูแล้ว ท่านนักพรตร้วเซวียมองสำรวจหน้าประตูอยู่พักหนึ่ง ยืนยัน

หนักแน่นว่ามองไม่เห็นเงาร่างของสิ่งชั่วร้ายเลยสักนิด ทว่าสามวันก่อน
จู่ๆ กลับมีคนจำนวนไม่น้อยมองเห็นภูตผีอยู่ในจวน พวกข้าน้อยตกใจ
เสียขวัญจึงไปหาท่านนักพรตรัวเซวียอีก กลับเห็นท่านนักพรตพาศิษย์
เก็บข้าวของเตรียมไปจากฉางอันพอดี ท่านนักพรตบอกว่าบนท้องฟ้า
มีปรากฏการณ์ประหลาด วิญญาณเร่ร่อนผีไร้ญาติพวกนี้ไม่ได้มีเพียง
ในจวนของพวกข้าน้อย แต่พวกมันกระจายอยู่เต็มท้องถนน เขากำลังจะ
ไปหลบซ่อนตัวสักพัก ก่อนไปมอบยันต์ให้พวกข้าน้อยมาส่วนหนึ่ง บอกว่า
รักษาตัวให้รอดแล้วกัน คืบนี้พวกข้าน้อยรู้สึกว่ามีในจวนหนาวเย็นจน
ทนอยู่ไม่ได้จริงๆ กลัวจะถูกวิญญาณร้ายตามหลอกหลอน จึงตัดสินใจ
ว่าจะออกไปหลบภัยกัน"

ท่านนักพรตได้ยินแล้วแยกเขี้ยวยิงฟัน "เจ้าเฒ่ารัวเซวียนั่นพึ่งพา
ไม่ได้ยิ่งกว่าพวกเราเสียอีก"

นักพรตซึ่งชิวจื่อกับพระชายาเจิงอ๋องเฝ้านำมองดูท้องฟ้าเหนือจวนโหว
ก็ไม่น่าแปลกใจว่าเหตุใดนักพรตรัวเซวียมองไม่เห็นว่ามีปัญหา สถานที่แห่งนี้
เห็นได้ชัดว่าถูกคนวางเล่ห์กล กระทั่งกลิ่นอายสิ่งชั่วร้ายก็ไม่เล็ดลอด
ออกมาเลย

"ในจวนพวกเจ้ามีบ่อน้ำทั้งหมดกี่บ่อ" พระชายาเจิงอ๋องเอ่ยถาม

เมื่อมีพ่อบ้านช่วยนำทาง ไม่นานพวกเขาก็ตามหาบ่อน้ำในป่านั้นพบ
บ่อน้ำตั้งอยู่ตรงมุมในสุดของเส้นทางลัดสายหนึ่งในสวนดอกไม้
พุ่มดอกไม้แดงงามส่งกลิ่นหอมกำจายขึ้นอยู่บริเวณโดยรอบเต็มไปด้วยหมด
ปากบ่อน้ำมีแผ่นหินปิดทับไว้ ลักษณะคล้ายถูกทิ้งร้างไม่ได้ใช้งานมา
นานแล้ว

เพิงจะย่างเท้าเข้าสวนดอกไม้ เถิงอวี่ก็สัมผัสได้ถึงลมหนาวพัดกรู

เข้าไปเป็นระลอก เนื่องจากเจี๋ยเซิงกับชีจื้อช่วยเบิกเนตรสวรรค์ให้นาง
ก่อนหน้านี้ ระหว่างทางจึงมองเห็นภูตผีรูปร่างแปลกพิลึกพิลั่นกระจาย
อยู่เต็มสวน ขณะก้าวไปข้างหน้าพร้อมสายลมหนาว ไอเย็นยะเยือก
ก็ราวกับแทรกซึมเข้าไปลึกถึงกระดูก

นางที่พกกระปี่เสียวหายยังเป็นเช่นนี้ ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงผู้อื่นเลย
เหลียวหลังกลับไปมองพอบ้านจวนโหวก็เห็นอีกฝ่ายหนาวจนตัวแข็งและ
ริมฝีปากเป็นสีม่วงคล้ำดังคาด

พอเห็นว่าตามหาบ่อน้ำแห่งนั้นพบแล้ว พระชายาจึงอ้องกรีปให้
เจี๋ยเซิงกับชีจื้อพาพอบ้านออกไป

นักพรตชิงชีจื้อเดินวนเวียนรอบบ่อน้ำรอบหนึ่ง "เปิดปากบ่อน้ำ"

ทุกคนเดินเข้าไปออกแรงช่วยกัน เพิ่งเคลื่อนแผ่นหินออกเพียงนิด
เสียงก๊อกร่องก็ดังขึ้นมาจากก้นบ่อ ตามด้วยกลิ่นอายพลังชั่วร้ายเปี่ยมล้น
ดูจรรน้ำตกทะลักออกมา พวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าไปในพริบตา

พวกหัวนักพรตต่างตกใจจนใบหน้าไร้สีเลือด "แย่แล้ว! เพียง
พวกฉ้อคั่วกับผีน้อย พลังปราดอนินไม่มีทางเข้มข้นถึงขั้นนี้ หรือว่าจะดังดูด
เอาหยกษาเหินฟ้าแห่งแดนปรโลกมาด้วยแล้ว"

ถึงอวี่ฮั่วใจเต้นโครมครามไม่หยุด ปากบ่อน้ำมีหมอกดลอย
วนเวียน แลดูลึกลับจางเกือบมองไม่เห็นกันบึ้ง มองทะลุผ่านม่านหมอก
หนาที่บจะเห็นรางๆ ว่าเบื้องล่างเป็นทะเลสีดำอันไพศาลไร้ขอบเขต
คลื่นทะเลกระเพื่อมไหวอย่างเงียบงัน ในน้ำมีศพร่างขาวซีดลอยเกลื่อน
บนท้องทะเลอันกว้างใหญ่น่าสะพรึงกลัวมองแวบเดียวก็ทำให้คนรู้สึก
เวียนศีรษะใจหวิวแล้ว

กระทั่งหัวนักพรตก็ตัวสั่นสะท้านขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่ ทิวทัศน์

แสนมีดมนซึ่งมีต้นตอจากแดนปรโลกหรือขุมนรกพรรคนี้ น่ากลัวกว่า
การเผชิญหน้าสิ่งชั่วร้ายอย่างโน้จ้งหรือมารผีดิบด้วยซ้ำ

ถึงอวี้อี้เคยได้ยินชื่อยักษ์ซาเหินฟ้า ครึ่งก่อนตอนหลบภัยอยู่ใน
วัดต้าอินนางเคยอ่านเจอบันทึกเกี่ยวกับเจ้าสิ่งนี้จากตำนานอ้างอิงใน
คัมภีร์พุทธ มันเป็นผู้ร้ายจากอสุภภูมิที่มีชื่อเสียงเลื่องลือ ทว่าแตกต่างจาก
โน้จ้งก็ตรงที่เจ้าสิ่งนี้มีทั้งตัวผู้ตัวเมีย ชอบไปไหนมาไหนเป็นคู่มาตลอด

ตามตำนานเล่าขานว่ายักษ์คู่นี้ 'รูปร่างเหมือนคางคกร สองปีก
เท่าผืนเสื้อ' ยามเคลื่อนไหวว่องไวปานสายลม พอกางกรงเล็บแหลมคมออก
สามารถขีดข่วนก้อนหินที่แข็งที่สุด และผู้รู้วิชาอาคมเก่งกาจเพียงใดก็
ยากจะเอาชนะการโจมตีของพวกเขาได้

พระชายาเจิ้งอ๋องสีหน้าเย็นเยียบ "ช่วงก่อนมีมารผีดิบกับโน้จ้ง
จะมียักษ์ซาเหินฟ้าเพิ่มมาอีกคู่ก็ไม่น่าแปลกใจ ดูจากสภาพตอนนี้พวกมัน
คงหนีไปแล้ว ควณหนู เจ้าไปวัดต้าอินแจ้งเจ้าอาวาสหยวนเจวีย่โดยด่วน
ขอให้ท่านเจ้าอาวาสรวบรวมเหล่านักบวชนักพรตทั่วเมืองมาร่วมแรงกัน
ปราบมารในคืนนี้ ข้ากับท่านอาจารย์ทั้งห้าจะอยู่ที่นี้ช่วยอาจารย์ทำพิธี
เจวีย่เซ่ง ซีจื้อ อาอวี พวกเจ้าสามคนพลั้งตบะไม่พอ รั้งอยู่นอกเขต
คอยรักษาค่ายกลร่วมกันกับพวกผู้บัญชาการฉาง"

"ทราบแล้วขอรับ/รับทราบเจ้าค่ะ"

ก่อนเปิดค่ายกลมีบางอย่างต้องเตรียม สถานการณ์ยิ่งคับขัน
พระชายาเจิ้งอ๋องยิ่งสุขุมเด็ดเดี่ยว

นางให้เจวีย่เซ่งกับซีจื้อคุ้มกันบ่าวไพร่ทั้งหมดในจวนหลินอันโหว
ไปยังอารามชิงอวี่ ในขณะเดียวกันก็ให้ผู้บัญชาการฉางเข้าวังหลวง
กราบทูลเรื่องนี้ทันที ไม่นานก็มีหน่วยของครักษะจินฮู่กับกองทหารรักษา

พระองค์จำนนมากมายปิดล้อมจนหลินอันโหวไว้อย่างแน่นหนา

ยามฟ้าสางเจิ่งอ๋องก็เร่งออกจากวังหลวงมาถึงแล้ว

ถึงอวี้ซี้สบายใจขึ้นมาเสียที เหล่าทหารองครักษ์ได้รับการฝึกฝน
มาเป็นอย่างดี ยิ่งกว่านั้นยังมีเจิ่งอ๋องคอยสั่งการด้วยตนเอง ด้วยความ
เยือกเย็นและปราดเปรื่องของเจิ่งอ๋อง ไม่ต้องกังวลว่าขณะทำพิธีจะเกิด
ข้อผิดพลาดอะไรขึ้นแล้ว

ชั่วจิตใจเดียวปากบ่อน้ำก็ติดยันต์เรียงเป็นแถบ ทว่ายังมีภูตผีร้าย
โผล่ออกมาไม่ขาดสายไม่นานเหล่านักพรตจากอารามอวี้ซวีและอารามเต้า
ขนาดใหญ่อื่นๆ ในฉางอันก็รีบร้อนเดินทางมาถึงจนโหวหลังทราบข่าว
ยังมีศิษย์ของเจ้าอาวาสหยวนเจวี่ยอย่างหยวนฮู่ฝ่าซื้อกับ
หยวนชิงฝ่าซื้อที่เดินทางมาถึงในเวลาเดียวกับพวกเขาด้วย

คงเพราะไตร่ตรองแล้วว่าเคยเกิดเรื่องจิ้งจอกเงินซื้อไท่ ท่านเจ้าอาวาส
กลัวว่าในบรรดาคนลัทธิเต๋าเหล่านี้จะมีพวกจิตใจคิดคดแฝงตัวเข้ามา
ตนเองอยู่อยู่กับการตามหาหยกษาเหินฟ้าไม่อาจปลิกตัวมาได้ ด้วยเหตุนี้
จึงส่งศิษย์เอกที่มีไหวพริบเฉียบแหลมมาช่วยนักพรตชิงชวีจื่อรักษาค่ายกล
สองคน

นักพรตชิงชวีจื่อกลับไม่เอ่ยขอบคุณ แต่อดทำเลื่องมอองภิกษุสองรูปนั้น
อยู่หลายครั้งไม่ได้

หลังเร่งรีบเตรียมการกันอย่างเข้มข้น ทั้งด้านในและด้านนอกจน
หลินอันโหวก็พร้อมสรรพเต็มรูปแบบ

ภายในจนที่มีอาณาเขตกว้างขวางแบ่งเป็นชั้นในสามชั้นนอกสาม
ประเดี๋ยวเดียวก็มีกำลังคนกระจายตัวอยู่ทั่วทุกพื้นที่

นักพรตชิงชวีจื่อ นั่งขัดสมาธิอยู่ตรงกลาง เอ่ยเสียงทุ้มหนักแน่นว่า

"เมื่อใดประตูรกเปิดออก ราษฎรเมืองฉางอันก็ยากจะหลีกเลี่ยงหนีเคราะห์กรรม ประตูนานนี้เปิดมานานกว่าสามวันแล้ว จะปิดผนึกลงได้หาช่างานที่จะ เสริมขึ้นภายในวันเดียว ต่อให้ข้าจะใช้ค่ายกลหาลักษณะคืนวิญญูณ สะกดเอาไว้ อย่างน้อยก็ต้องใช้เวลาเจ็ดวันเจ็ดคืนถึงจะปิดปากทางนี้ ได้สนิท อีกอย่างทุกท่านก็เห็นแล้ว สถานที่แห่งนี้นอกจากภูตผีร้าย ยังมี วิญญูณเร่ร่อนที่เป็นผู้บริสุทธิ์จำนวนมาก หากอาศัยอาคมสะกดเอาไว้ ทั้งหมดก็เท่ากับทำผิดกฎสวรรค์ ดังนั้นตอนพวกเราช่วยอาคมขอให้ สหายนักพรตจากอารามอวิชัย อารามหลังอวิน และสหายจากอารามอื่น ทุกท่านช่วยกันท่องบทสวดส่งวิญญูณ เช่นนี้แล้วไม่เพียงส่งเหล่า วิญญูณอาฆาตที่อยู่ใกล้เคียงออกไป แต่ยังป้องกันไม่ให้พวกมันถูกภูตผีร้าย ครอบงำกลืนกินอีกด้วย"

นักพรตทั้งหลายประสานเสียงตอบรับ "เราจะทำตามนี้!"

นักพรตชิงชวีจื่อยังคงกล่าวกับหยวนฮุยฝ่าซือและหยวนชิงฝ่าซือว่า "รบกวนฝ่าซือทั้งสองช่วยเสริมอนุภาพค่ายกลด้วย"

"ทราบแล้ว"

นักพรตชิงชวีจื่อสลับไปมองเงิงอวิ้อ "คุณหนูเงิงเป็นคนที่ต้องเผชิญ เคราะห์กรรม เจ้าไปอยู่ที่ใด สิ่งชั่วร้ายก็จะตามไปที่นั่น ขณะพวกเรากำลัง ทำพิธีต้องขอให้คุณหนูเงิงเฝ้าอยู่นอกค่ายกลด้วย"

เงิงอวิ้อตอบด้วยสีหน้าจริงจัง "เจ้าค่ะ"

จากนั้นนักพรตชิงชวีจื่อก็เบนสายตาไปยังเจิงอ๋องที่อยู่นอกค่ายกล

เจิงอ๋องถือกระบี่ยืนกอดดอกอยู่ในศาลา เปี่ยมสง่าราวศีดังหยก สูงตระหง่านดั่งต้นสน ห่างจากเขาไปไม่กี่ไกลเท่าไรนักจะเห็นพระชายา เจิงอ๋องกำลังยุ่งกับการตรวจสอบค่ายกล

กระปี่ชื่อเซียวในอ้อมแขนเจิงอ๋องคงจะรับรู้ถึงกลิ่นอายภูตผีร้ายโดยรอบ มันส่งเสียงเตือนเบาๆ อย่างต่อเนื่อง แม้ยังไม่ได้ออกจากฝัก แต่ลำแสงกระปี่แผ่กระจายเป็นวงสะท้อนพลังอินออกไปดูคลื่อนนี้

เดิมทีเจิงอ๋องเฝ้ามองเงาร่างของภรรยาอยู่ จู่ๆ ก็สัมผัสได้ถึงสายตาของนักพรตชิงชวีจื่อ จึงหันหน้าไปหาอีกฝ่ายแล้วผงกศีรษะให้ แววดาทอประกายอ่อนโยนเหลือเกิน

ความวิตกกังวลในดวงตานักพรตผู้ชราเลือนหายไปหมดสิ้น

เมื่อเตรียมการทุกอย่างเรียบร้อยแล้วนักพรตชิงชวีจื่อก็ยกมือขึ้นและโยนสิ่งของหน้าตาคล้ายถุงผ้าขึ้นไปในอากาศ ในขณะเดียวกันก็สวดแผ่ขานจามรีพื้บ ก่อนประกาศเสียงดังกังวาน "ภูตผีร้ายออกอาละวาด ประชากรชาวภูฏาประสบภัย ศิษย์นามชิงชวีจื่อขอเข้าเฝ้าองค์ซึ่งจวิน ระหว่างความเป็นความตาย เทพแห่งเต้าอัปจนหนทาง ศิษย์ยอมสละกายควบคุมภูตผีร้าย ตระหนักรู้ว่าเต้าที่แท้จริงคงอยู่ชั่วกาล น้อมอัญเชิญอุ่หวงเหล่าจวินบรรเทาทุกข์ชัฏภัยด้วยรัศมีแห่งต้นกำเนิด ปกคลุมแผ่นฟ้าผืนดินส่องสว่างสี่สมุทร"

คำกล่าวนี้นี้ประหนึ่งเสียงเครื่องดนตรีประโคมก็ก้อง ชั่วพริบตาเดียวก็ลั่นสะเทือนไปทั่วสี่สมุทร

นักพรตชิงชวีจื่อเปล่งเสียงสูงกว่าเดิม "ตะวันจันทราลอยเด่น ตัวข้าเข้าสู่หนทางอันควร จงเร่งเป็นไปตามบัญชา ตื่นขึ้น..."

ตอนแรกมีเพียงต้นไม้ใบหญ้าในสวนส่ายไหวไปมาดังซู่ๆ ตามด้วยเสียงลมพัดกระโชกแรงขึ้นอย่างกะทันหัน ดูกองทัพเกรียงไกรตีฆ้องลั่นกลองส่งสัญญาณระดมพล บัญชาการพลรชทหารราบนับร้อยพันหลังไหลมารวมกันจากทุกทิศทาง

ในขณะที่เดียวกันถุงผ้าเก่าคร่ำคร่าที่ลอยอยู่กลางอากาศใบนั่นก็ส่องแสงสว่างจ้าขึ้นมา เหมือนจันทร์เต็มดวงลอยเด่นอย่างมั่นคงเหนือปากบ่อน้ำ ปรากฏลำแสงอ่อนจางสายหนึ่งพุ่งตรงออกจากปากถุงผ้า ต้านทานกับกลิ่นอายชั่วร้ายจากกันบ่อน้ำที่ทะลักล้นออกมาไม่หยุด

ลมหนาวยะเยือกสุดขีดตรงปากบ่อน้ำไหม้พัดแรง รวากับโดนผ้าห่ม ผืนหนาหนักอึ้งที่มองไม่เห็นกดทับ กระแสพลังเสื่อมถอยลงไปจับพลัน

ในใจเถิงอวี่ตื่นเต้นฮึกเหิม ท่ามกลางเสียงท่องคาถาของนักพรต นักร้อย ค่ายกลห้าลักษณะคือวินัยญาณที่มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วหล้า ถูกปลุกพลังขึ้นอย่างเป็นทางการแล้ว

เมื่อเริ่มวางค่ายกลขนาดใหญ่เช่นนี้จะใช้เวลานานกว่าเจ็ดวันเต็ม ภายใต้การประทับประคองค่ายกลของพวกนักพรตชิงชี้อ พลังศักดิ์สิทธิ์ในค่ายกลเพิ่มพูนอย่างมั่นคง พลังอินตรงปากบ่อน้ำประเดี๋ยวอ่อนแรงประเดี๋ยวเพิ่มสูง ทว่ายังไม่มีวี่แววว่าจะปิดสนิทได้ ถึงกระนั้นอย่างน้อยก็ไม่มีสิ่งชั่วร้ายทะลักสู่ภายนอกไม่ขาดสายอีก

เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดข้อผิดพลาด ก่อนปากบ่อจะปิดสนิทอย่างแท้จริง คนในค่ายกลจะได้หยุดพักเล็กน้อยช่วงยามอยู่ที่พลังหยางเข้มข้นที่สุดเท่านั้น แล้วก็มีเพียงในเวลานี้พวกเขาจึงจะหยุดพักกินอะไรรองท้องได้บ้าง หรือไม่ก็ลุกขึ้นเดินยืดเส้นยืดสายไปรอบๆ

ทุกครั้งพอถึงช่วงนี้เถิงอวี่ก็กับเจี๋ยเซิ่งและชี้อก็จะส่งใจรักอ่อนๆให้กับคนในค่ายกลทีละคน

แม้ฮ่งเต็กกับฮองเฮาจะประทับอยู่ในวังหลวง แต่ก็ทรงห่วงใยเรื่องการปราบมารในเมืองหลวงอย่างมาก นอกจากมีพระราชโองการเรียกตัวเหล่านักพรตในเมืองฉั่วหยางและเมืองใกล้เคียงให้มาช่วยเหลือโดยเร็ว

ที่สุดแล้ว ในทุกๆ วันสองเฮายังรับสั่งให้กองห้องเครื่องปรุงอาหารสำหรับทุกคนด้วย เพราะคำนึงถึงว่าการรักษาค่ายกลต้องทุ่มเทร่างกายแรงใจมากเพียงใด อาหารแต่ละมื้อจึงขาดของบำรุงเสริมพลังไปไม่ได้เลย

มาถึงวันที่เจ็ดกลางยามอยู่ นกพรตชิงชวีจื้อยืนหยัดมันคงไม่สิ้นคลอน ทว่าสีหน้าไม่ดีเท่าไร เจวียเซิงกับชี่จื้อบ่อนอาหารให้อาจารย์ตาด้วยตนเอง นกพรตชิงชวีจื้อกินไปคำสองคำก็โบกมือให้ถอยออกไปแล้ว

เถิงอวี่อ้อดกลักลุ่มไม่ได้ ค่ายกลขนาดใหญ่ระดับนี้ต้องการผู้ควบคุมค่ายกลที่มีกำลังภายในสูงยิ่ง ท่านนักรพรตอายุมากแล้ว ผ่านไปอีกสองสามวันอาจแบกรับเอาไว้ไม่ไหวก็ได้

เจิงอ๋องกับพระชายาก็เผยสีหน้าเป็นกังวล พระชายาเจิงอ๋องลุกขึ้นเดินไปพูดคุยกะไรบางอย่างกับนกพรตชิงชวีจื้อ คิดว่าคงจะแนะนำให้สับเปลี่ยน นกพรตท่านอื่นมาควบคุมค่ายกลแทน ท่านนักรพรตลืมหูลืมตาขึ้นเหลียวมองไปรอบกาย ก่อนจะหลับตาลงอีกครั้งพลางส่ายหน้าช้าๆ คนเรารู้หน้าไม่รู้ใจ หากเกิดเหตุไม่คาดฝัน คนที่เดือดร้อนไม่ใช่เพียงคนรับเคราะห์หรืออย่างเถิงอวี่อ้อ คนในค่ายกลเหล่านี้หรือแม้แต่ราษฎรเมืองฉางอันก็ล้วนไม่อาจหนีภัยพิบัติครั้งนี้ไปได้

เจวียเซิงกับชี่จื้อถือกล่องอาหารออกจากค่ายกล เถิงอวี่อ้อลักขามข้าว และกับข้าวที่ตักเตรียมไว้ไปตรงหน้าพวกเขา "ท่านนักรพรต เขา..."

ชี่จื้อพยักหน้าเข้าปากอย่างร้อนใจคำหนึ่ง ก่อนเอ่ยตอบเสียงอู้อี้ว่า "ไม่ต้องห่วงขอรับ ด้วยกำลังภายในของท่านอาจารย์ตา สามารถยืนหยัดไปอีกสองวันได้ไม่มีปัญหา"

"ใช่แล้วๆ" เจวียเซิงกล่าวเสริม "คืนนี้เป็นวันเดือนดับ ผ่านคืนนี้ไปก็ถือว่างานใหญ่สำเร็จแล้ว จะว่าไปศิษย์พี่ก็ใกล้จะกลับถึงฉางอันอย่างมาก

ตอนที่ท่านอาจารย์ดาควบคุมค่ายกลต่อไม่ไหว ให้ศิษย์ที่มารับช่วงต่อก็สิ้นเรื่อง"

ถึงอวี่อี่นึ่งอิงไป ลิ่นเชิงโยวโกล้จะกลับมาแล้ว บิดาของนางไม่รู้ว่าปลอดภัยดีหรือไม่ นำเสียดายหลายวันนี้ติดอยู่ในจวนโหวไม่อาจให้ลุงเชิงไปสืบข่าวสถานการณ์รบในแนวหน้าได้ จิตใจนางไม่อยู่กับเนื้อกับตัวมองไปเบื้องหน้าอย่างเป็นห่วง ช่วงเวลาสั้นๆ ไม่กี่วันขนาดพระชายาเชิงอ่องก็ซุบผอมไปไม่น้อย

"นอกจากใช้ค่ายกลนี้มาสะกดภูตผี ไม่มีวิธีการอื่นที่ง่ายกว่านี้แล้วหรือ"

ห่านักพรตที่นั่งกินอาหารอยู่ข้างๆ ได้ยินคำถามนี้เข้า เจียนสี่ก็อธิบายเสียงซิงซังว่า "วิธีการที่ว่าย่อมมีอยู่แล้ว คุณหนูเถิงเป็นคนรับเคราะห์ปราณพิฆาตทั่วฟ้าดินสายนี้ก่อตัวขึ้นมาเพราะท่านพยายามกำจัดปีศาจเพื่อทำลายคำสาป ขอเพียงใช้ร่างกายของท่านปิดปากบ่อน้ำ รับรองเลยว่ากระทั้งยักษ์ซาเหินฟ้าก็ยังตามท่านไปด้วย แต่หากทำเช่นนี้คงรักษาชีวิตน้อยๆ ของท่านไว้ไม่ได้แล้ว ท่านนักพรตกับพวกเราจะยอม..."

เจียนเทียนยกมือตบท้ายทอยเจียนสี่เต็มแรง "อย่าพาล่ามเหลวไหล! กินข้าวยังอุดปากเจ้าไม่ได้อีกรึ"

เจียนสี่รู้ตัวแล้วว่าพลั้งปากไป เขาตกใจจนไม่กล้าพูดอะไรอีก

ถึงอวี่อี่ซุมวดคิ้วน้อยๆ ที่แท้เป็นเช่นนั้นเอง เมื่อมองไปทางนักพรตซึ่งชี้อีกกับพระชายาเชิงอ่องอีกครั้ง ดวงตาก็ยิ่งฉายแววซาบซึ่งใจเป็นเท่าทวี

เจียวีงกับชี้อี่อี่บดิ่งความสนใจให้อวี่อี่กลับมามองหน้า "คุณหนูเถิงหากท่านยังไม่กินอีก น้ำแกงเผือกกวนซามนี้จะลงท้องพวกเราหมดแล้วนะ"

พอเข้าสู่ยามค่ำคืน ท้องฟ้ามืดสนิทกว่าที่เคยเป็นมา เมฆดำครึ้มแผ่ปกคลุมหนาแน่น สภาพไม่ต่างจากบนพื้นดิน ทิวทัศน์ก้นบ่อน้ำเกิดความเปลี่ยนแปลงอีกครั้ง มิใช่ทะเลสีดำอันไพศาลไร้ขอบเขตแล้ว แต่เต็มไปด้วยเปลวไฟลุกโชนและหินหลอมเหลวร้อนระอุ พลังอินกลับมาพวยพุ่งขึ้นไปสูงเทียมฟ้า ภูตผีร้ายนับไม่ถ้วนพยายามปีนป่ายขึ้นมาจากหินหลอมเหลวเดือดปุดๆ

เสียงท่องคาถาของนักพรตชิงชีวิตดังก้องกว่าก่อนหน้านี้มาก เหล่านักพรตร่วมแรงร่วมใจกัน แสงสว่างจางๆ ในถุงผ้าถูกปลุกพลังจนถึงขีดสุดทันใด ครอบคลุมไปถึงปากบ่อน้ำ ปิดกั้นพลังอินที่พุ่งพล่านไว้อย่างแน่นหนา

ทันทีที่พลังอินเพิ่มพูน คนในค่ายกลจะต้องทุ่มเทแรงใจมากขึ้น เวลาเพียงไม่กี่ชั่วโมงแต่ละคนก็เหงื่อออกท่วมศีรษะ

เมื่อล่วงพ้นยามเที่ยงคืน อยู่ๆ ก็มีคนรีบร้อนมาหาเชิงอ่อง

ผู้ที่มาเยือนคือกวนกงจากในวังหลวง

ใบหน้ากวนกงเผยรอยยิ้มอ่อนโยนเป็นมิตร เดินมาถึงก็เอ่ยขึ้นว่า "ข้านอวยรับพระราชโองการมาเยี่ยมเยียนท่านนักพรตกับสหายนักพรตทั้งหลายขอรับ"

จากนั้นฉวยโอกาสตอนไม่มีใครสนใจรีบเข้ามากระซิบบางอย่างข้างหูเชิงอ่องอย่างรวดเร็ว

เชิงอ่องสีหน้าเปลี่ยนไปจริงๆ ด้วย นั่งอยู่เพียงชั่วครู่ก็จากไปพร้อมกับกวนกง

เกิงอวี่อึ้งใจว่ารุ่นลับสน แม้สีหน้าเชิงอ่องจะกลับมาเป็นปกติในชั่วอึดใจ แต่สามารถทำให้เชิงอ่องหน้าเปลี่ยนสีได้นั้นไม่มีทางเป็นเรื่องเล็ก

แน่นอน

หลังจากเจียงอ๋องไปไม่นาน ผู้บัญชาการฉางก็มาหาพระชายาเจียงอ๋อง
สีหน้าของเขาสงบนิ่งดีก็จริง ทว่าเมื่อถามกลับค่อนข้างรีบร้อนกว่าที่เคย

ผู้บัญชาการฉางโน้มตัวลงพูดกับพระชายาสองสามประโยค พระชายา
ก็ยิ้มตามขึ้นโดยพลัน ก่อนจะสงบสติอารมณ์ลงได้อย่างรวดเร็ว เพียงแยมยิ้ม
น้อยๆ พลางเอ่ยว่า "บอกสองเฮาว่าอย่าทรงเหน็ดเหนื่อยเตรียมอาหาร
มื้อดึกให้พวกเราอีกเลย การตั้งค่ายกลเพื่อปราบมารใกล้สิ้นสุดลงแล้ว
ส่งมาให้พวกเราที่ไม่มีเวลากิน อย่างไรก็ตามพรุ่งนี้เช้าข้ากับอาจารย์ก็จะเข้าวัง
ถึงตอนนั้นค่อยชิมฝีมือของพระองค์ก็ได้"

ควัสีขาของนักพรตชิงชวีจื่อกระตุกเบาๆ ก่อนจะยิ้มตามขึ้นทีละนิด
เงืองวี่อีกกลิ่นลมหายใจ นี่ข้าจะไม่ชอบมาพากลแล้ว ยามนี้
ผู้บัญชาการฉางสมควรจะอารักขาอยู่ข้างกายเจียงอ๋อง กลับวิ่งมาบอก
เรื่องเล็กน้อยอย่างอาหารมื้อดึกโดยเฉพาะนะหรือ

แล้วก็ไต่ถามพระชายาเจียงอ๋องเอ่ยด้วยน้ำเสียงสบายๆ ว่า "หลายวัน
มานี้เจ้าอาวาสหยวนเจี๋ยยุ่งกับการตามหายักษ์ขาเหินฟ้า คิดว่าคง
เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าเต็มที่ไม่รู้ว่าท่านผู้เฒ่าจะกินอาหารมื้อดึกสักหน่อย
หรือไม่"

ผู้บัญชาการฉางเอ่ยยิ้มๆ "ท่านเจ้าอาวาสตามหายักษ์ขาเหินฟ้า
เจอแล้ว ตอนนี้อยู่ที่นั่นกำลังนำเหล่าภิกษุไปปราบมาร เจ้านั้นฤทธิ์เดช
ร้ายกาจนัก ไต่ถามว่ามันพังถล่มวัดไปครั้งหนึ่งแล้ว"

พระชายายิ้มตอบ "หาเจอก็ดี ไม่รู้ว่าเจอหนึ่งตนหรือว่าเจอทั้งคู่กัน"

"ข้าว่าเจอแค่ตนเดียว ส่วนอีกตนยังไร้ร่องรอย"

สีหน้าทุกคนต่างยิ้มแย้มถึงขีดสุด

"เข้าใจแล้ว เจ้าเข้าวังไปรายงานก่อนเถอะ" พระชายาเจิ้งอ๋องสีหน้า
นิ่งเฉย

ผู้บัญชาการฉางไปแล้ว พระชายาเจิ้งอ๋องกับนักพรตชิงชวีจื่อ
ลอบขยิบตาให้กันอย่างรวดเร็ว ครั้งหนึ่ง ต่อให้พวกเขาสองคนพยายาม
เก็บงำเพียงใดก็ยังมองเห็นความร้อนรนในแวตตาอยู่ดี

เมื่อใคร่ครวญอย่างรอบคอบแล้วพระชายาเจิ้งอ๋องก็คล้ายจะคิดหา
แผนการรับมือได้ นางเงยหน้ากล่าวกับนักพรตหานเงินจื่อแห่งอาราม
อวิชีว่า "ผู้เยาว์รู้สึกเครียดแรงกดดันอยู่บ้าง รบกวนให้ท่านอาจารย์
ช่วยมาแทนที่สักครู่"

พอนางเอ่ยประโยคนี้ออกมาทุกคนในสวนดอกไม้ต่างตกใจ ถึงอวิ
ยี่งหัวใจเต้นแรงกว่าเดิม การวางค่ายกลมาถึงช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อสำคัญแล้ว
หากไม่ใช่เพราะไม่มีทางเลือก พระชายาเจิ้งอ๋องไม่มีทางทิ้งอาจารย์
ตนเองไปหรอก

สามารถทำให้พระชายาเจิ้งอ๋องตกใจได้ คงเป็นเรื่องใหญ่ที่เร่งด่วน
ยิ่งกว่าการรักษาค่ายกลเป็นแน่

หรือว่า... หรือว่าพิษที่หลงเหลือในพระวรกายฮ่องเต้กำเริบแล้ว

จริงสิ เพราะยุ่งจนขยับตัวไปทีใดไม่ได้ จึงต้องใช้ให้กวนกงกับ
ผู้บัญชาการฉางทยอยมาส่งข่าวตามลำดับ พวกเขาล้วนเป็นคนสนิทที่
เจิ้งอ๋องกับฮ่องเต้ไว้วางใจมากที่สุด เร่งมาที่นี้กลางดึก แต่คำพูดคำจา
กลับคลุมเครือ

เวลากอนพิษเจิ้งอ๋องกับฮ่องเต้จะอยู่ในสภาวะที่ไม่สามารถป้องกันตัว
ได้เลย เท่ากับคนทั้งสองฝากชีวิตตนเองเอาไว้ด้วยกัน คนรักษาค่ายกล
ไม่ใช่เพียงต้องรู้วิชาเต๋า แต่ยังต้องเป็นคนที่เชื่อใจได้ยิ่งกว่าใครด้วย

ทั่วทั้งแผ่นดินนี้นอกจากพระชายาเจิงต้องกับนักพรตชิงขวัญ
ก็เหลือเพียงเจ้าอาวาสหยวนเจียวแล้ว

ใครจะรู้ว่ากระทั่งเจ้าอาวาสหยวนเจียวก็ปลื้มตัวมาไม่ได้เช่นกัน

สถานการณ์คับขัน พระชายาเจิ้งอ๋องจำเป็นต้องไป...

หัวใจถึงอวัยวะได้เร็วด้วยความรวดเร็ว นั่นหรือว่าจะกำเริบเร็วว่า
ครั้งก่อนหน้านี้นี้มาก หากฮองเต้พระอาการกำเริบในเร็วๆ นี้ พระชายา
เฉิงอ๋องกับนักพรตชิงชวีจื่อไม่อาจวางค้ายกลอยู่ที่นอนอย่างสบายใจได้
เด็ดขาด

ประจวบเหมาะว่าช่วงนี้ยังเกิดเรื่องใหญ่ติดกันหลายเรื่อง ภายในเวลาสั้นๆ ก็เหวี่ยงรังตัวทุกคนเอาไว้...ประเด็นก่อน...พูดถึงเรื่องนี้เจ้าหน้าที่ได้สวนเหยียนถูกสังหาร จวนหลินอันโหวพบทางเชื่อมต่อแดนปรโลก ยักซาเหินฟ้าหลบหนีออกไปได้ พวกนักพรตชิงชิวจึงต้องอยู่ที่นี้เพื่อช่วยนางทำลายคำสาป อาการประชวรของฮ้องเต๋ก้ารีบก่อนกำหนด...เหตุการณ์เหล่านี้จะเกิดขึ้นได้จังหวะพอดีไปสักหน่อยหรือไม่

อยู่ๆ นางก็นึกถึงคำทำนายนั้นเมื่อหลายเดือนก่อนของเฮ้าเยวี่
 ส่วนเหรินขึ้นมาได้ หยาดเหงื่อเย็นๆ ผุดพรายบนหน้าผากถึงอวิ๊วี่ จะ
 เป็นไปได้หรือไม่ว่าทั้งหมดนี้เป็นแผนที่วางเอาไว้ล่วงหน้า

ท่ามกลางสายตาประหลาดใจของทุกคน พระชายาเชิงอ่องลุกขึ้นอย่างไม่สะทกสะท้าน "เจี๋ยเซิง ซี้จื่อ ก่อนหน้านี้ไม่นานนักพรตหานเฉินจื่อเคยได้รับบาดเจ็บสาหัสเพราะช่วยต่อสู้กับไนจิ้งในวัดต้าอิ่น ตอนนั้นพลั้งปรานยังไม้พินคินโดยสมบุญณ์ พวกเจ้าต้องคุ้มครองอยู่ข้างๆ ถึงคราวจำเป็นก็ส่งพลั้งปรานช่วยท่านนักพรตด้วย"

นี่เป็นการป้องกันเผื่อเกิดอะไรขึ้นกับนักพรตห่านเงินจื้อ เจวีย่ชิงกับ
ชีจื้อรีบตอบรับ

พอพระชายาเจิงอ๋องออกจากตาค่ายกล นักพรตห่านเงินจื้อก็เข้าไป
แทนที่ ทว่าอาจเป็นเพราะนักพรตห่านเงินจื้ออายุมากแล้ว ทั้งยังเคย
ได้รับบาดเจ็บหนักมาก่อน กำลังภายในเทียบกับพระชายาเจิงอ๋องไม่ได้
อย่างชัดเจน เมื่อมีการเข้ามาแทนที่เช่นนี้แสงเรืองรองจากในถุงผ้าพลัน
สลัวลงหลายส่วน

เจวีย่ชิงกับชีจื้อรีบร้อนวางฝ่ามือแนบแผ่นหลังนักพรตห่านเงินจื้อ
ผ่านไปพักหนึ่งลำแสงถึงกลับมาสว่างเจิดจ้า

พระชายาเจิงอ๋องเตรียมนำคนจากไป แต่ในตอนนี้องอยู่ๆ ก็มี
เสียงร้องแปลกประหลาดดังมาจากนอกจวนโหว พุ่งตรงมายังสวนดอกไม้
เสียงนั้นประหนึ่งนกหัวขวานใช้จะงอยปากจิกตอไม้ เพียงว่าแหลมบาดหู
และก้องกังวานกว่าหลายเท่า

พอได้ยินเสียงร้องนี้แล้วเหล่านักพรตในที่นี้ก็พากันตกใจหน้าเปลี่ยนสี
"ยักษ์ซาเหินฟ้า!"

สิ่งที่ทุกคนมองเห็นมีลักษณะเป็นครึ่งคนครึ่งนกตัวหนึ่ง บินโฉบ
ลงมาจากท้องฟ้ายามค่ำคืน เจ้าสิ่งนั้นดวงตาสองข้างสีแดงสดดังโลหิต
ส่วนศีรษะคล้ายหนู รูปร่างค่อนข้างเหมือนค้างคาวทว่าขนาดตัวใหญ่มาก
มึนมา พุ่งโจมตีจากกลางอากาศด้วยสองปีกกว้างเกือบจิ้งกว่า บดบัง
เหนือศีรษะของทุกคนจนมืดในทันที

รถม้าคันหนึ่งวิ่งห่อตะปิ้งเข้าเมืองในความมืดมิด

บนรถม้าคันนี้ลินเจิงไยวู่ใช้กำลังภายในช่วยต่อชีวิตให้ถึงเข้าอยู่

พวกเขาเร่งเดินทางทั้งวันทั้งคืน ระหว่างทางเปลี่ยนม้าให้ทำพันหลี่ไปหลายตัว ระยะทางซึ่งเดิมที่ต้องใช้เวลาครึ่งเดือน ครั้งนี้เพียงเจ็ดวันก็มาถึงจุดหมาย

เวลานี้พิศพลในร่างเงาเข้าสู่กลามไปทั่วร่างกาย ลองเปลี่ยนเป็นผู้อื่นปานนี้คงสิ้นลมหายใจไปเรียบร้อยแล้ว แต่ถ้อยคำที่ลั่นเชิงโยกคลอนไว้ก่อนหน้านี้เห็นผลแล้ว เนื่องจากเงาตัดใจทิ้งบุตรสาวไม่ลง จึงยังคงยืนหยัดด้วยพลังแห่งความมุ่งมั่น

ลั่นเชิงโยกเข้าเมืองมาก็รู้สึกถึงพลังอินโดยรอบ สีหน้าแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย เขาเลิกผ้าม่านรถม้ามองออกไปข้างนอก

ในตอนนั้นเองเงาที่นอนสลบไสลมาพักใหญ่ ท่าทางสัมผัสได้ถึงอะไรบางอย่างจึงเบิกตาโผล่ขึ้นมา "อวีเออร์..."

"แม่ทัพเงา"

ราวกับคาดการณ์ได้ว่าบุตรสาวจะเกิดเรื่อง เงาเฝ้าเฝ้าหน้าขึ้นอย่างอ่อนแรง "อวีเออร์"

บางทีเขากับบุตรสาวคงมีจิตใจสื่อถึงกัน จึงรับรู้ได้ว่าอีกฝ่ายจะมีอันตราย หรืออาจเป็นเพราะรู้ว่ามีความตายของตนเองเท่านั้นที่แลกกับโอกาสรอดชีวิตของบุตรสาวได้ หลังเรียกชื่อบุตรสาวออกมา เขาก็ไม่เหลือความปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่อีก ใบหน้าของเขาหม่นหมองลงในพริบตา

ยักขาเหินฟ้าใช้ดวงตาสีแดงสดทอดมองเบื้องล่างพร้อมบินถลาไปหาเงาอวีเออร์อย่างรวดเร็ว

คนในลานกว้างสับสนอลหม่านด้วยความตื่นตระหนก ต่อให้มีวิชา

อาคมติดตัว หากต้องเผชิญหน้ากับยักษ์เช่นนี้ หาได้ยากยิ่งที่จะไม่หวาดกลัวจนเสียขวัญ

ถึงอวี้อี้อวยหลังไปอย่างลนลาน แต่เจ้าสิ่งนั้นยังไม่ทันบินเข้าไปใกล้ก็มีมังกรไฟสามตัวเหาะเหินเข้ามาตรงหน้า สกัดอีกฝ่ายเอาไว้ได้อย่างหวุดหวิด

พระชายาเจิ้งอ๋องปลุกพลังกระดิ่งกลืนวิญญาณ ก่อนจะมายืนขวางหน้าถึงอวี้อ้อย่างเยือกเย็น

น่าเสียดายที่พระชายาเจิ้งอ๋องไม่ใช่คู่ต่อสู้ของสิ่งชั่วร้ายตนนี้ อย่างเห็นได้ชัด ยักษ์าเหินฟ้าไม่เพียงไร้ร่องรอยบาดเจ็บ ยังยืนกรงเล็บที่มีมังกรไฟเกาะเกี่ยวเข้าใส่หมายจะคว่ำตัวนางไว้

นักพรตชิงชวีจื่อลืมนตาขึ้นก่อนตะโกนเสียงดัง "รีบหลบไป!"

พระชายาเจิ้งอ๋องท่าร่างปราดเปรียวเป็นเลิศ กลิ้งตัวไปกับพื้นดิน หลบกรงเล็บยักษ์นั้นพ้นอย่างฉิวเฉียด

นักพรตชิงชวีจื่อเป็นคนควบคุมค่ายกล พอสมาธิแตกชานไป ล้ำแสงเหนือศีรษะจึงรีบหนีลงอีกครั้ง ไม่นานก็มีผีซางโผล่พรวดออกมาจากปากบ่อน้ำ แสยะยิ้มร้ายพลางเข้าโจมตีนักพรตในค่ายกล

หยวนฮุยฝ่าชือกับหยวนชิงฝ่าชือรีบเขย่งลูกประคำออกไป นักพรตทั้งหลายก็ทยอยเรียกยันต์ออกมา ทว่าพลังอินจากประตูแดนปรโลกบานนี้ไม่ธรรมดาเลย ขอเพียงมีช่องว่างสักนิด พวกภูตผีร้ายจำนวนมหาศาลก็สามารถเล็ดลอดออกมาได้

ป้องกันทางนี้ได้ก็โผล่มาจากทางนั้นอีก เมื่อสถานการณ์บีบคั้นหานักพรตจึงใช้กระบี่ต่อกร เช่นนี้แล้วพลังศักดิ์สิทธิ์ในค่ายกลจึงอ่อนกำลังลง ชั่วอัฉริยะเดียวภูตผีร้ายก็ทะลักล้นออกมามากกว่าเดิม

ที่สำคัญครั้งนี้ยังมีชื่อคัวที่เคลื่อนไหวจับไวหาใดเปรียบตามออกมาด้วย ไม่น้อย

ถึงอวี่อเห็นแล้วจิตใจพานร้อนรุ่ม หากเป็นเช่นนี้ต่อไปคนในค่ายกล ต้องเคราะห์ร้ายกันหมดแน่ นางถือกระบี่เข้าไปช่วยเหลือ กำจัดพวกมัน สองสามตนได้ในคราวเดียว แต่ไม่นานนางก็ได้ยินเสียงลมพัดวูบจาก ด้านหลัง ตามด้วยกลิ่นลมหายใจเหม็นคาวสุดประมาททำให้หนาวสะท้าน จับหัวใจ

การเคลื่อนไหวของม้วนงไวปานสายฟ้า นางไม่มีโอกาสจะหลบเลี่ยง ด้วยซ้ำไป พอแทงกระบี่ไปข้างหลังอย่างรวดเร็ว ก่อนถลำตัวไปข้างหน้า จับปล้นนั้นพระชายาเจิงอ๋องก็รวมมังกรไฟสามตัวเป็นหนึ่ง สุดท้ายเปลวไฟร้อนระอุอย่างที่ไม่เคยปรากฏก็แผดเผาสร้างความแสบร้อนบนแผ่นหลังยักษ์ขาเหินฟ้าได้สำเร็จ

ยักษ์ขาเหินฟ้ากรี๊ดร้องเสียงแหลม ผลจากเงิอวี่อแล้วเปลี่ยนไป คราวตัวพระชายาเจิงอ๋องแทน

"อาอวี่ วิ่งหนีเร็ว!" พระชายาเจิงอ๋องตัวเบาหวีดดังนกนางแอ่น ประเดี๋ยวก็ทะยานร่างขึ้นไปถึงยอดไม้ข้างเคียง ขยับหลบซ้ายที่ขวาที่พยายามหลอกล่อยักษ์ขาเหินฟ้าออกไปอย่างสุดกำลัง

เงิอวี่อกระบอกตาแสบร้อน ภายใต้การควบคุมของนักพรตชิงชวีจื่อ ไม่เข้าค่ายกลก็กลับมามั่นคงดังเดิม แต่ยักษ์ขาเหินฟ้าเหมือนจะพุ่งเป้ามาที่พระชายาเจิงอ๋องแล้ว มันไล่ตามนางอย่างไม่ลดละไปตลอดทาง

บรรดานักพรตนักบวชทำทุกวิถีทางเพื่อระงับอาคมใส่ แต่นอกจากยักษ์ขาเหินฟ้าจะไม่บาดเจ็บแม้แต่น้อยแล้ว พลังอินกลับแข็งแกร่งขึ้น เป็นเท่าทวี เมื่อมันส่งเสียงร้องเรียก พลังอินบริเวณปากบ่อน้ำก็พวยพุ่งขึ้น

อีกครั้ง ถึงนักพรตซึ่งชีวิตจะพยายามต่อสู้กับมันอย่างเต็มที่ที่เริ่มจะ
ต้านทานเอาไว้ไม่อยู่แล้ว

ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงหยวนฮู่ฝานี้อธิษฐานด้วยความตกใจ ที่แท้
ยักษ์เขาเห็นฟ้าเข้ามาฉีกชุดจีวรของเขาจนขาดแล้วพุ่งไปที่ยอดไม้ จะเห็นว่า
อีกเพียงไม่กี่ช่อเท่านั้นกรงเล็บยักษ์ก็จะคว่ำกะโหลกศีรษะพระชายาเชิงอ้อม
ได้แล้ว

หัวใจถึงอวัยวะตอนมาถึงคอหอย เร่งผีเท้าวิ่งไปข้างหน้าอย่าง
เอาเป็นเอาตาย แต่แล้วก็หยุดชะงักอย่างกะทันหัน อยู่ๆ ความคิดหนึ่ง
ก็ผุดขึ้นมา

หรือไม่งั้น...

นางจ๋องมองเงาร่างที่หลบหลีกอยู่บนยอดไม้อย่างทุลักทุเล
ไม่ละสายตา ส่งเสียงสะท้อนในลำคอ นั่นคือมารดาของลั่นเจิงโยว หาก
มารดาเป็นอะไรไปเขาคงเจ็บปวดแทบขาดใจเป็นแน่

พอเบนสายตาไปมองกลางค่ายกล นักพรตซึ่งชีวิตสู้กับเจียเซิงและ
ชีจื่อตรงหน้านาง มีใครบ้างไม่ใช่คนที่ลั่นเจิงโยวรักและห่วงแหน มาถึง
ช่วงเวลาสำคัญของการปิดประตูแดนปรโลกแล้ว พวกเขาจะต้องตั้งมั่น
รักษาค่ายกล ทว่าหากยังเป็นเช่นนี้ต่อไป ไม่ช้าก็เร็วคงได้ฝังร่างตนเอง
ใต้เงื้อมมือปีศาจร้ายแน่

หากไม่ใช่เพราะปกป้องนาง พวกเขาก็ไม่ต้องลงเอยเช่นนี้

ไหนจะห้านักพรตที่ปกติเป็นคนเจ้าเล่ห์ปลิ้นปล้อน ค็นนี่เพื่อ
ช่วยนางทำลายคำสาปแล้วก็ยากจะหนีเคราะห์กรรมครั้งนี้พ้นเช่นกัน
เวลาพูดจាន่าว่าคาญหนักหนา ทว่าเวลานี้กลับทำการสิ่งใดด้วยความ
มีน้ำใจไม่ตรี...

ส่วนฝ่าบาทที่อยู่ในวังหลวงก็เป็นฮ่องเต้ที่ดีเหลือเกิน พระองค์ไม่เพียงรักและเอ็นดูลั่นเจิงไยว ยังมีพระทัยเมตตาต่อราษฎรเป็นอย่างยิ่ง หากเพราะถอนพิษไม่ทันการณั้ ต้องกลายเป็นคนเขลาไร้สติปัญญาอีกครั้ง ก็นับว่าเป็นหายนะของผู้คนทั่วหล้าแล้ว

ยังมีเจิงอ๋องที่ช่วยฝ่าบาทถอนพิษอยู่ในขณะนี้ที่เป็นคนเปิดเผยตรงไปตรงมา หลายปีมานี้เข้ากับภรรยาคอยปกป้องฝ่าบาทโดยไม่พรับ่นสักคำ จากการวางตัวและนิสัยของเจิงอ๋องคิดว่าคงมีอิทธิพลต่อลั่นเจิงไยวมากที่สุดทีเดียว...หากบิดาเกิดเรื่อง นึกภาพไม่ออกเลยว่าลั่นเจิงไยวจะเสียใจเพียงใด ได้แต่แค้นใจว่าตอนนี้เจิงอ๋องกับฝ่าบาทติดอยู่ในวังหลวงทั้งคู่ ข้างกายไรคนที่เชื่อใจคอยช่วยรักษาค่ายกล ย่อมมีโอกาสถูกคนปองร้ายกว่าคนผู้นั้นจะกักตัวทุกคนไว้ได้ไม่ใช่เรื่องง่าย คืบนี้จะต้องเกิดเหตุกบฏล้อมวังเป็นแน่

แล้วก็เหล่านักพรตนักบวชที่มาช่วยเสริมกำลังค่ายกลในคืนนี้ ราษฎรเมืองฉางอันที่ถูกสั่งชั่วร้ายตามรังควาน...ภทภัยเหล่านี้ไม่เกี่ยวข้องกับพวกเขามาแต่แรก แต่เพราะนางพวกเขาจึงต้องเข้ามาพัวพันโดยไม่รู้อิโนอิเหน่

นี่เป็นเวรกรรมของนางและสกุลเกิง จะให้ผู้นั้นมาเดือดร้อนด้วยได้อย่างไร

เมื่อเห็นว่าทรงเลืบของยักขาเหินฟ้าเข้าประชิดตัวพระชายาเจิงอ๋องไปทุกที เกิงอวี่อั้งจึงรีบตะโกนบอกว่า "นี่จึงเป็นสหายรักของเจ้าใช่หรือไม่ ข้าเป็นคนฆ่ามันเอง! ข้าเป็นคนรับเคราะห์ที่มีคำสาปติดตัว เจ้ากินข้าแล้วไม่เพียงเพิ่มพูนพลังอิน ยังช่วยแก้แค้นให้สหายรักของเจ้าได้ด้วย มาสิ เก่งนักก็เข้ามาหาข้าเลย!"

ยักซาเหินฟ้าได้ยินดั่งนั้นก็เอี้ยวตัวย้อนกลับกลางอากาศดังคาด
ก่อนเปล่งเสียงหัวเราะนำพรันพริงขณะเข้าโจมตีเงี้ยวอี้

นักพรตชิงชีจื่อกับเจวียเซ็งและชีจื่อพลันตื่นตระหนก "คุณหนูเถิง..."

พระชายาเจิงอ่องตกใจหน้าถอดสีใช้วิชาตัวเบาไล่ตามยักซาเหินฟ้า
อย่างร้อนรน ทว่าการโหมบินของยักซาเหินฟ้าใช้ที่คนธรรมดาจะตามทัน
ได้หรือ เพียงชั่วขณะเดียวก็ทิ้งนางเอาไว้ข้างหลังไกลลิบ

เงี้ยวอี้เร่งฝีเท้าเดินไปถึงบ่อน้ำ จากนั้นก็หันกลับไปเพ่งพินิจมอง
ทุกคนที่อยู่ตรงหน้าผ่านม่านน้ำตา "ท่านนักพรต เจวียเซ็ง ชีจื่อ ผู้อาวุโส
ทั้งห้า..."

นางเรียกชื่อของทุกคนในใจอย่างจริงจัง แล้วกล่าวด้วยรอยยิ้ม
ปนเสียงสะอื้น

"ถึงแม้จะทำลายคำสาปไม่ได้ แต่ว่าได้รู้จักกับพวกท่านก็นับว่า
คุ้มค่าแล้ว"

พูดไปพูดมาน้ำตาก็ไหลรินจากดวงตา

หานักพรตสีหน้าดูไม่ได้ "คุณหนูเถิง!"

เจวียเซ็งกับชีจื่อคาดเดาได้ว่าเงี้ยวอี้จะทำไมสิ่งใด จึงทำให้พร้อม
ส่ายหน้าไม่หยุด "ไม่ได้นะ คุณหนูเถิง ท่านจะ...ศิษย์ที่ต้องเสียใจมาก
แน่..."

เงี้ยวอี้ขอบตาร้อนผ่าว ในมือกำหยกประดับชิ้นนั้นไว้อย่างแน่น "ศิษย์
ของพวกท่านรู้ว่าข้ารักชีวิตตนเองที่สุด ข้าทำเต็มที่แล้ว แต่โชคชะตา
สมควรเป็นเช่นนี้ ข้าฝากบอกเขาด้วยว่าชาติหน้าข้าจะทำขนมกลีบบนปว
ให้เขาอีกนะ"

เงี้ยวอี้พูดไปเรื่อย ๆ น้ำตายังไหลทะลักไม่ขาดสาย ดวงตาทุกคน

พลอยแดงเรือตาม นางเปื้อนหน้าหนีไม่ยอมให้ใครเห็นรอยน้ำตาของตนเอง ได้แต่หัวเราะเสียงเศร้าสร้อย

"หากท่านพ่อของข้าได้กลับมาอย่างปลอดภัย ผนวกบอกเขาด้วยว่า หากชาติหน้ามีจริง ข้ายังอยากเป็นบุตรสาวของเขากับท่านแม่อีก"

ยังไม่ทันสิ้นเสียงของนาง เกร่างใหญ่่มหึมาก็บินโฉบมาถึง พระชายาเชิงอ้อมรู้สึกสิ้นหวังถึงขีดสุด ตะโกนเรียกอย่างเจ็บปวดร้าวราน "อาอวี่!"

เถิงอวี่สี่หน้าเคร่งขรึมลง ใช้เพียงนางคนเดียวแลกับการให้ทุกคนได้มีชีวิตรอดต่อไป ไม่รอให้ทรงเลิบบีศาจตนนั้นคิดว่าตนเองได้สองมือนางก็กุมหยกประดับวางแนบน้าอกแล้วกระโดดลงบ่อน้ำไปโดยไม่ลังเล

ในตอนนี้องบนท้องฟ้าออกแลนกว้างก็ปรากฏเกร่างสีฟ้าवलสายหนึ่งกระโจนเข้ามาถึง พอเห็นภาพเบื้องหน้าก็ตื่นตระหนกอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน คนผู้นี้ทำร่างสง่างามดั่งนกเหยี่ยว ผลุนผลันกระโดดข้ามศิระะทุกคนไปแล้วยื่นมือคว้าแผ่นหลังเถิงอวี่

ทว่ากลับดึงเอาไว้ได้เพียงชายเสื้อสี่เหลี่ยมขนห่านชิ้นหนึ่งเท่านั้น "เถิงอวี่!"

พลังอินที่ปั่นป่วนต่อเนื่องมานาน ในที่สุดก็สงบลงพร้อมกับร่างเถิงอวี่ที่กระโดดลงไป

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/46kFsZd>